Claudia Golea

PLANETA TOKYO

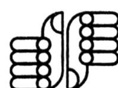
NEMIRA

N PLANETA TOKYO Claudia Golea

Claudia Golea

PLANETA TOKYO

Colecția „PURGATORIU"

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: PAUL CERNAT
Tehnoredactare computerizată: CAMELIA MAREȘ

Coperta de RĂZVAN LUSCOV
CLAUDIA GOLEA PLANETA TOKYO
Editura Nemira, – 1998

Apărut 1998,
Lucrate executată la Tipografia „BUCUREȘTII NOI”
ISBN 973-569-281-9

Tuturor Robinsonilor:
Be yourself, no matter what they say!

„Ouvrez un guide de voyage: vous y trouverez d'ordinaire un petit lexique, mais ce lexique portera bizarrement sur des choses ennuyeuses et inutiles: la douane, la poste, l'hôtel, le coiffeur, le médecin, les prix. Cependant, qu'est ce que voyager? *Rencontrer. Le seul lexique important est celui du rendez-vous."*[1]

Roland Barthes

1
Hachiko Square

Știam că Hiroshi avea să întârzie ca de obicei, așa că mă înarmasem cu un aparat de fotografiat. Trebuia oricum să fotografiez cândva Hachiko Square; din tot orașul, era locul meu preferat.

Se întuneca de obicei la șapte. Era trecut de șase, așa că trebuia să mă grăbesc. Pozele făcute noaptea nu ies niciodată bine. Era păcat, căci Hachiko Square ar fi fost minunat de fotografiat noaptea. Aveam să încerc, totuși, deși cu puține speranțe de reușită.

Penibil! Voiam să fotografiez cățelul din față, dar soarele, încă luminos, se găsise să apună chiar în spatele lui. Asta era: trebuia să-l iau din profil. Perfect. Profilul statuii, un copac încă neînflorit imediat în spate, boscheții, în *background* – magazinele mari pavoazate cu reclame. Ah! O japoneză îmbufnată îmi strica perspectiva. Se postase în fața statuii, cine știe de când aștepta. Nu-i nimic. Purta un sacou de un albastru electric, așa că avea să coloreze imaginea. Plus că profilul ei îmbufnat, mâinile încrucișate, dădeau bine pe lângă profilul cățelului nepăsător. O.K. Gata cu prima.

Semiprofilul cățelului luat din spate era poate cel mai interesant: în fundal – un copac golaș, clădirile înalte, reclame, iar pe una dintre clădiri un ecran uriaș al firmei Sony transmitea întotdeauna mesaje publicitare și ultimele videoclipuri. Așteptam să apară o imagine mai aparte. Deodată, ecranul se coloră într-un degradeu galben-oranj, pe care apăru apoi cuvântul „blur”, scris într-un roșu aprins. Perfect. O.K.

Acum, spatele cățelului. În *background,* stația Shibuya. Deasupra ei tocmai trecea metroul aerian. O.K. Gata.

Acum să-l așteptăm pe Hiroshi și lăsarea serii, căci aveai întotdeauna ocazia să asiști la schimbarea culorilor peisajului atunci când îl așteptai pe Hiroshi. Mi-am făcut de lucru recitind pentru a n-a oară pancarta care se afla în spatele statuii și explica semnificația prezenței patrupedului în centrul acestui spațiu ultra-populat de lume și de imagini. O citisem încă de când îmi făcusem

prima ieșire în oraș, iar acum o știam deja pe dinafară. Atunci, întâia oară, Shibuya și întregul Tokyo mi se păruseră de neînțeles, incredibile, suprarealiste.

Plecasem singură de acasă, înarmată cu harta mea atotștiutoare. Tokyo și regiunea suburbană: 75 de linii de tren intraurban și 11 linii de metrou, trasate într-o multitudine de culori, pentru a putea fi deosebite unele de altele. Porneam din stația Komazawa Daigaku, lângă care locuiam, pe linia galbenă, Shintamagawa. Trenul venea de departe, din prefectura suburbană Kanagawa, situată undeva în apropierea Pacificului, și se oprea de 22 de ori până să ajungă la Komazawa Daigaku. De acolo până la Shibuya, centru important al orașului, erau numai 3 stații.

Nu m-am oprit la Shibuya de la început. Am schimbat și am urcat în linia verde, Yamanote. Citisem demult, într-o revistă de propagandă culturală japoneză în limba franceză, un articol intitulat *Bouclez la boucle et Tokyo est à vous*! – „Legați capetele buclei și Tokyo va fi al vostru!” „La boucle” era tocmai acel cerc verde, adică linia de tren Yamanote – prescurtat Yamate – care dă înconjur centrului și ale cărei stații formează ele însele importante centre ale orașului. N-aveam de gând să cobor pentru a merge undeva anume; voiam doar să dau o primă raită prin oraș. Luam bilet de la Shibuya pentru 2-3 stații pe linia Yamate, nu coboram și o țineam tot înainte, în cerc, până aveam să ajung tot la Shibuya. Acolo urma să cobor ca să cer rambursarea biletului pe motiv că eram *gaijin*[2] și nu înțelegeam toate semnele cabalistice japoneze cu care erau însemnate trilioanele de linii și liniuțe de tren colorate în toate culorile. Greșisem linia și direcția. Nu fusese însă ideea mea. Era ideea acelei reviste de propagandă culturală japoneză. Cine altcineva s-ar fi gândit să urce în tren ca prostul ca să se învârtească în cerc, decât un *gaijin* care a citit articolul *Bouclez la boucle et Tokyo est à vous*?! Orice controlor de bilete japonez ar considera că nici un om sănătos n-ar putea să facă în mod intenționat o asemenea prostie și ar rambursa imediat nenorocitului costul biletului, cu scuze că *Okyaku-sama* – „Măria-sa clientul” – a trebuit să se învârtească o oră așteptând să ajungă la Komazawa Daigaku – afacere ce dura în mod normal 5 minute – și având în final surpriza să aterizeze de unde plecase: la Shibuya.

Tokyo nu este un oraș turistic, precum Veneția sau Parisul. Sunt câteva temple la Tokyo care ar putea să-i atragă atenția unui călător, dar foarte puține. Un turist ar fi fără îndoială dezamăgit de Tokyo. La prima vedere, nu este mai nimic de văzut. Totuși, numele stațiilor liniei Yamanote promit câte ceva celor care au mai mult timp de pierdut aici decât turiștii.

Prima stație după Shibuya este Ebisu. Dacă ești pus pe distracții, aici trebuie să schimbi pentru Hibiya-sen[3], linia gri, cu care ajungi în 4 minute la Roppongi, loc poreclit comic *The high touch town,* cartierul străinilor petrecăreți din Tokyo care-și fac veacul în diferite cluburi, baruri, discoteci… îmbătându-se pe rupte și încercând astfel să suporte mai ușor diferențele culturale.

După Ebisu, Meguro. Îmi adusei aminte cum într-una din lecțiile manualului de conversație japoneză o domnișoară pițigăiată conversa în tren cu un asiatic feroce, căruia îi spunea că avea să coboare la Meguro – Ochi negru. Pe când citeam textul acelei lecții, Japonia era un vis foarte îndepărtat. Acum era aievea.

Urma Gotanda, apoi Shinagawa, locul unde se aflau sediile multor companii japoneze renumite: Sony, Matsushita (Panasonic) etc. Clădirile erau înalte, nonconformiste, nu respectau legile nici unui tip de arhitectură cunoscut. Nu semănau nici cu construcțiile arhitectonice europene, nici cu clasicele pagode și nici cu zgârie-norii de tip new-yorkez. Erau ceva mai joase decât aceștia din urmă, înghesuite, păreau *kitsch,* dar totuși aveau un farmec al lor. Tokyo mă nedumerea și mă încânta. Era asiatic, modern și haotic; nu respecta nici o lege. Luxuriant, nestingherit, ultra-populat și ultra-imagistic. Totul depinde însă de cum vezi lucrurile. Un umorist american, David Barry, avea o cu totul altă părere despre oraș: „Tokyo este urât. Arată de parcă ar fi fost bombardat cu rachete antișarm. A avut norocul să fie reconstruit după cel de-al doilea război mondial (…) și nu este deloc ceea ce ar putea fi numit un oraș planificat. Vezi blocuri de apartamente lângă fabrici, care se află lângă *highway*-uri, care se află lângă mănăstiri, care se află lângă centre de jocuri de noroc, care se află lângă birouri, care se află lângă baruri, care se află lângă școli, care se află lângă magazine pentru adulți – O.K., recunosc, acestea din urmă ar putea face parte dintr-un plan…”

Oricum, toată lumea care a văzut Tokyo este de acord asupra unui lucru: „Tokyo este uriaș.” 15 milioane de locuitori…

Stațiile continuau să se înlănțuie: Tamachi, Hamamatsu-cho, Shimbashi, Tokyo. Stația Tokyo este centrul legăturilor feroviare cu provincia. De aici pleacă trenurile super-rapide numite *shinkansen* care, deși expresie a celei mai avansate tehnici, poartă adesea nume romantice precum „Hikari” („Rază de lumină”), „Odoriko” („Dansatoarea”), și câte și mai câte.

La câteva minute de mers pe jos de stația Tokyo, se află Ginza, bulevardul magazinelor, restaurantelor și barurilor de lux, Champs-Élysées-ul tokyot.

Apoi veneau Kanda, cartierul librăriilor și anticariatelor, Akihabara, cartierul magazinelor cu aparatură electronică, Okachimachi, cartierul bazarurilor și al cluburilor de noapte suspecte. Acestei stații îi urma Ueno. Înainte de a ajunge acolo, ațipisem din cauza amețelii și mă trezisem tocmai la timp pentru a coborî la Shibuya.

Stratagema cu biletul mersese. Controlorul mă orientase spre intrarea la linia Shintamagawa, cu care trebuia să ajung la Komazawa Daigaku, dacă nu urcam pentru direcția opusă.

Drumul spre intrarea la Shintamagawa trece prin Hachiko Square. Aici se află postat în mijloc cățelul Hachi, iar în spatele lui, pancarta pe care tocmai o reciteam.

Din punctul de vedere al călătorului, Tokyo este într-adevăr un oraș haotic, așa cum este și scrierea japoneză, un amestec de două silabare a câte 64 de semne – *hiragana* și *katakana* – și de mii de *kanji,* semnele chinezești, atât de sugestiv numite de către străin *hieroglife.* Există însă unele locuri în oraș care par a face parte dintr-un plan, care au *sens,* și Hachiko Square este unul dintre ele. Cățelul Hachi este un *semn*. În pofida caracterului „hieroglific”, el are un sens logic și chiar o istorie. Este o statuie mică din bronz, reprezentând un cățel insipid, fără o rasă anume, un fel de Zdreanță șarmant. Pancarta din spate îi conține povestea.

Shibuya nu era pe vremuri decât o mică mahala a orașului Edo[4]. Acolo se afla și pe atunci o gară în care nu oprea nici un accelerat, dar de unde se îmbarcau diminețile o mulțime de navetiști. Printre ei, un profesor

universitar, însoțit în fiecare zi de cățelul său, Hachi. Profesorul urca în tren, iar Hachi rămânea în gară, unde își aștepta răbdător stăpânul până la amiază, când acesta se întorcea de la facultate. Apoi îl conducea acasă. Până într-o zi, când profesorul a plecat la facultate și nu s-a mai întors. Făcuse un atac de cord și murise. Nimeni nu avizase cățelul asupra acestei drame, așa că Hachi a rămas să-și aștepte stăpânul în toate amiezile de atunci încolo. Dar zilele și nopțile treceau și stăpânul nu mai apăru în gară. Hachi nu și-a pierdut însă răbdarea: a așteptat în fața gării până când a murit și el.

Întreaga mahala Shibuya, profund impresionată de fidelitatea lui Hachi, i-a ridicat cățelului o statuie în locul în care acesta așteptase și murise. În jurul statuii s-a format cu timpul o piață – Hachiko – Piața Hachi. Anii au trecut, și „Edo" a devenit „Tokyo". Tokyo s-a extins, s-a aglomerat, s-a modernizat… Fosta suburbie Shibuya face acum parte din Tokyo, e un centru important al orașului, iar Hachiko – inima ei și cel mai cunoscut loc de întâlnire din metropolă. Iubiți, prieteni, *gaijini*, toată lumea îl cunoaște acum pe Hachi, iar piața este atât de aglomerată încât trebuie de regulă să specifici locul precis al întâlnirii: la botul sau la coada cățelului.

Îmi dădusem întâlnire cu Hiroshi la coada cățelului, așa că m-am așezat pe balustrada din spatele acestuia, cu spatele la pancartă și la boschetii care o înconjurau. Începuse să se însereze, dar lumina nu scăzuse prea mult. Trecuseră vreo 40 de minute de când așteptam. Se vede treaba că Hiroshi mă luase drept ipostaza feminină a lui Hachi sau ceva de genul ăsta.

Un bărbat japonez la vreo 60 de ani, îmbrăcat zdrențăros, se apropie de Hachi împleticindu-se. Se opri în fața cățelului, întinse brațele și se agăță de botul acestuia ca de un punct de sprijin celest. Stătu așa, cu mâinile întinse agățate de bot și cu capul plecat în jos câteva secunde, după care își deversă o parte din conținutul stomacului pe piedestalul care îl susținea pe Hachi. Urmară alte câteva secunde în care omul își studie inchizitorial și își adulmecă de sus pizza-producție proprie, după care, ridicând capul, îl privi pe Hachi drept în ochi și izbucni, spre uimirea publicului de gură-cască:

— Haachiii! Haachiii! Cuțu, cuțu, cuțu!… Cuțulică iubit! Smac, smac! – îl pupă zgomotos pe Hachi în bot, făcu o pauză și răcni iar:

— Hai să te spele tataia, Hachicuță! Ppttiuu! – o cantitate impresionantă de flegmă fu scuipată în palmele făcute căuș, apoi aruncată, spoind capul preafericitului Hachi:

— Așa, Hachicuță, că demult nu te-a mai îmbăiat tataia! Ppttiuu! Ptiu! Ptiu! – mai scuipă în palme de câteva ori și îi făcu baie generală lui Hachi.

— Așa, cuțulică, acum că ești curat, să te pupe tataia! Smac! Smac! Smac!…

Expresia zâmbitoare a publicului se schimbă într-una îngrijorată când un grup de polițiști – secția de poliție era la doi pași – își făcu apariția în zare. Îl umflară cât ai clipi pe „tataia” și îl cărară în viteză spre secție, fără să țină cont de zbaterile și protestele acestuia:

— Hingheri căcănari! Lăsați cățelu’ în pace! Hachi e cățelul meu! Hachiii! Șo pe hingheri! Atacă! Haaachiii…

Urletele lui se pierdură în spațiul Shibuyei, printre frânturi de conversație și zgomote de mașini.

Se înserase. Am dat drumul la *flash* și am așteptat să se aprindă. Se auzeau zgomote în boschetii din spate. Nu le băgam în seamă – rândunele, fără îndoială. *Flash*-ul se aprinsese. Mă pregăteam să fotografiez încă o dată Shibuya, dar zgomotele din spatele meu se înteţeau: „Cranț, cranț, cranț, cranț…” „Rândunele la ora asta?!” – îmi trecu prin minte. Indignată, mă întorc spre boscheți și mijesc ochii: era un șobolan care ronțăia cu nonșalanță o cutie goală de *juice.* M-am ridicat imediat și am anunțat:

— *Aaa*! *Nezumi da*! – Șobolanul!

Strigătul meu provocă vânzoleală în jur, iar vestea se transmise cu repeziciune în Hachiko:

— *Nezumi da*!

— *Honto ni nezumi da*! *Aaghh*!

— *Nezumi*?! *Doko, doko*?...

Flegmatic, șobolanul continua să-și ronțăie conserva cu un dispreț suveran față de hărmălaia din jur. Balustrada din fața boschetilor rămăsese pustie, iar eu continuam să mă uit la „elementul destabilizator” cu un amestec de fascinație și teamă.

— Ce se întâmplă aici? – era Hiroshi. Vocea lui se auzea din spatele meu. M-am întors:

— A, în sfârșit ai apărut! *Nezumi* – îi explicai eu arătând cu degetul spre șobolanul din boscheți.

— Aa, ăsta?! Așa sunt japonezii: fac caz din orice.

2
Tanegashima

Am luat masa la un restaurant mexican, unde am avut ocazia să-mi fac plinul de tequila. Nu ne mai văzuserăm de câteva luni, așa că aveam de povestit – nu glumă – asupra timpului petrecut departe unul de altul. Am ieșit apoi din restaurant și am apucat-o pe niște străzi înguste. Nu păream să mergem spre stația Shibuya, ci, din contra, într-o direcție oarecum opusă.

— Unde mergem?

— Surpriză.

Nu l-am întrebat mai mult, căci Hiroshi părea să știe precis unde mergeam, iar eu aveam oricum câțiva mililitri în plus la bord.

Ajunseserăm acum departe de străzile populate ale Shibuyei și urcam o pantă suspectă. La capătul ei, se afla un loc și mai suspect, străjuit de o puzderie de mici stabilimente, cu firme luminoase în diferite nuanțe de roz, de la *cyclamen* până la roz-banan: *Blue Chateau, Pink Night, Red Rose, Mon Plaisir…* etc., etc.

— Ahaa! *Love*-hoteluri! – avui eu revelația.

Este interzis în Japonia ca un cuplu de necăsătoriți să ocupe aceeași cameră de hotel, dar, cum Japonia este țara contradicțiilor, există în schimb o sumedenie de *love*-hoteluri, concepute tocmai pentru cei care nu se pot „desfășura” într-un hotel obișnuit.

Am intrat în hotelul *Velvet,* unde Hiroshi a plătit o sumă destul de piperată pentru o noapte.

Camera era micuță, dar frumos aranjată. Pe cât de mică era camera, pe atât de mare era patul, în care puteau să încapă și zece, la o adică. La capătul patului era măsuța de comandă, cu butoanele pentru cele câteva canale de muzică și pentru lumini, care puteau fi reglate după plac. Tot acolo se afla o cutie de *Kleenex,* îmbrăcată într-o husă pe care erau desenați trandafiri și fundițe, precum și o casetă sub formă de inimioară, cu un pampon în mijlocul capacului. Conținea două prezervative.

Am intrat amândoi în baie, Hiroshi în cadă, eu la duș. Îmi plăcea întotdeauna să simt pe corp jetul dinamic la dușului, pe când lui Hiroshi îi plăcea să coclească în

apa fierbinte a căzii pentru cel puțin 30 de minute, ca mai tuturor japonezilor. Baia era și ea echipată cu tot ceea ce putea fi necesar: două prosoape de baie, două de mâini, două de picioare, șampon de păr, balsam, șampon de corp, *body lotion,* două periuțe de dinți, două tuburi mici de pastă de dinți, două căști de baie, doi piepteni, o panglică de păr, un *rasoir* și, în sfârșit, un *foehn*. Îmi plăcea Japonia: era o țară civilizată.

Am ieșit și l-am lăsat pe Hiroshi singur în baie să-și poată pune nestingherit ierburile vitalizante *kanpoyaku*[5] în cadă, ceea ce făcea deseori, și să-și bea sticluța de *Royal Jelly*[6] pe care și-o lăsase discret în cabinetul de baie. L-am așteptat ascultând muzică și, după ce și-a terminat abluțiunile, am profitat amândoi de atmosfera erotică a hotelului *Velvet*, de binefacerile ierburilor și ale poțiunilor orientale. Hiroshi a adormit apoi ca un prunc, iar eu, cum sunt insomniacă, mi-am scos din frigider o sticluță de whisky și mi-am aprins o țigară. Mă uitam zâmbind la chipul adormit al lui Hiroshi. Sub efectul combinației magice de tequila și whisky, am început să văd cum, printre norii de fum, se redesenau imaginile dintr-un alt oraș, dintr-o altă piață…

Place des Vosges. Era după-amiaza, între trei și patru, și așteptam deja de vreun sfert de oră. Întârzia de la prima întâlnire și începusem să mă întreb dacă nu era cumva un individ neserios care avea de gând „să-mi pună un iepure”, cum zic francezii, adică să-mi dea plasă. Mă uitam la contururile simetrice ale pieței, la clădirile simple și elegante care o înconjurau și la gazonul din mijloc, atât de curat și de perfect tuns încât părea artificial. Era un peisaj echilibrat, construit după cele mai stricte reguli ale clasicismului francez. Îți dădea impresia că totul în viață este net și clar. Pasajul care conecta Piața Vosgilor cu restul lumii era atât de îngust încât nici o mașină nu putea trece, iar zidurile clădirilor înconjurătoare erau atât de groase încât nici un zgomot de trafic nu răzbătea din afară. Razele soarelui de primăvară umpleau piața și umbrele se mișcau ușor, părea că timpul stagnase într-o după-amiază de primăvară de acum câteva secole. Stăteam pe terasa cafenelei și îmi beam cafeaua; aproape uitasem că așteptam pe cineva. Mi-am aprins o țigară și m-am uitat cum fumul ei părea să se ridice mult prea încet, mult prea calm… Din celălalt capăt al pieței se

auzea sunetul unei viori. Un muzician ambulant începuse „Anotimpurile”. Era prea clasic, prea perfect… totul.

Tocmai îmi comandam a doua ceașcă de cafea când apăru – în sfârșit. Nu era mare lucru să-l recunoști, cu toate că ne întâlneam pentru prima dată. S-a apropiat de masa la care ședeam și a vrut să se asigure:

— Claudia-san?

— Da. Domnul Takahashi?

Ne-am salutat și a inventat o mulțime de scuze pentru întârziere. M-am prefăcut că le accept fără nici o supărare. S-a așezat și a comandat o cafea. Pantofi negri, jeanși, tricou negru și un sacou gri. Nu cu mult mai înalt decât mine – 1,67 m, poate. Statură puțin îndesată și evident vânjoasă. Gura clar desenată, pomeții ridicați, ochii negri, reci și enigmatici. O figură austeră, distantă, dar cu o doză de bărbat fatal *manqué.* Oricine, în vremea noastră, l-ar fi considerat un bărbat frumos. În vremea noastră, țin să specific, pentru că altfel… Deodată am schițat un zâmbet, căci aveam prostul obicei ca, atunci când nu era nicidecum cazul, să-mi aduc aminte de lucruri hazlii sau chiar neserioase. Citisem de curând un manual de istorie din 1938, conform căruia „Barbarii mongoli (…) aveau o înfățișare înfiorătoare. Umblau îmbrăcați în piei de guzgan; erau mărunți de statură, aveau picioarele strâmbe, pielea galbenă, capul mare, fruntea îngustă, ochii oblici, nasul mic și turtit, umerii obrajilor scoși în afară”, și pasajul cu pricina îmi poposi instantaneu în minte. Domnul Takahashi observă zâmbetul meu și aruncă o privire furișă spre fermoarul blugilor, după care întrebă rușinat:

— Ce este?

— Aa… nimic… Numai că… mă așteptam să întâlnesc pe cu totul altcineva – am mințit.

— Cum așa?

— Credeam că sunteți un *salariman* japonez tipic… ăă… adică mă așteptam să apăreți într-un costum de culoare închisă, cu o cravată și cu un ac la cravată… Și mă așteptam să aveți în jur de 40 de ani.

Mi-a zâmbit ușurat. Nu îl mințisem însă în totalitate. Mă așteptasem într-adevăr la alt gen de persoană. Hiroshi Takahashi, așa cum era de fapt, nu intra în planurile mele. Era de altfel ciudat, ba chiar absurd că ne întâlneam. Era reporter și voia să afle câte ceva despre revoluția română, care avusese loc cu câteva luni în urmă. O cunoștință

comună îi sugerase că aş putea să-i dau eu unele informații. Acceptasem să-l întâlnesc, deși nu prea aveam ce informații să-i dau.

I-am explicat așadar că, înainte de revoluție, simțisem ceva ciudat în atmosferă, ceva care mirosea și a bine, dar și a rău, așa că, înainte cu două zile de „evenimente”, îmi luasem tălpășița din București, direcția munte. Din a doua seară a revoluției, îl văzusem pe Iliescu la televizor și atunci fusesem convinsă că mirosea mai degrabă a rău, așa că hotărâsem să stau în banca mea la munte până când spiritele aveau să se liniștească.

— N-am fost pe tancuri – i-am declarat în final, sugerându-i clar prin aceasta că trebuia să se mulțumească – cel puțin din partea mea – cu o interpretare mai degrabă olfactivă asupra revoluției române… L-am întrebat apoi despre el. Ce făcea la Paris?

Avea 28 de ani, era reporter și locuia în Franța de cinci ani. Nu avea de gând să se mai întoarcă vreodată definitiv în Japonia. Îi plăcea Europa și mai ales Parisul. Dar mie, îmi plăcea Parisul? a întrebat.

Nu, nu-mi plăcea Parisul și, în general, nu-mi plăcea Europa. Nu pentru că nu-mi plăcea ca atare, ci pentru că europenilor nu le plăceau oamenii din țara mea, iar în timpurile noastre atât de moderne oamenii „civilizați” nu acceptă faptul că înainte de a fi român, japonez sau american, un om este întâi de toate el însuși, și că, de exemplu, faptul de a fi român este irelevant în comparație cu faptul de a fi Claudia. Era păcat, căci România, ca și Franța sau orice altă țară, avea să mai existe probabil alte câteva veacuri de acum încolo, pe când Claudia, sau oricare x sau y, n-aveau să existe fără îndoială nici măcar un secol.

Când eram copil, petrecusem vreo cinci ani la Paris și atunci mă simțisem mult mai bine. Toată lumea mă trata ca fiind Claudia, iar eu tratam pe toată lumea ca fiind Sylvie, Pierre, Nathalie etc. Parisul mi se păruse minunat, mă simțisem ca un copil într-o casă construită din turtă dulce. De aceea voisem să revin. Acum însă lucrurile se schimbaseră. Aveam 20 de ani și nu mai eram Claudia, ci un emigrant venit din „Est” ca să ia codrul de… „baghetă” de la gura autohtonilor. Faptul de a vedea la ce ajunsese să se reducă propria mea persoană în orașul luminilor mă întrista profund și simțeam o nevoie cumplită să o iau la sănătoasa, spre locuri noi, moderne,

cât mai îndepărtate: New York, de exemplu, sau Tokyo… Oriunde aș fi putut să-mi pierd urma și să redevin Claudia. Sau, pentru ca această minune să se împlinească, poate că trebuia să mă duc pe altă planetă. „Nu-i așa?” – îl întrebai direct pe domnul Takahashi care rămăsese însă prea perplex în fața acestei desfășurări de elocință ca să mai poată răspunde altceva decât un sec „Ba da”. Dar, pentru moment, îmi continuai eu povestea oftând, locuiesc într-un cămin studențesc pe undeva pe lângă Plaisance, în sud-vestul Parisului. Un loc ca Odéon-ul, unde locuia domnul Takahashi, era cu mult deasupra posibilităților mele financiare.

Am descoperit reciproc că nici unul dintre noi nu mai avea altceva de făcut pentru restul după-amiezii, iar el a sugerat să-mi arate Muzeul Guimet. Nu-l vizitasem niciodată, așa că am acceptat, deși pe atunci nu prea mueam după muzee. Cred că voiam să petrec mai mult timp în compania lui, locul unde mergeam nu avea nici un fel de importanță.

Așa cum mă așteptasem, nu m-am dat în vânt după colecția de artă japoneză de la Muzeul Guimet. Totuși, un lucru anume m-a impresionat.

Era un *byobu*, un paravan japonez reprezentând debarcarea primei nave europene (portugheze) în Japonia. Aceasta se întâmplase în 1543, într-o insulă din sudul arhipelagului: Tanegashima. Artistul pictase un număr impresionant de *gaijini* într-un stil migălos și caricatural. Erau toți foarte înalți, sau mai bine zis alungiți, cu nasuri incredibil de mari și lungi, pălării cu boruri imense, pene exuberante, gulere flamboaiante din dantelă, picioare lungi și subțiri încălțate în pantofi cu vârful ascuțit și lung de-o poștă, cu pantaloni atât de bufanți deasupra genunchiului încât ridicolii portughezi păreau pompați cu aer, gata-gata să se ridice ca niște balonașe la ceruri, unde urmau să pocnească desenând printre nori rococo-uri extravagante. Și, undeva la mijlocul paravanului, un caniș alb, tuns în stil… baroc, părând el însuși făcut din dantele, se gudura printre papainoagele *gaijini*-lor. Era o combinație japoneză originală de elemente dadaiste și suprarealiste *avant la lettre.*

Stăteam cu Hiroshi pe o bancă și „citeam” paravanul dintr-o parte în alta.

— E caraghios, nu-i așa? – întrebă el.

— Da. Dar și frumos.

Era ora închiderii, așa că trebuia să plecăm. La ieșire, Hiroshi a cumpărat câteva vederi cu reproduceri din muzeu.

Am luat masa la un mic restaurant din Jardins du Luxembourg. În Place des Vosges fuseserăm foarte comunicativi, dar acum parcă am fi rămas amândoi fără grai. Mai mult fumam decât mâncam și, pe furiș, încercam să ne uităm unul la altul, dar, ori de câte ori ochii noștri se întâlneau, amândoi întorceam stingheriți privirea spre fereastră și ne uitam afară, spre Jardins, de parcă acolo, undeva printre copaci, s-ar fi găsit vreun răspuns.

Fusesem total absorbită de privitul pe fereastră, așa că nici nu mi-am dat seama când și-a scos din geantă un pix și ceva pe care începu să scrie. Termină în curând și îmi spuse:

— E pentru tine.

Era o vedere cu reproducerea paravanului pe care îl admiraserăm îndelung la Muzeul Guimet. Pe spate, scrisese un paragraf dintr-un roman de Céline: „*Le train est entré en gare et je n'étais pas encore très sûr de mon aventure. C'est peut-être ça ce qu'on cherche à travers la vie: le plus grand chagrin possible, devenir soi-même avant de mourir*”[7].

— Mersi. E foarte frumos.

Se făcuse târziu și se oferi să mă conducă acasă, la cămin, căci, dacă tot îl interesa revoluția română, aveam să-i dau câteva ziare românești pe care le primisem cu vreo două zile în urmă de la un prieten francez. Nu le putea citi, dar putea admira în schimb pozele care înfățișau Piața Universității și hotelul Intercontinental. Niște mineri iluminau locul cu lămpașele lor. Majoritatea aveau un ciomag în mâna dreaptă și o sticlă în mâna stângă. Totul părea foarte exotic.

Căminul nu avea parcare, așa că Hiroshi și-a lăsat mașina undeva mai departe și am mers împreună pe jos până acasă. Pe drum, am întâlnit-o pe Annie, cea mai bună prietenă a mea de la cămin. Se uita cu surprindere și chiar cu suspiciune la Hiroshi, așa că i l-am prezentat. După ce i-a auzit numele, Annie a părut să uite complet de el și a început să vorbească despre ale ei în stilul volubil care o caracteriza:

— Oh, la, la, ce obosită sunt! Nu-ți poți închipui cât de obosită sunt! N-am putut să închid un ochi azi-noapte!

Știi ce e aia? Un ochi! Și știi de ce?

Am dat afirmativ din cap.

— Daa?! Bineînțeles că știi! Toată lumea știe! Din cauza decibelilor lui Philippe! Băiatul ăsta e complet sonat! A încins o petrecere azi-noapte la el în cameră cu șleahta lui de decibel-iști și au făcut un tărăboi!… Oh, la, la, la, la, ce tărăboi au făcut! Am crezut că a pogorât norocul pe capul meu când i-am auzit că se cară pe la două, dar aș, ți-ai găsit! Nenorocitul a rămas singur cu prietena lui și numai ei doi au făcut un tărăboi de zece ori mai mare decât toată șleahta *in corpore.* Țipau, dădeau cu bocancii în perete, se rostogoleau cu pat cu tot, scoteau niște sunete ca la grădina zoologică… Oh, la, la, la, la!

Annie locuia la etajul I. Făcuse intervenții ca să i se dea o cameră acolo, pentru că era mai aproape de telefon, care se afla la parter. Avusese „noroc”, căci tocmai se eliberase o cameră – cineva își tăiase venele și, la ora cinei, sângele începuse să se scurgă pe una din mesele cantinei de la parter. Din nefericire, fu prea târziu ca nenorocitul să mai poată fi salvat – și camera, *comme par hasard*[8]*,* se afla lângă cea a lui Philippe. Mă consideram totuși fericită că locuiam la IX, departe de „decibelii” care o torturau mereu pe Annie. Dar, într-adevăr, în unele seri, tărăboiul de la Philippe devenea atât de intens încât se putea auzi chiar până la mine la IX, unde Annie se refugia adeseori ca să-și mai înece amarul în câte un pahar de lichior Malibu.

Am deschis ușa de la intrare. În hol, la capătul scărilor, se afla chiar inculpatul care, conform obiceiului său, se bălăbănea de pe un picior pe altul, zâmbind cu voioșie la lumea din jur și așteptând să fie interpelat de cei care treceau pe acolo. Era un băiat extrem de mic de statură, cu o înfățișare în același timp simpatică și ciudată, care îi adusese porecla de Jedi, folosită de ceilalți numai atunci când cel în cauză nu era de față.

— Ah, PHILIPPE! Cum poate o ființă umană să provoace așa o poluare sonoră cum ai făcut tu azi-noapte?!

Philippe a început să tremure de plăcere, așa cum făcea de fiecare dată când cineva i se adresa.

— Oh, la, la! *La plus belle* – cea mai frumoasă – s-a șucărit pe mine! Wooo! O să mă biciuiască și o să mă picure cu ceară! Aauu! Auch! Ah!…

Philippe începu să-și torsioneze corpul și să se apere cu mâinile de lovituri de bici și picături de ceară imaginare.

— Auuu! Nu mai da! Săriți! Mă omoară! Auuu! Arș!

Stăteam toți și râdeam în fața spectacolului dat de Philippe, inclusiv sadica Annie care, firește, nu ridicase nici un deget asupra flagelatului.

— Ce iei, Philippe, de te aduce în stările astea? – l-am întrebat eu.

— Ooo! *La plus belle*! Iată-te în sfârșit! Ce să iau?! – Philippe izbucni în hohote de râs și se ținu cu mâna de burtă:

— Coca! Ha, ha, ha!… Cola! Ha, ha…

— Hai să ne cărăm de aici că ăsta s-a dilit de-a binelea și-or să vină sticleții să ne înșface pe toți!

Făcurăm toți trei un pas spre lift la comanda lui Annie, dar Philippe se agăță cu o mână de brațul meu și cu cealaltă de Annie:

— Stați așa! *On se fait pas la bise*? – Nu ne pupăm?

Era obiceiul parizian să te săruți pe obraji de trei ori când te întâlneai sau te despărțeai de cineva cunoscut – asta chiar dacă te întâlneai cu respectivul în fiecare zi – și Philippe abuza de el în stil mare. S-a ridicat pe vârfuri și a întins obrazul către noi. L-am sărutat amândouă conform obiceiului și Philippe a început să tremure de plăcere, așa cum făcea de fiecare dată când primea *la bise* – pupicul – de la *la plus belle.* Păru apoi satisfăcut și începu să adulmece aerul:

— Ești cu cineva, *la plus belle*?

— Da. Hiroshi. Philippe.

— Hiroshi? Ăsta nu e un nume francez, nu-i așa?

— Sunt japonez.

— Aha. Interesant. Ne pupăm?

Hiroshi se crispă și rămase în cumpănă, dar, cum obrazul micuțului Philippe stătea întins, nu prea avu de ales și îl pupă. În acest timp, Jedi nu pierdu ocazia să-i pipăie umerii și brațele, pentru a face mai bine cunoștință. După ce terminară, se scuturară amândoi, fiecare din motive proprii.

— Mm, oase puternice, mușchi tari, fără îndoială o tracțiune pe cinste! Ha, ha! Credeam că mititica noastră este prea cuminte și când colo… Ha, ha, ha… Philippe aproape că nu mai putea continua din cauza hohotelor de

râs de care era posedat, iar noi trei rămăseserăm *bouche bée.*

— Ha, ha! Când colo, mititica și-o trage cu asiatici! *On aura tout vu*! – Ce nu mi-a mai fost dat să văd pe lumea asta!

Philippe se excitase de-a dreptul și țipa de putea fi auzit în tot căminul, așa că eu și Hiroshi am luat-o din loc și ne-am repezit la lift. Philippe însă continua să strige după noi:

— Nu vă înfierbântați prea tare acolo sus, porumbeilor! Ha, ha!… Vezi să nu țipe mititica noastră prea tare când îi faci… ha, ha!… acupunctură! Nu de altceva, dar aici este un stabiliment liniștit și pașnic, toată lumea umblă pe vârfuri și vorbește în șoaptă! Ha, ha, ha…

Am urcat în sfârșit în lift. Hiroshi era roșu ca racul și zâmbea prostește. Am răsuflat amândoi ușurați.

— Nu-ți face probleme din cauza lui Philippe! Așa e el. Se îndoapă toată ziua cu coca… cola și caută să compenseze prin zgomote și exces de imaginație lipsa de imagini. E nevăzător. Ai observat că ne spune la toate „cea mai frumoasă” și că are tendința să pipăie oamenii. „Șleahta” lui este un grup de nevăzători, iar prietena gălăgioasă este tot nevăzătoare. Studiază amândoi muzica și toată lumea are ocazia să-i asculte pe gratis atunci când se produc.

— Aha – Hiroshi păru să înțeleagă și roșeața îi dispăru din obraji. Rămăsese însă un pic stingher și, după ce i-am dat ziarele și explicațiile de rigoare, n-a mai stat mult. Ne-am dat întâlnire peste două zile și l-am scos pe ușa din spate a căminului, ca să nu mai dăm de Philippe.

Așa s-a încheiat ziua în care l-am cunoscut pe Hiroshi. El a fost cel care s-a ocupat ulterior de împlinirea visurilor mele de ducă, el îmi aranjase înscrierea la o universitate din Tokyo și găzduirea la o familie de prieteni ai lui, Akemi și Akira, în schimbul unor lecții de engleză pe care trebuia să le dau fiului lor, Asuka. Și astfel mă aflam acum într-o zonă suspectă a cartierului Shibuya, într-un pat lângă Hiroshi, care venea deseori în vacanță la Tokyo și care dormea ca un nesimțit în timp ce eu fumam și beam.

3
Yokohama Bay Bridge

Ne-am văzut în fiecare zi a celor două săptămâni pe care Hiroshi le mai avea de petrecut la Tokyo. Ne întâlneam mai ales în Shibuya, unde mergeam la *love*-hoteluri.

Într-una din zile, Hiroshi m-a invitat la el acasă. Părinții plecaseră în excursie și aveau să înnopteze departe de casă. Am început seara cu cina preparată de Hiroshi, constând din paste în sos alb. Nu m-au încântat defel. *La cuisine Hiroshi* satisfăcea doar gusturile fine și delicate, prea slabe pentru mine, care eram atrasă de gusturile tari, de tot ceea ce era iute și puternic condimentat.

— Îți place?

— Este delicios!

Încercam să diger mai bine „delicioasele” paste folosindu-mă de vinul alb pe care îl cumpărase Hiroshi și care-mi ajuta la ungerea tubului digestiv, astfel încât mâncarea să alunece mai lin. Am profitat de momentul când el s-a dus la toaletă, m-am dezbrăcat și m-am întins pe canapeaua din living. A rămas cu gura căscată când s-a întors:

— Ce faci?

— Mi s-a făcut prea cald ca să mai mănânc.

Hiroshi băuse puțin și alcoolul avea întotdeauna un efect benefic asupra lui. Nu se îmbăta niciodată, dar, după unul sau două pahare, devenea mult mai prietenos și comunicativ. Atunci era Hiroshi al meu, un Hiroshi fără restricții și ifose. Livingul părinților lui era parcă anume făcut pentru sex, cu o canapea din piele ce putea fi curățată la nevoie și, pe jos, cu un covor pufos pe care puteai să te rostogolești ca pe o pajiște cu iarbă înaltă.

„Știi? Am călătorit în multe țări. De când am părăsit Japonia am vrut să merg cât mai departe. Ca și tine, într-un fel. Mie însă nu-mi plăcea America. Japonia este astăzi sufocată de America, iar cultura japoneză actuală nu este decât o copie asiatică naivă a celei americane. Nu-mi plăcea deci nici Japonia. Trebuia să plec. Așa că m-am dus la Paris. Mă simțeam atras de Europa. Era ceva diferit

de restul. Unic. Și așa a fost într-adevăr. O dată ajuns acolo, am văzut lumea altfel. De la Paris, m-am dus aproape peste tot în Europa și Asia. Era inedit. Parcă aș fi avut o altă pereche de ochi. Asta m-a cam zăpăcit și, odată, chiar am fost azvârlit în închisoare. Am fost prins trecând ilegal frontiera dintre Iran și Irak. Era o dimineață geroasă și atât de frig încât puteai să vezi un praf cristalin emanând din zăpada albă. Știi? Când este foarte frig, poți să vezi un asemenea praf ridicându-se din zăpadă. Pare o halucinație, dar este cât se poate de real; este un fenomen fizic: se numește *crystal dust.* N-a fost mare lucru. Mi-au dat drumul în câteva zile. Am fost apoi în multe alte țări, am trecut multe frontiere, legal sau ilegal. Dar totul începuse să mi se pară loc comun. Până când te-am întâlnit la Paris. Atunci, lumea pe care o cunoșteam a început să-și schimbe sensul, iar locul unde te aflai tu nu mai era un loc comun. Când am făcut dragoste cu tine pentru prima dată, la mine acasă, atunci m-am simțit cu adevărat *în străinătate,* iar apartamentul în care ne aflam nu se mai găsea la Odéon, ci Altundeva, într-un teritoriu care nu primise încă Nume. Ai citit *Castelul* lui Kafka? M-am simțit atunci precum K. rostogolindu-se cu Frieda pe sub mesele barului din acea țară… Ce adjectiv am putea oare găsi pentru acea țară?”

— Mmmm… – îmi dădui eu cu părerea.

Eram instalați pe covorul din living, de unde admiram amândoi tavanul pe care se desena Universul. Ceea ce spusese Hiroshi era frumos, dar nu mi se părea întru totul real. Când l-am întâlnit pentru prima dată, nu avusesem doar acel sentiment care pare banal, dar care nu există aproape niciodată în realitate, sentimentul căruia francezii îi spun *coup de foudre,* japonezii *hitomebore,* iar englezii, americanii și românii, într-un mod mult mai cu picioarele pe pământ, *love at first sight* sau „dragoste la prima vedere”. Mă simțisem în același timp incompletă și având o disperată nevoie de el. Pentru prima dată, mă simțisem slabă și feminină. Poate că eram, ca Frieda, de neînțeles, dar, în fond, sentimentele mele aveau claritatea cristalului și, dacă ar fi stat în puterea mea, i-aș fi deschis lui Hiroshi orice poartă din orice țară. Totuși… Poate că Frieda lui Kafka era la fel ca mine, dar K. n-o înțelegea, fiind el însuși prea sofisticat. Hiroshi ar fi trebuit să înțeleagă, căci corpul meu era al lui iar el putea să facă ce voia cu el. Putea să-mi miște brațele, picioarele, sânii,

șoldurile, în felul în care voia. Nu știusem niciodată că aș fi putut fi atât de flexibilă, dar, iată, în mâinile lui eram doar o marionetă. Era primul bărbat pe care îl iubeam. Când a intrat pentru prima dată înlăuntrul meu, am simțit că mă nășteam cu adevărat, că eram activată de o energie ce-mi era hărăzită. Ca femeie, eram copilul lui, iar el era creatorul meu. Mi-a mângâiat trupul și am simțit că trupul meu este *erotic,* apoi m-a învățat să simt plăcerea care exista demult, de foarte demult în mine, să simt că anatomia mea feminină nu se rezuma la un simplu conduct, ci era un *drum,* un drum către mine însămi și către ceilalți, un spațiu nelimitat în care începuseră să se zbenguiască trilioane de endorfine. Voiam să mă pătrundă cât mai adânc, să-mi sfâșie viscerele, stomacul, toracele, craniul, voiam să-l aspir pe de-a-ntregul, să-l distrug în timp ce el mă distrugea. Și, când se termina, aș fi vrut ca timpul să se oprească în loc pentru ca acea climă tropicală dinlăuntrul meu să dăinuie la infinit.

Nu i-am explicat însă toate acestea lui Hiroshi. În schimb, am continuat să mă uit la tavan și l-am întrebat:

— Nu ai cumva o casetă cu cântecul ăla, „*When there 's summer in Siam, /You don 't know how much I miss you*… ti ra ri ra ra…"

Hiroshi a râs:

— Ce ți-a venit? Eu vorbesc serios și tu…

Nu l-am lăsat să termine. I-am explicat prin gesturi practice că și eu vorbeam serios.

A doua zi după vizita mea la el acasă, Hiroshi m-a sunat și mi-a propus să mergem în excursie. Părea grăbit să plece, iar eu am fost de acord. Trebuia să mă ia cu mașina de la Shibuya. A întârziat, firește, și de data asta. Când ne-am întâlnit, mi-a explicat de ce fusese așa de grăbit.

Avusese probleme acasă. Doamna Takahashi tocmai se găsise să dea cu aspiratorul prin living și aspiratorul se stricase din cauză că aspirase câteva fire prea lungi de păr. Când le-a remarcat culoarea – șaten deschis – doamna Takahashi a picat într-o criză de isterie și l-a făcut pe Hiroshi cu ou și cu oțet (în Japonia, părinții nu privesc de obicei cu ochi buni relația intimă a unui *gaijin* cu odraslele lor). Am râs amândoi și ne-am continuat drumul.

Mergeam pe Tokaido, drumul care duce de la Tokyo la Kyoto. Aveam să ne oprim însă pe la jumătate, la

Atami[9]. Se întunecase și trebuia să înnoptăm undeva. Fiind în afara orașului, unde terenul nu era atât de scump, camera hotelului era de data asta foarte mare. Ne-am lăfăit toată noaptea în patul rotund cu oglindă deasupra, pe tavan, cu toate luminile aprinse. Hiroshi îmi explicase că este stupid să faci dragoste pe întuneric și insistase întotdeauna asupra faptului că toate luminile trebuiau să fie aprinse. Avea dreptate. Nici eu nu vedeam de ce doi oameni care fac dragoste trebuie să se comporte ca șobolanii într-un subsol obscur sau ca porcii în mocirlă.

A doua zi, când am urcat în mașină, Hiroshi părea supărat. Îmi răspundea în răspăr la orice. L-am întrebat ce i se întâmplase și atunci el a oftat îndelung:

— Mi se pare uneori că suntem prea lipsiți de orice fel de inhibiție.

— Cum adică?

— Adică, dacă ne-ar vedea cineva, ar considera că suntem anormali și ne-ar clasa „perverși”. Niciodată n-am fost așa cum sunt cu tine. Aceasta poate pentru că suntem străini unul față de altul. Doi oameni din țări diferite, și mai ales de rase diferite, se comportă mult mai neinhibat unul față de altul decât dacă ar fi de aceeași naționalitate și rasă. Când sunt împreună, ei distrug toate tabuurile și trec fără scrupule toate barierele convenționale. Își închipuie fiecare în parte că celălalt e mai destrăbălat, că are un comportament sexual diferit datorită rasei din care face parte, iar cel care crede asta este gata să adopte toată presupusa destrăbălare a celuilalt și diverse maniere sexuale fistichii, care își închipuie el că există în mod normal la cealaltă rasă, dar care, de fapt, sunt doar ale lui.

— Transfer – comentai eu.

— Mai mult decât atât. Fiecare își închipuie că adoptă ceva, când de fapt inventează și, din invențiile amândurora, se formează o invenție comună ce reprezintă un „dialog” sexual cu totul aparte, care nu poate să existe decât între două persoane de culturi și civilizații diferite și care ar fi fără îndoială calificat de altcineva drept perversiune. Nu mai face baloane cu guma de mestecat! Eu vorbesc serios.

— Poc.

— Același lucru se întâmplă și în plan lingvistic. S-a observat că oamenii care vorbesc o limbă străină au o mare ușurință în a pronunța cuvinte vulgare în acea

limbă, ceea ce n-ar face dacă ar vorbi doar în limba lor natală…

— Oof, gata! Termină cu teoriile! Dacă vrei, îți spun *kuso* în ce limbă poftești!

— Nu e nevoie.

— *Shit, merde, scheise, căcat, mierda…*

— Gata, gata! Mai încet!

Hiroshi a închis geamurile mașinii și a dat drumul la casetofon:

„*Tourne-toi*! – *Non*! – *Contre moi*! *Non, pas comme ça*! – *Un peu de détense… la Décadence… Oui, c'est bien, bouge tes reins lentement devant les miens – Reste là, derrière moi, Balance, la Décadence… Que tes mains frôlent mes seins et mon…*”

— Am o idee.

— Ce?

— Deschide geamurile și hai să cântăm cântecul ăsta în japoneză!

Drept răspuns, Hiroshi apăsă pe stop și schimbă caseta. Mozart.

O dată ajunși la Atami, am luat masa, apoi ne-am plimbat pe malul mării. Vremea nu era însă prea bună, așa că am plecat destul de repede înapoi spre Tokyo.

Pe drumul de întoarcere, Hiroshi a ținut neapărat să ne abatem ca să-mi arate un muzeu, deși eu nu aveam chef de muzee la ora aceea. Hiroshi mi-a explicat că muzeul, cu toate că aparținea unei secte, nu avea mare legătură cu nici un fel de religie. Conținea, în schimb, „opere de valoare”.

Era aproape de ora închiderii, așa că m-a dus repede în sala ce adăpostea tablourile unui pictor care îi plăcea foarte mult – se pare – lui Hiroshi.

Era vorba de niște caricaturi executate de celebrul Sharaku[10]. Hiroshi m-a întrebat ce părere am. M-am gândit îndelung, după care am dat verdictul:

— N-am nimic împotriva lui Sharaku – din contra! – dar chestiile astea sunt mult prea sumbre și cenușii. Le lipsește culoarea. Sharaku a avut, fără îndoială, și momentele lui mai bune.

Auzind acestea, Hiroshi s-a isterizat și a început să tune spunându-mi că eram o incultă și o analfabetă. M-a întrebat cu o voce extrem de tăioasă ce pictori japonezi îmi plăceau atunci.

I-am spus că îmi plăceau, de exemplu, Utamaro[11], Hokusai[12], Hiroshige[13]… „Și chiar Sharaku, atunci când este mai colorat” – adăugai eu.

— Ce prost gust! Tipic pentru un *gaijin*! – a pufnit Hiroshi.

Atunci, au început să mi se scurgă lacrimi pe obraji. În câteva secunde, aproape că plângeam în hohote. Hiroshi și-a pus ambele mâini în cap și a oftat adânc:

— Gata, gata!… Șșșș… N-am vrut. Iartă-mă!

Se uita cu disperare când la ceilalți vizitatori ai muzeului, care ne considerau mai interesanți chiar decât Sharaku, când la mine și nu mai contenea să șâșâie.

— Îmi pare foarte rău, dar nu îmi plac! Îmi sugerează o… o depresie… hîhî… o convalescență… un spital… o morgă… snif… cantina unei închisori… o spânzurătoare… o…

Hiroshi își plesnea cu o palmă fruntea și cu cealaltă îmi masa spatele, tot șâșâindu-se.

— Gata, plecăm de aici! Hai, vino!

M-a condus afară din sală, iar eu, văzând că ne îndreptam spre ieșire, m-am mai calmat.

Muzeul avea o arhitectură ciudată. Pentru a ieși, trebuia s-o iei pe altă parte decât pe unde intraseși. Înainte de a ajunge afară, ne-am trezit astfel într-o sală mare, cu o cupolă foarte înaltă. Hiroshi mi-a explicat că era un fel de templu al sectei respective. O construcție modernă, aparent foarte recentă. Pe marginea cupolei se aflau o mulțime de mici oglinzi. Dinăuntru, de sub tavan, ieșea o lumină care, proiectată pe oglinzi, căpăta rând pe rând culori diferite, astfel încât întreaga sală cu pereții din imitație de marmură albă era inundată în culorile schimbătoare ale curcubeului. Când am văzut „spectacolul”, am uitat complet de plâns și mi-am expus pe loc admirația:

— E încântător! Parcă am fi la Polul Nord și am vedea aurora boreală!

— *Shinjirarenai*! – Incredibil!

— Ce? Nu-ți place?

— Fără comentarii.

Am mai zăbovit puțin să admirăm „aurora boreală”, apoi ne-am întors la mașină.

— O să mergem acum într-un loc care fără îndoială are să-ți placă!

— Iar mergem la un *love*-hotel?
— Nu. Deocamdată mergem altundeva.
— La masă?
— Ai răbdare și ai să vezi!

Se părea că Hiroshi începuse să-mi cunoască gusturile mai bine căci, într-adevăr, locul următor mi-a plăcut. Mergeam spre Kamakura pe o șosea-faleză. Vremea devenise plăcută și, în partea dreaptă, aveam albastrul azuriu al Pacificului. Pe stânga se înșiruiau case albe. Emanau o senzație de ospitalitate și aduceau puțin a Disneyland. Majoritatea erau restaurante, cafenele, și, deși nu se întunecase încă, toate felinarele lor erau aprinse. Parcă te invitau să te oprești și să intri. Hiroshi a calificat stilul drept „american".

— Nu-i așa că-ți place?
— Da, îmi place foarte mult!
— Ar trebui să te duci în America. Acolo are să-ți placă absolut totul, fără îndoială!

Știam că Hiroshi nutrea cel mai profund dispreț pentru America. Ca s-o dovedească parcă, s-a lansat într-o povestire lungă despre acel loc și despre cel de-al doilea război mondial. Spunea că era o ironie a sorții faptul că acele locuri erau între primele americanizate din Japonia, căci lumea suferise mult pe acolo din pricina americanilor care-i bombardaseră și îi împușcaseră rău de tot pe micuții japonezi, folosindu-se de niște tunuri ce semănau cu niște „sule yankee".

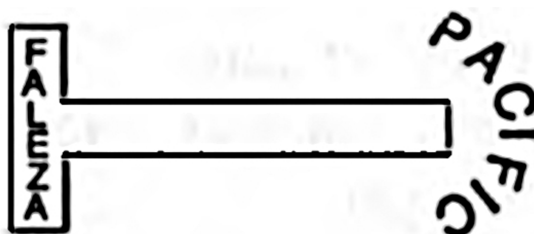
Cu aceasta, Hiroshi a picurat stropul care mi-a umplut paharul. Era o priveliște minunată, înspre asfințit, și nu aveam nicidecum de gând să mai ascult asemenea povești. I-am spus că nu mă interesa defel ceea ce se întâmplase în al doilea război mondial, că nu aveam de ce să dau socoteală pentru nici una din părți și, în plus, în ceea ce mă privea, totalitariștii și, în general, națiunile de *machos* nu aveau decât să se bată între ele ca proastele, până vor pieri toate de pe fața pământului. Atunci, țările mici și inofensive precum România aveau să poată în sfârșit să respire. Nazistul de Hiroshi a tăcut mâlc.

Am mers mai departe pe faleză și am putut în sfârșit să mă bucur de priveliștea minunată. Ajunseserăm la Kamakura. Era poate cel mai romantic loc pe care l-am văzut în Japonia, iar lumina apusului îi dădea o frumusețe aparte. Un loc paradoxal, modern, cu case noi albe, și, în același timp, un loc vechi, cu temple și grădini în care

tocmai înfloriseră *sakura,* florile de cireș. Stațiune balneară modernă și oraș istoric totodată.

Am luat masa de seară într-un restaurant. Când am terminat și am pornit spre portul Yokohama, se întunecase deja. Yokohama e un oraș eminamente modern, cu siluetele zvelte ale clădirilor sale arcuindu-se maiestuoase spre cer. În urmă cu vreo două secole aici se afla colonia *gaijini*-lor, care nu aveau voie să meargă și să locuiască altundeva pe teritoriul japonez. Yokohama îți dă și acum senzația unui „oraș gaijin”, iar învecinarea cu marea îi deschide parcă arterele spre întreaga planetă.

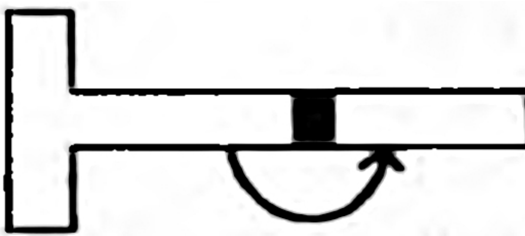
Ne-am dus pe malul mării, în Yamashita Koen. Nu era nici o plajă, ca la Kamakura, doar o faleză asfaltată, străjuită de copaci într-o parte și de ocean în cealaltă. Am înaintat înspre Pacific pe un ponton. La jumătatea lui, un gard de sârmă cu o pancartă pe care scria: „Punct de frontieră. Trecerea interzisă”. Era însă noaptea pe la ora 11, nu se vedea nici un paznic, așa că lumea lua avertismentul în derâdere. Acesta era pontonul:

și acesta era gardul de sârmă:

peste care toată lumea făcea un pas mai mare, ținându-se cu mâna de gard, și trecea pe aici:

Am ajuns la capătul pontonului. Era foarte înaintat în ocean. Noaptea era splendidă, stelele se vedeau cu claritate. Era foarte romantic și Hiroshi chiar m-a sărutat, ceea ce nu făcea niciodată în public.

Pe ponton, cuplurile se împuținau. În ciuda brizei puternice, era cald și am considerat că era momentul potrivit pentru o baie.

— Ce faci?

— Mă dezbrac.

— Asta văd. Ce, ai înnebunit?!

Drept răspuns, i-am aruncat slipul în față.

— Nu ți-e rușine?! Mai sunt și alți oameni pe aici!

— Cui îi pasă?

Am sărit în apă. Nu era prea caldă, dar senzația era plăcută. Nu mai înotasem în mare de un an, iar în Pacific niciodată. Înotam pe lângă ponton, în timp ce Hiroshi bombănea de sus obișnuitul său *Shinjirarenai*! – incredibil! – pe un ton critic, dar și amuzant. M-am dus puțin în larg, însă nu prea departe, căci valurile erau puternice, după care am făcut cale întoarsă. Mi-a fost greu să urc înapoi, iar Hiroshi m-a ajutat, tot bombănind *Shinjirarenai*!

— Ei, și acum cu ce o să te usuci?

— *„Derrière un kleenex je saurais mieux comment te dire adieu*… ti la li la, la, la…"

— *Shinjirarenai, moo*! – Asta le întrece pe toate!

Nu l-am luat în seamă și mi-am scos din rucsac un pachet de *Kleenex* cu care m-am uscat în timp ce dansam pe melodia lui Françoise Hardy. M-am îmbrăcat și am mers înapoi spre faleză.

Ne-am urcat în mașină și am pornit-o spre Tokyo. Pentru a ajunge acolo, trebuia să trecem pe Yokohama Bay Bridge, despre care auzisem vorbindu-se atât de mult. Era cunoscut ca podul favorit al tinerilor îndrăgostiți tokyoți. Priveliștea Pacificului și a portului Yokohama, de acolo de sus, era minunată. Trecuse de miezul nopții, dar erau încă multe mașini pe Yokohama Bay Bridge și majoritatea se opreau la mijlocul podului de unde vederea era extrem de frumoasă. Un difuzor paranoic repeta continuu: „Oprirea pe pod este strict interzisă. Vă rugăm insistent să vă continuați drumul fără să opriți." Dar, cum Japonia este țara contradicțiilor, aproape toate mașinile opreau, și chiar staționau, pentru a-i face parcă anume în ciudă difuzorului paranoic. A

oprit și Hiroshi, am ieșit din mașină și ne-am sărutat din nou pe marginea podului, deasupra portului Yokohama. Era, fără doar și poate, seara lui romantică.

După ce ne-am săturat să tot încălcăm regulile, am urcat în mașină și – direcția Tokyo. N-am mers însă mai mult de cinci minute, în timpul cărora Hiroshi s-a luminat:

— M-am prins! Ești o fată-cameleon. Cultura în care te-ai bălăcit până acum nu contează mai mult decât culoarea pielii. După ce, într-o seară romantică, *Mademoiselle* s-a scăldat în apele Pacificului din raza portului Yokohama, „mititica” s-a transformat într-o liceană japoneză. Îi place marea, îi place Kamakura, îi place să se sărute pe Yokohama Bay Bridge. *Shinjirarenai*! De bună seamă că trebuia să mă duc până la capătul Pământului pentru a întâlni o astfel de fată! Îi plac *ukiyo-e* și arta modernă, fără îndoială cu o preferință pentru cea americană. Îi plac clădirile înalte din imitație de marmură albă și le compară cu aurora boreală. Tipic!

Rămăsesem oarecum perplexă și ascultam în liniște cum Frieda din capul lui Hiroshi se metamorfoza într-o liceană japoneză.

— Ți-ar plăcea, fără îndoială, și o mașină albă ultimul tip, cu un șofer tânăr japonez, un amorez romantic și plângăcios, care să te plimbe în serile de *week-end* pe Yokohama Bay Bridge și să te sărute. Și nici nu ai ști cu adevărat de cine ești îndrăgostită: de mașina albă ultimul tip, de șofer sau de Yokohama Bay Bridge. Toate s-ar amesteca în capul tău ca și cum ar fi unul și același lucru.

Nu m-am supărat, căci tonul lui Hiroshi era prietenesc și glumeț.

Am coborât de pe pod în viraj, pe o șosea în spirală. Jos, sub o parte a podului-șosea, se afla un *parking* uriaș. Erau multe mașini acolo. În jurul lor, mișunau tineri îmbrăcați în costume al căror stil ar putea fi definit ca *punk* japonez. Se auzeau casetofoanele din mașini urlând fel de fel de muzici. Unii dansau pe afară, alții stăteau pur și simplu în mașină și se uitau. Era *cool,* dar, cu cei 30 de ani ai săi, Hiroshi părea să se simtă stingher și exclus din peisaj. Lângă mașina noastră, era parcat un Jeep, din care muzica lui Guns ’n’ Roses răzbătea cu putere, așa că nici nu am mai avut nevoie să dăm drumul la casetofon. Mulți stăteau așa în mașină sau mișunau pe acolo numai din plăcerea de a sta în acel *parking* de sub acel pod, de parcă

deasupra lor s-ar fi aflat chiar Mecca. Era o chestie populistă care ar fi putut fi numită „sindromul Bay Bridge”.

Am deschis o sticlă de Coca-Cola și am băut din ea fără să o mai scot din pungă, decât atât cât era necesar.

— *Shinjirarenai*! Parcă ai fi un *clochard* care bea cu sticla în pungă!

— Da. Îmi place aici.

— Daa? De ce îți place?

— Atmosfera asta cu tineri și muzici, cu podul deasupra și șoselele care urcă în spirală spre el! Parcă am fi undeva la adăpost și totuși suntem afară, și mai mult decât afară, suntem la răscruce de drumuri, sub un pod, ca niște *clochards,* cum bine zici. E extraordinar să fii înconjurat de poduri! Podurile sunt locurile mele preferate. Știi ce simbolizează ele, *Sensei*[14]?

— Ar trebui să scrii poezii – mi-a zis Hiroshi drept răspuns.

— Mda? Mersi. Scriam când eram mică și chiar câștigam toate concursurile de poezie de la școala franceză. Simțul poetic nu are granițe. Dar acum m-am făcut mare și aș prefera să scriu romane.

— Daa??! Precis că ar fi romane din alea gen Banana[15]. Dar, cine știe, e bine și așa, căci porcării de genul ăsta se citesc și aduc faimă și bani celor cu creiere nu prea zbârcite.

— Mda? Mersi.

În zori, pe la ora cinci, am pornit-o în final spre Tokyo, pe acordurile falnice ale muzicii lui Gainsbourg: „*Je n'ai jamais vu New York, / New York, U.S.A. / Je n'ai jamais vu rien d'aussi haut, de si beau*… ta, ra, ta, ta…”

Orașul se vedea frumos de pe *highway,* în lumina bleu-portocalie a zorilor. Am traversat întregul Tokyo și am mers până la Narita[16], unde am tras la un hotel. A doua zi, Hiroshi urma să ia avionul spre Paris.

4
Komazawa

Hiroshi plecase. Ziua următoare, mă întorceam la „oile” mele. Mă regăseam în apartamentul meu din București, într-un bloc vechi, lângă Piața Universității. Și blocul era o casă uriașă care îmi aparținea în întregime, dar casa nu avea decât o singură cameră, o cameră uriașă, cu un tavan așa de înalt încât cel puțin 3 etaje puteau să încapă între acesta și podea. Era noapte afară și întuneric; nu se vedeau decât luminile foarte slabe ale felinarelor. Auzeam mereu dinăuntru cum câinii lătrau afară și eram sigură că toți erau turbați. Erau sute de câini și toți parcă stăteau doar să-mi pândească locuința. Lumina în casă era atât de puternică încât mă orbea. Hiroshi era întotdeauna acolo, în casă. Și eu, eram și eu întotdeauna acolo. Eram amândoi goi și nu ne mișcăm, păstrându-ne veșnic aceeași poziție, ca și cum am fi fost niște statui. Stăteam pe o sofa de culoare roșu închis, într-o poziție erotică, față în față, cu picioarele încolăcite unul în jurul altuia. Fața mea era îndreptată spre perete, unde se afla o oglindă uriașă în care puteam să-mi văd chipul și să văd spatele lui Hiroshi, aproape alb în lumina atât de puternică. În același timp, ca și cum în oglindă aș fi putut vedea imaginile dintr-o altă oglindă, vedeam fața împietrită a lui Hiroshi. Strângea între dinți o batistă albă îmbibată într-un lichid roșu, nu știam dacă sânge sau altceva. Simultan, o altă ipostază a mea încerca să iasă afară din casă și să se ducă la cumpărături sau la facultate – nu știam unde. Afară era tot timpul aceeași lumină palidă și bolnăvicioasă a felinarelor și câinii care stăteau să o muște. Îi era frică. Se întorcea mereu în casă, casa uriașă cu lumini prea puternice, în care găsea mereu aceleași statui golașe, înțepenite acolo, într-un act sexual fără sfârșit. Era foarte frig. Nu își putea imagina cum Hiroshi și Claudia suportau să stea acolo, dezbrăcați, pe canapeaua care acum devenise roșie ca purpura. Lumina orbitoare, roșul prea aprins, strălucirea înghețată, ca de oțel, a oglinzii, totul îi amintea de lama unui cuțit și o înspăimânta. Nu știa unde să se mai ducă: să iasă sau să rămână în casă. În final, parcă ar fi vrut să rămână

înăuntru și, cuprinsă de un sentiment de abandon, să se contopească cu acea Claudia de pe sofa. Dormea cu spatele în sus și atunci simți că începe să i se ridice, de-a lungul șirei spinării înspre ceafă, o senzație răcoroasă… Chiar de gheață. Deschise ochii și întoarse capul. Ochii bulbucați și inocenți o priveau curioși și păreau să spună: „Nu am nici un amestec!”

— ASUKA! Ți-am spus să nu-mi mai pui broaște pe spate când dorm!

Drept răspuns, Asuka dădu fuga afară din cameră și se auzi strigând de pe scări:

— Mama! Papa! *Neesan*[17] doarme iar în pielea goală! De acuma dorm și eu în pielea goală!

— Asuka! Nu mai insista! Ți-am spus că trebuie să dormi în pijama – se auzi vocea lui Akemi.

— Și nu mai intra în cameră la Claudia-san când doarme!

Am luat broscuța de pe spatele meu și am pus-o jos, pe covor. Mă țintui cu privirea, scoase limba și îmi spuse:

— *Cuac*!

Însemna probabil „bună-dimineața” în limba lor. Era Guru, cel mai mare broscoi din colecția lui Asuka și cel care-mi poposea cel mai adesea pe spate, sau chiar pe fund, atunci când copilul – în vârstă de 6 ani – era într-o dispoziție mai obraznică.

Mă îmbrăcasem și tocmai mă pieptănam, când ușa se dădu din nou de perete și în cameră năvăli iar Sălbaticul. La grădinița americană, unde mergea Asuka, aveau și un cerc de „creație plastică”, iar copilul profitase de orele respective pentru a-și confecționa nici mai mult nici mai puțin decât un cuțit din carton alb, înfășurat într-un celofan, pe lama căruia desenase pete și dâre roșii, reprezentând sânge. Îl ținea acum în mâna dreaptă, cu vârful îndreptat spre mine, și se repezi asupra țintei zbierând:

— *Neesan*! *Let's play child play*!

După *Terminator* 2, *Child's Play* era filmul favorit al lui Asuka. Îl viziona adesea la video, jos, în living. După ce-l văzuse de câteva ori, începuse să se creadă reîncarnarea lui Chucky, își confecționase faimosul cuțit și și-l ascuțea de predilecție pe mine.

Mi-l înfipse de data asta în burtă. Nu aveam mult timp de pierdut cu el, trebuia să merg la facultate, așa că mă trântii repede pe spate, închisei ochii și anunțai:

— Gata! Am murit.

Asuka a părut să se potolească, așa că m-am ridicat în secunda următoare și am luat-o spre ușă:

— Și acum mă duc să-mi iau micul dejun.

Asuka scoase un răcnet: „Aaaghaa!” și se agăță cu mâinile de un picior al meu. Nu l-am luat în seamă și am coborât scările târându-l pe criminal după mine. Se ținea ferm agățat și mă mușca de glezne răcnind „Aaaghaa!” Mă sprijineam cu mâna de balustradă și aveam grijă să nu-mi pierd echilibrul ca să n-o iau de-a dura pe scări, ceea ce se întâmplase odată, în circumstanțe asemănătoare.

Am ajuns cu chiu-cu vai în living, unde-l aștepta taică-său, Akira, să-l ducă la grădiniță. „Călătorie sprâncenată!” – i-am zis în gândul meu.

— Știi? Când face chestii de-astea, poți să-i dai câte o palmă la fund – spuse Akira.

Eu eram însă împotriva violenței, mai ales a celei îndreptate asupra copiilor, și consideram că Asuka ar fi putut deveni în viitor și mai violent dacă ar fi fost tratat de adulți cu palme, fie ele chiar la fund.

— Te-am avertizat de la început că așa va face! – spuse Akira râzând.

— Asuka, hai să mergem!

Se cărară în sfârșit și – *bon voyage*! – puteam să-mi beau cafeaua și să-mi fumez țigara de dimineață în liniște.

Într-adevăr, îmi aduceam aminte cu nostalgie de „începuturi” și de prima mea întâlnire cu Asuka.

Akira, tatăl copilului, și Akemi, mama, mă așteptaseră cu mașina la aeroport. Fusesem atât de obosită după drum încât adormisem pe bancheta din spate și nu mă trezisem decât după o oră, când ajunsesem deja în Tokyo și mașina circula pe niște străduțe înguste, străjuite de o parte și de alta de o mulțime de magazine și restaurante, cu numele scrise pe firme din neoane luminoase care continuau să se aprindă și să se stingă fără încetare. Aceasta se întâmpla pe la prânz, sub un soare deosebit de strălucitor. Băieți și fete în uniforme care mai de care mai severe erau postați în fața acestora și strigau diverse chestii, din care nu puteam desluși decât cuvintele *irasshaimase*! – bine ați venit! – și *waribiki* – *discount* –, care se repetau cel mai adesea. Clădirile erau joase, înghesuite unele în altele, chiar sărăcăcioase, dar încărcate în schimb cu lumini care mai de care mai viu

colorate. Biciclete, mașini mișunau peste tot, trecând unele pe lângă altele, unele prin fața altora pe acele străzi înguste și aglomerate. Nu exista trotuar, traficul părea să nu aibă nici o restricție, circulația desfășurându-se la mica înțelegere. Nu-mi dădeam seama cum de nu se producea nici un accident. Lucrurile păreau să se petreacă *en douceur*. Numeroși stâlpi de electricitate se ridicau ici-colo, de parcă numai ei ar mai fi lipsit din toată harababura. Toți aveau în vârf crenguțe cu flori artificiale de culoare roz, vernil, galben *citron* și bleu. Petalele lor se zbenguiau în vânt și îți dădeau o senzație festivă de bâlci.

— Unde suntem? – întrebasem eu.

— Naka-Meguro – îmi răspunsese Akemi.

Naka-Meguro este un district central al orașului.

— Este zi de sărbătoare? – întrebasem eu.

— Nu. De ce?

— Florile: așa stau mereu pe stâlpii de electricitate?

— Aaaa! Aha! Aha! – făcuse Akemi.

Se întorsese apoi, parcă supărată, înspre Akira:

— Ai văzut că toți *gaijin*-ii întreabă de flori?!

Akira dăduse afirmativ din cap.

— Nenorocitele astea de flori! Ne fac de rușine în fața *gaijini*-lor! De unde sărbătoare!? Ăia de la primăria orașului sunt niște imbecili și în capul lor e sărbătoare tot timpul! Ce-aș mai lua toate crenguțele alea tâmpite din vârful stâlpilor să le strivesc în picioare uite-AȘA!

Akemi izbise cu amândouă picioarele în podeaua mașinii, încât eu să pot vizualiza „operațiunea". Păruse apoi să se calmeze și încheiase:

— Noi doi urâm florile din plastic! Nu-i așa?

Akira dăduse din cap afirmativ.

Ajunsesem apoi cu mașina pe niște străzi mai largi, fără flori în vârful stâlpilor. De-o parte și de alta se ridicau ziduri înalte, care probabil adăposteau grădinile caselor. Nu se vedea aici nici un magazin sau restaurant și nici un trecător.

— Este Setagaya – îmi explicase Akemi.

Trebuia să trecem să-l luăm pe Asuka de la grădiniță. Întârziaserăm și, când mașina trăsese în fața unei clădiri la intrarea căreia scria „American Kindergarten", un singur copil mai rămăsese să aștepte în față. Părea un singuratic băiețel abandonat, cum stătea acolo așezat pe scările de la intrare, privind la strada pustie.

Mașina oprise și el se urcase pe bancheta din spate, lângă mine. Fusese însă mult prea preocupat ca să mă observe de la început. Se suise cu picioarele pe banchetă, cu o mână se agățase de o ureche a lui taică-său și cu cealaltă începuse să-i care pumni în cap:

— Ați întârziat, nerozilor! Rău! Foarte rău! Dă-i bice și acasă! Mai repede! Vreau să mă chiombesc la video! Video! Video! VIIIIDEOO! Terminator! Terminator! Tschpprrr… Bam, bam, bam, bam… Action hero… Ta da da da da… Robo Cop! Bang bang bang bang… Tchtchtch… BUM!

Continuă să imite diverși roboți criminali și diverse arme mortale câteva minute bune, până când mașina luă un viraj și Asuka căzu pe-o parte, cu fața spre mine. Amuți de parcă și-ar fi înghițit limba – nu alta! – și se uită cu ochi imenși de curiozitate la mine. Se ridică apoi alene în picioare și începu să se bălăbăne, rezemându-se când de scaunul din față, când de spătarul banchetei, căutând febril cu un deget ceva anume în gură. Continua să mă fixeze mesmerizat.

— Bună! Eu sunt Claudia.

Drept răspuns, Asuka își accelerase mișcarea degetului în cavitatea bucală.

— Pe tine cum te cheamă? l-am întrebat apoi.

Asuka – nimic. Își opri degetul din gură pentru câteva clipe, în care părea că s-ar fi gândit, dar tăcu apoi fără să-mi dea vreun răspuns.

— Ei, hai, spune cum te cheamă! îl îndemnase Akemi.

Asuka însă continuă să se uite la mine ca la felul paișpe și nu mai scoase nici o vorbă până acasă.

— Asta-i reacția lui când se întâlnește prima dată cu cineva. Face pe timidul. Dar n-o să-l țină mult și o să-și dea arama pe față – îmi explică Akira.

Eeei, și așa a fost într-adevăr.

Asuka se familiarizase repede cu mine. Părinții lui îi sugeraseră să-mi spună *onesan* și băiețelul se conformase denumindu-mă mereu *neesan.*

Asuka era un copil norocos. Părinții săi erau destul de înstăriți, având propria lor companie – fie ea chiar mică – și locuind cu chirie într-o casă confortabilă într-una din cele mai frumoase zone rezidențiale ale orașului. Era singurul copil la părinți și parcă întreaga lume ar fi fost a lui, o lume plină de jucării, de *„child's play”.* Nu

ezita niciodată a-și arăta darea de mână în fața prietenilor de aceeași vârstă, pe care îi invita adeseori acasă spre a se mândri în fața lor cu comorile sale constând din arme laser de-a gata, cuțite fabricație proprie, roboți hiper-dezvoltați, casete video cu filme, în general de groază, menajeria de broaște, cea de gândaci, cei doi șoareci, Chacha și Pepe etc., etc. Micuții rămâneau siderați în fața acestor minuni, iar ochii lor negri deveneau rotunzi și strălucitori ca mărgelele, de parcă ar fi fost toți niște Ali-Baba în peștera celor 40 de hoți. Dar Asuka încă nu-și scosese toți așii din mânecă.

Surprinderea micuților a dat pe de lături atunci când Asuka i-a anunțat că avea de curând chiar și o *neesan.*

— Cee?!! O *neesan*?!! Poate o *imoto*[18]!

— Nu – răspunsese Asuka tranșant și plin de importanță.

— Mama mi-a explicat că, deși în mod normal ar fi trebuit să am o soră mai mică, lucrurile nu se întâmplă întotdeauna normal și așa m-am făcut cu o soră mai mare în loc de o soră mai mică.

Copiii rămaseră cu gura căscată și nu mai comentară nimic. Asistam la spectacol din bucătăria despărțită de living printr-un bar.

— Stați să v-o arăt! *Neesan*!

Mă aplecasem pe deasupra barului:

— *What is it*, Asuka?

— Iat-o!

— *Ara*! – comentaseră micuții.

Ara este un cuvânt ce s-ar putea traduce prin „ups” și care se rostește atunci când te miri și rămâi fără comentarii.

— Nu vorbește japoneza – anunțase Asuka plin de importanță.

Părinții lui îmi ceruseră să vorbesc numai engleza cu Asuka sau atunci când era el de față, așa încât copilul își închipuia că nu vorbesc japoneza defel.

— Nu este japoneză soră-ta?

— Nu.

— Atunci de ce naționalitate este?

— E de limbă engleză, decretase pompos Asuka.

— Ooo, așa deci! Ai o soră mai mare de limbă engleză!

— Da. Și eu acum sunt japonez, dar când o să fiu mai mare o să mă fac tot de limbă engleză.

Corul de „Da??”, „Oooo!”, „Ohoho!” nu mai contenea.

Vestea că Asuka avea o soră mai mare de limbă engleză făcuse repede înconjurul întregului cartier. Chestia devenise acceptată prin împrejurimi, iar faptul îl făcuse pe Asuka să devină și mai familiar cu mine sau, verde spus, să mi se urce de-a binelea în cap.

După ce mi-am terminat croasantul, cafeaua și țigara, mi-am luat la revedere de la Akemi, care rămânea acasă, și am pornit-o spre facultate.

Mergeam la Tokyo Daigaku, prescurtat întotdeauna în „Todai”. Era, întâmplător, cea mai renumită universitate din Japonia, dar n-am să insist asupra ei. Facultatea pentru care optasem era mai nou înființată și se numea, în mod original, „Facultatea de teorie a civilizației reprezentaționale”. În cadrul ei se studia teoria artelor reprezentaționale: teatru, film, video-art etc., precum și mass-media. Îmi alesesem cu predilecție cursurile despre teatrul, filmul și mass-media japoneze, precum și niște cursuri speciale pentru studenții străini – de limbă, literatură, istorie etc. Eram într-un an pregătitor pentru masterat, la sfârșitul căruia trebuia să dau un examen destul de dificil, cot la cot cu studenții japonezi. Aveam cam mult de lucru, căci în afara obiectelor de studiu trebuia să mă ocup și cu aprofundarea miilor de *kanji* și a miilor de combinații de *kanji,* pe care încă nu le stăpâneam, în pofida celor patru ani de studiu din țară și din Franța.

Akemi și Akira nu prea vedeau cu ochi buni toate acestea. Akemi se străduise timp de aproape un an pentru a face rost de trilioanele de acte necesare venirii mele la Tokyo. Ideea ei fusese înscrierea la o universitate mai mică, fără renume, sau chiar la niște cursuri de *ikebana,* ceea ce mi-ar fi permis să obțin așa-numita „viză culturală”. În opinia ei, nu învățătura academică, ci viza pe un an era cea importantă. Avea dreptate într-un fel, însă eu nu fusesem la curent cu toate aceste demersuri și nu le-am înțeles decât mult mai târziu. Oricum, printr-o anomalie, lucrurile se întorseseră în favoarea dorințelor mele, pe care Akemi nu le cunoștea (intermediarul nostru, Hiroshi, care nu era și omul ideal pentru un astfel de rol, interpretase realitatea după bunul său plac). De altfel, toate încercările lui Akemi pe lângă universitățile mai

mici și profesorii de *ikebana* eșuaseră, așa că trebuise să debarc la Tokyo cu o viză turistică pentru 3 luni. Ca prin minune, Todai și numai Todai mă acceptase, mai mult, se ocupase de transformarea vizei turistice într-o viză de studiu pe un an, ceea ce era îndeobște ilegal dar, fiind vorba de Todai, școala elitei japoneze, iregularitățile de felul acesta se treceau cu vederea.

Până când se puse problema Todai, totul mersese foarte bine acasă, la familia Gyoda. Când înscrierea la facultate deveni o certitudine, am simțit cum ceva se năruie în sufletele lor. Îmi păru rău, căci familia mă primise foarte bine. Akira îmi sugerase – fie și numai în glumă – să-i zic „papa”, iar lui Akemi „mama”, și, tot auzindu-l mereu pe Asuka cu *neesan* în sus, *neesan* în jos, începusem și eu să cred în cele din urmă că nebunaticul domnișor Răsfățel îmi era un frate mai mic.

Dar, cu cât lucrurile mergeau mai bine la școală, cu atât ele mergeau mai prost acasă. Akemi și Akira studiaseră la școli fără mare renume și reușiseră în viață. Aveau cel mai profund dispreț pentru „tâmpiții de la Todai” și pentru elitismul intelectual, în general. Vrând să le fiu cât de cât pe plac, încercam și eu să dezvolt un dispreț pentru elitiști și nu scăpăm nici o ocazie să-i critic pe colegii de la Todai care, în ciuda minciunilor mele, erau studenți străluciți. Se pare însă că teatrul jucat de mine, cu toate eforturile de a da o reprezentație cât mai sinceră și spontană, nu se bucura de prea mare credibilitate. Akemi continua să-mi dăruiască fel de fel de animale din pluș, care-i stârneau gelozia lui Asuka, tricouri și pantalonași viu colorați, cumpărați mai ales de la magazinele Benetton, pantofi de lac fără toc, roșii, roz și de tot felul, umbreluțe cu floricelele viu colorate ale firmei Kenzo etc., etc., dar toate acestea cu un fel de amestec de afecțiune și părere de rău. Toate atențiile ei mă măguleau, nu știam cum i-aș fi putut vreodată mulțumi, dar nici nu puteam să renunț la facultate. Uneori, nu mai știam cum să pun lucrurile cap la cap.

La școală a fost ca de obicei: cursuri, comentarii asupra lor în pauze la cafeneaua universității și, după ore, câte o șuetă în camera câte unui student cu bursă, cazat, firește, la căminul prăpădit din cadrul campusului. Nu știu de ce, acești colegi îmi stârneau întotdeauna invidia, deși locuiau în camere minuscule și mizere,

incomparabile cu camera mea spațioasă, cu ferestre ce dădeau spre parcul Komazawa, de la familia Gyoda.

De la Shibuya m-am întors, ca întotdeauna, pe jos acasă. Era un drum cam lung, dar îmi plăcea să merg pe jos. Luam aer înainte de a ajunge la cușca mea cu gratii aurite.

Nu s-ar putea spune însă că nu mă complăceam.

Asuka era deja acasă, în compania prietenului său, Makoto, de aceeași vârstă. Akemi și mama lui Makoto stăteau în living la taclale și m-au invitat și pe mine să fac același lucru. Copiii „demolau” ca de obicei casa, mamele discutau despre nașterea fără dureri, iar eu îmi spuneam că, dacă nu chiar de la naștere, durerile vin ele mai încolo, fără doar și poate. Asuka și Makoto au vrut la un moment dat să iasă în parc cu bicicletele, dar mamele erau prea absorbite de conversație, așa că le-au sugerat să continue demolarea casei în liniște. Eu însă, plictisită de amănuntele facerii, n-am scăpat ocazia și m-am oferit să merg cu copiii la plimbare cu bicicletele. Toată lumea a primit propunerea cu urale.

La început, totul a mers bine, ca pe roate, dar, la un moment dat, Asuka frână brusc într-un viraj, își aruncă bicicleta în mijlocul drumului și începu să lălăie o melodie de compoziție proprie și să-și unduiască șoldurile executând mișcări de dans șerpesc:

— La la la uu u u u la lu lu la…

— *Asuka, get back on your bike*!

Însă Asuka continuă:

— La lu lu la li lu la…, iar eu începusem să mă tem de catastrofă, când catastrofa se și produse.

Asuka avea prostul obicei ca în public, fie la masa de seară când se aduna toată familia, fie în mijloacele de transport în comun, sau, în fine, în orice loc unde avea cât de cât o audiență, să-și expună chestia care, dintre toate comorile sale, era cea mai falnică după părerea lui. Când erau părinții de față, problema nu era așa de mare, căci îl obligau cu forța să și-o bage la loc, dar, când era numai cu mine, Asuka se simțea în largul său și nu mai avea nici un fel de scrupule.

Asuka își scoase așadar puța din pantaloni și începu să și-o învârtească cu mâna, tot balansându-și șoldurile și cântând „la li lu lu lu la”.

— Asuka, *put your penis back into your pants*! *Now*!

— La la la lu li…

— *Your parents won't be pleased to hear this*!

— La li lu la…

În acest timp, se adunase un grup destul de mare de gură-cască, ceea ce îl încurajă pe Asuka și mai tare. Makoto rămăsese pe bicicletă și se uita și el la spectacol, dar probabil că priza la public a lui Asuka i-a lăsat gura apă, căci, în minutul următor, își lăsă și el bicicleta de izbeliște în mijlocul pistei și alergă spre locul unde se producea Asuka răcnind:

— *Ja, boku mo ochinko wo dasu*! – Atunci îmi scot și eu puța!

Makoto nu vorbea englezește, așa că a trebuit să mă exprim în japoneză, spre satisfacția celor care asistau la *show* pe gratis:

— *Yamenasai*! *Ochinko wo dashicha dame*! – Renunță! Nu e voie să-ți scoți puța!

Răul era însă deja făcut înainte ca eu să-mi fi terminat propoziția și, ca și cum numai asta ar mai fi lipsit, Makoto găsi de cuviință să comenteze:

— *Ara*! Asuka, soră-ta vorbește japoneza!

— Aș! Știe numai câteva cuvinte esențiale! La li la lu…

— Uite, a venit poliția! Acum or să vă umfle pentru expunere indecentă.

— Ce e aia?

— *Waisetsu*, adică atunci când îți arăți puța.

— *Wai, wai, wai, wai, waisetsu, waisetsu*… începu să cânte Asuka, dar se opri brusc când zări printre spectatori doi polițiști în uniformă.

— *Woo*! – făcu Asuka. *Yabai*! – E groasă!

Își băgară rapid mădularele la loc în pantaloni, încălecară pe biciclete și pe-aci ți-e drumul.

N-am suflat nici o vorbă acasă despre incident. Am încercat să văd partea bună a lucrurilor și m-am gândit că era mai bine, totuși, ca anumite țări să fie state polițienești, ca Japonia.

Restul după-amiezii a trecut fără evenimente, căci doamnele cu copiii trebuiau să se care la domiciliul unei alte doamne, al cărei băiețel împlinea în acea memorabilă zi respectabila vârstă de 6 ani. Le-am urat „distracție plăcută" și am urcat la mine în cameră, să mai repet cursurile și să exersez *kanji.* Aceasta până pe la ora 8, când s-a auzit soneria. Eram singură acasă – petrecăreții

încă nu se întorseseră și Akira lucra întotdeauna până târziu –, așa că m-am dus să deschid.

5
Gaijini în Komazawa

— *Hi*!

Era Angela, Angela cu o față ca scoasă din gunoi. Am poftit-o în living și am întrebat-o din capul locului ce i se întâmplase, căci era evident că i se întâmplase ceva.

— Mai întâi vreau să mănânc, n-am mâncat nimic astăzi și mi-e foame!

Angela era vegetariană, așa că i-am oferit o *cup noodles*[19] cu alge, singurul meniu vegetarian din casă.

O priveam cum înfulecă pe nerăsuflate și, cum lacrimile mai-mai stăteau să-i cadă în sosul tăițeilor, mă întrebam ce oare ar fi putut să i se întâmple seninei Angela, care îmi fusese întotdeauna un model de *savoir vivre.*

Locuiserăm împreună la familia Gyoda pentru o scurtă perioadă de timp. Era australiană din Brisbane și aterizase în Japonia cu un an în urmă. Locuise inițial în Kyushu[20], la sora mai mare a lui Akemi, dar se plictisise repede la țară și voise să vină la Tokyo. Familia Gyoda se oferise s-o găzduiască timp de o lună, până avea să-și găsească altă locuință, însă Angela, negăsind altă locuință, se eternizase la ei, unde locuia deja de vreo 6 luni, când debarcasem eu. Familia Gyoda profitase de sosirea mea pentru a-i da de înțeles că era mai mult ca niciodată timpul să-și găsească locuința aia mult căutată. Akemi chiar luase situația în mâini: îi telefonase unei doamne căreia Angela îi preda engleza la școala Nova[21] și îi sugerase aceleia că, decât să piardă timp și bani la Nova, mai bine o lua în casă pe Angie-san, cu care putea să exerseze astfel, la orice oră din zi și din noapte, limba lui Kylie Minogue. Doamna Hamasaki acceptase și toată lumea se bucurase de strămutarea Angelei, inclusiv ea însăși: avea să locuiască într-o casă și mai mare decât a familiei Gyoda și mai confortabilă (Hamasakii erau oameni bogați, patroni ai unei companii din moși strămoși). Toată lumea, în afară de mine și de Asuka.

Angela avea 40 de ani bătuți pe muchie, dar nimeni n-ar fi zis. Părea cu cel puțin 10 ani mai tânără și avea o fire veselă, care îl încânta pe Asuka, deoarece era copil, și

pe mine dintr-un motiv paradoxal: aveam un redutabil temperament flegmatic și tendința de a vedea lucrurile în negru – atunci când nu era prezent Hiroshi –, iar Angela era ca razele unui soare, încât ar fi putut lumina până și cele mai întunecoase pivnițe.

Fiind vegetariană, mânca mai-nimicuri de culoare preponderent verde, și astfel își păstrase o siluetă demnă de invidiat. Avea părul blond tuns scurt și ochii de culoarea apelor care-i înconjurau țara, era înaltă și mi se părea că aduce foarte mult cu Lady Di. Era o plăcere să-i admiri picioarele lungi atunci când și le întindea cu dezinvoltură pe canapeaua din living. Se îmbrăca întotdeauna în nuanțe de albastru, căci aceasta era fără îndoială culoarea care-i definea cel mai bine spiritul deschis, calm și senin. Nu bea, nu fuma, și totuși era incredibil de fericită. De când o cunoscusem, alcoolul pe care-l beam cu atâta poftă începuse să aibă gust de vomă, iar țigările pe care le fumam șerpește căpătaseră o aromă rânced de cancer. Îmi rumegam tacticos, cu cât mai multă încetineală posibil în minte, ideea că aș fi putut deveni într-o bună zi o fire deschisă și senină ca Angela. Aveam însă timp până la 40 de ani, așa că, pentru moment, ea mă mai „lumina" puțin, iar eu o mai „întunecam" puțin, cu ocazia plimbărilor noastre nocturne în parcul Komazawa, sau sâmbetele cu vaporașul pe râul Sumida. Atunci ea îmi povestea de călătoriile ei prin Europa și de Japonia, țară pe care o cunoștea deja bine, cu toate că nu vorbea nici un strop de japoneză. Dar, pentru Angela, o simplă limbă era departe de a reprezenta un obstacol în calea cunoașterii.

Angie avea însă ghinionul de a nu plăcea oamenilor cărora ar fi trebuit să le placă. Soții Gyoda începuseră fără îndoială să simtă, în căsuța lor cochetă de lângă parcul Komazawa, un fel de briză marină prea puternică, ce mai aducea și diverse miresme de nesfârșite spații aride, de păduri dese, canguri, koala…, ca și cum numai aceștia ar mai fi lipsit din și așa mult prea înghesuita insuliță niponă!

Angela fusese trimisă așadar în casa mai spațioasă a familiei Hamasaki și… adio și n-am cuvinte!

Totul părea să meargă însă bine acolo pentru ea, ceea ce deduceam din schimburile de experiență pe care le făceau adesea la telefon doamnele Gyoda și Hamasaki. Acestea începeau adesea cu formula „*otaku no gaijin-*

sama…” – „prea-onorabilul străin al prea-onorabilei dumitale case” – la care li se răspundea adesea cu formula *„uchi no gaijin…*” – „străinul umilei mele case”…

— Mi-au spus să mă car – îmi întrerupse Angie reveria.

— Îu!?

— Da. Au zis că pot să mai stau maximum o săptămână. Chipurile vine Hamasaki ăl bătrân din Hawaii să petreacă un timp la Tokyo și casa e de fapt a lui, iar el nu suportă în casa lui *gaijini* care nu vorbesc japoneza.

— Aș!

— Da, așa e, nu e bineînțeles decât un pretext.

— Și ce s-a întâmplat de fapt?

— Multe. Știi că Hamasakii sunt de fapt *yakuza*?

— Ei, na!

— Da. Au o companie care se ocupă cu *karaoke business* și, în Japonia, tot ce ține de *mizu shobai*[22] ține și de mafie. Au niște apucături groaznice! Domnul Hamasaki are o sucursală a companiei la Osaka și o casă tot acolo, unde își ține cealaltă familie: amanta și alți doi copii. Își petrece jumătate din timp acolo și cealaltă jumătate aici, la casa din Setagaya. Yoshiko, soția lui, are aparent tot ceea ce și-ar putea dori o femeie: nu lucrează, are timp liber berechet și, când nu se uită la video, se duce să joace golf, iar duminica o întinde la casa din Karuizawa[23]. Dar nu e fericită. Seara, cade în melancolie și bea de stinge. Sperase să-și găsească în mine o parteneră și nu i-a convenit deloc când i-am spus că eu nu beau niciodată alcool. La o săptămână după ce m-am mutat acolo, domnul Hamasaki și copiii, care sunt de vârsta ta, mi-au pus în vedere să folosesc numai toaleta de la parter, căci cea de la etaj era exclusiv pentru ei. Și ia ghici ce-i cu toaleta de la parter!

— Ce?

— Serile și nopțile întregi, până dimineața, toaleta de la parter e ocupată de Yoshiko, care rămâne să bea în living după ce se duc ceilalți la culcare. Se duce să vomite acolo și, după ce vomită, se prăbușește lângă WC. Și, uite așa, ușa rămâne încuiată pe dinăuntru până dimineața, când Yoshiko își revine și se duce în sfârșit să se culce.

— E vesel.

— Da. Și altă chestie a fost cu filmele. Se uitau toți în fiecare seară la video la filme de groază și atunci când eu mă duceam sus în camera mea după ce puneau caseta – știi că mie nu-mi plac astfel de filme! – se uitau la mine de parcă ar fi vrut să mă sfâșie. La fel la masa de seară, când toți mănâncă ce gătește doamna Hamasaki – Yoshiko gătește numai cu carne – și eu îmi mâncam *vegemite*[24]-ul. Se uitau la mine cu ură de parcă cine știe ce altceva aș fi mâncat, și nu mai scotea nici unul vreo vorbă până la sfârșitul mesei. Și, alaltăieri seară, au întrecut orice măsură. A debarcat domnul Hamasaki cu o șleahtă de bărbați care purtau ochelari de soare, deși era întuneric beznă afară. Yoshiko le-a pus masa și după aceea a luat-o pe Yumi, fiică-sa, să stea cu ea în picioare în bucătărie ca s-o ajute să-i servească. Pe mine m-a invitat să fac același lucru. Cică n-aveam voie să stăm cu ei la masă, deoarece discutau „afaceri" și atunci trebuia să stăm în picioare la bucătărie, să așteptăm ca domnii să termine cu masa, și după aia să mâncăm resturile!

— Îu!

— Da. Așa că eu mi-am luat *vegemite*-ul și m-am dus sus în camera mea. Și, ieri seară, mi-au pus în vedere să eliberez casa. Mi-au spus: „N-ai decât să-l chemi pe domnul doctor să te ia la bordul Porsche-ului său alb."

Angie nu pomeni nimic altceva despre el de data asta, dar mi-am dat seama că „domnul doctor" Shimizu trebuie să fi fost de fapt punctul cel mai spinos din cadrul contractului Hamasaki-Angela.

Angela îl cunoscuse și pe acesta tot la școala Nova. Venise, firește, să studieze engleza și, de cum intrase în clasa lui Angie-*sensei,* doamna profesoară pusese ochii pe el și hotărâse din prima clipă că tânărul acela îmbrăcat într-un costum alb cochet avea nevoie de ore suplimentare. Shimizu era cu 10 ani mai tânăr decât ea, dar, în ceea ce o privea, vârsta era departe de a reprezenta un obstacol în calea dragostei.

Shimizu lucra foarte mult – era medic oftalmolog și, când nu era la spital, studia acasă experimentând pe niște amărâți de șoareci care își așteptau ziua judecății de apoi într-una din camerele apartamentului spațios al doctorului. Nu avea timp să se întâlnească cu Angie decât duminica. Atunci se ducea să arunce un pachețel – conținând cadavrele șoarecilor cărora le scosese ochii pe parcursul săptămânii – în râul Tamagawa, pe malul căruia

se pare că se căia și bătea din palme în stil budist ca să solicite astfel bunăvoința zeilor și iertarea păcatelor, după care venea acasă la familia Gyoda și apoi la familia Hamasaki s-o ia pe Angela „la bordul Porsche-ului său alb”. Shimizu purta mereu costume albe și chestia asta, pusă alături de faptul că era doctor și mai avea și un Porsche alb pe deasupra, îl scosese din pepeni pe domnul Hamasaki. El se pare că manifesta cel mai profund dispreț pentru medicii japonezi în general și pentru ifosele lor. Domnul Hamasaki declara sus și tare că el, chiar și atunci când se duce la dentist, zboară de fiecare dată până în Hawaii, unde doctorii prezintă încredere și nu au ifose.

Am întrebat-o pe Angela dacă își căutase o garsonieră, iar ea mi-a răspuns că da, dar îi era imposibil să găsească, deoarece proprietarii japonezi nu voiau să închirieze locuințe străinilor.

— Atunci o cameră într-o *gaijin-house*[25]?

— A, nu! *Gaijin-house*-urile sunt întotdeauna mizere și, mai ales, n-aș vrea să nimeresc în aceeași casă cu iranieni sau alte arătări de genul ăsta!

— Atunci Shimizu. Are PATRU camere în apartamentul ăla și stă singur cu șoarecii!

— A, nu, nu… Nu vreau să-l deranjez.

— Ba deranjează-l! Ai putea chiar să salvezi o sumedenie de șoareci de la pierzanie și să le dai drumul când e sadicul plecat la spital! Ar merita și să-i stropești cu sânge toată garderoba aia de costume albe! Sună-l, spune-i că te dă MÂINE afară și să vină să-ți care bagajele până la centrul de tortură a rozătoarelor!

Angela se gândi câteva clipe.

— Ar fi o idee! – spuse ea și se îndreptă spre telefon.

Zis și făcut. Shimizu se oferi s-o găzduiască la el până avea să-și găsească altă locuință și se oferi singur – fără să fie nevoie să i se ceară! – să-i care chiar el bagajele cu mașina a doua zi.

Angela era în al nouălea cer. Mai stătu puțin și apoi se hotărî să plece să-și facă bagajele. Mă pupă zgomotos pe un obraz și o luă din loc cu un pas vioi și vesel, de parcă s-ar fi dus la bal – nu alta!

Akira trecuse în drum spre casă să-i ia pe petrecăreți. Sosiră toți trei la puțin timp după ce plecase Angela. I-am anunțat vestea cea mare:

— Angela a fost dată afară de la familia Hamasaki și se mută mâine la Shimizu.

— La SHIMIZU?! – făcu Akemi. N-aș fi crezut ca filfizonul ăla să fie capabil de un asemenea gest!

— Ba da. Se duce chiar el să-i care bagajele mâine, cu Porsche-ul.

— Va trebui probabil să facă zece drumuri – opină Akemi.

— N-o s-o țină mult, vă spun eu – zise Akira cu un aer de cunoscător – l-am văzut eu și mi-am dat seama ce hram poartă! O s-o dea rapid afară.

— Dacă va fi descoperit în râul Tamagawa cadavrul unei *gaijin* cu ochii scoși, vom ști în orice caz cine-i făptașul.

— N-ar fi exclus! – îmi răspunse Akemi. Ați observat cu ce ochi se uita la Chacha și la Pepe când l-am poftit în casă?

După ce am obosit să mai facem presupuneri asupra viitorului Angelei și al lui Shimizu, Akemi și cu mine ne-am instalat în fața video-ului să vedem continuarea de la *Twin Peaks,* iar Akira a urcat la el în cameră să lucreze.

O dată cu venirea mea, filmele începură să devină o problemă în familia Gyoda. Pentru mine, încheierea unei zile nu era de conceput fără vizionarea unui film. Și cum televiziunea japoneză nu excela în privința difuzării filmelor, sursa mea era centrul de împrumut de casete video care se afla la 5 minute de mers pe jos de acasă, lângă stația Komazawa Daigaku. Se numea *Komazawa Tutti Frutti Home Video* și, așa cum i-o arată numele, era foarte bine aprovizionat. Akemi nu avea nici ea altceva mai bun de făcut, așa că fusese și ea contaminată în cel mai scurt timp. Nevoia de ficțiune este într-adevăr un virus, iar pentru cel o dată molipsit, viața nu mai are sens fără romane sau filme, care nu mai sunt simple *pass-time*-uri, ci redutabile droguri intelectuale.

De curând, Akemi și cu mine descoperiserăm la *Tutti Frutti* serialul *Twin Peaks,* constând din vreo 15 casete a câte două episoade fiecare. Încă de la prima casetă fuseserăm vrăjite de misterioasa Laura Palmer și de suprarealistul *Twin Peaks,* iar muzica insinuantă a lui Angelo Badalamenti ne răsuna continuu în cap. Merseserăm până într-acolo încât gătisem împreună o *cherry pie,* care ne ieșise mai mult sau mai puțin bine, și,

când ieșeam noaptea în parc cu bicicletele, căutam locurile cele mai întunecoase și suspecte și comentam chestii de genul „Te pomenești că pe aici s-o afla *the Dark Lodge*!”

Akira privea toate acestea cu un amestec de invidie și dispreț. Înainte de a deveni un *workoholic,* adică un hămesit după muncă și alcool, cum mare parte din bărbații japonezi sunt, fusese și el un iubitor de filme și de artă în general. Acum însă munca și bețiile nu-i mai lăsau răgaz să se ocupe de altceva, și, ori de câte ori răspundea la câte un apel telefonic de la videotecă, anunțând că cele cinci casete pe care Akemi și cu mine le rezervaserăm sosiseră în sfârșit, ne vestea cu un ton încărcat de lehamite și reproș:

— E pentru voi: *Tutti Frutti Home Video.*

Și apoi ne ținea teoria chibritului, spunându-i lui Akemi că el se spetește muncind pe când ea nu face nimic, iar mie că filme la școală, filme acasă, este prea de tot, viața nu ar trebui să fie o succesiune de filme. Consideram că avea într-adevăr dreptate: viața nu este o *succesiune* de filme, ci *un* film sau, eventual, o *combinație* unică de filme.

Cele două episoade din *Twin Peaks* se încheiară și în seara aceasta, iar firele misterului în loc să se dezlege se încurcaseră și mai mult într-o pânză de păianjen ce devenea din ce în ce mai de nepătruns. Akemi și cu mine ne scoaserăm bicicletele din garaj și ieșirăm să pedalăm în parcul Komazawa. În fața noastră, pista, netedă de obicei, se întindea sinuoasă, străjuită de o parte și de alta de cireși japonezi ce începuseră să semene a brazi, întunericul plin de mistere ne împresura din toate părțile, iar deasupra noastră stelele sclipeau pline de subînțelesuri.

Însă distracția nu avea să dureze la infinit.

6
Komazawa Tutti Frutti

Cu toate că era *workoholic,* Akira nu era prost și, deoarece îi râsesem – cum s-ar spune – în nas, a găsit până la urmă ocazia să se răzbune. La rândul lui, ne-a scos pe nas toate filmele pe care le văzusem până atunci.

Totul a început într-o seară fatidică, pe la sfârșitul primăverii.

Akemi primise de la cineva o invitație la cinematograful „Wave”, unde rula filmul *Cartea lui Prospero*, o ecranizare modernă a lui Greenaway după Shakespeare. Cum ea nu avea chef să se deplaseze până la Shibuya, mi-a dat mie invitația.

Când m-am întors, era destul de târziu, Asuka și Akira se culcaseră, numai Akemi stătea de strajă în living uitându-se la video. La puțin timp după sosirea mea, filmul la care se uita ea se termină și Akemi mă întrebă dacă îmi plăcuse *Cartea lui Prospero.*

— Mdaa… Numai că ecranul era în permanență încețoșat și asta m-a enervat cumplit!

— Încețoșat?! Cum încețoșat? Ce?! Nu era imaginea bună?

— Ba era bună, dar acțiunea se petrecea pe o insulă unde se făcea nudism – nu glumă! –, astfel încât era o armată de figuranți goi pușcă pe ecran dintr-o dată și toți aveau ceva așa ca o bulă cețoasă în dreptul organelor genitale, ceea ce făcea ca tot peisajul să pară încețoșat de parcă ar fi fost o insulă-fantomă, nu alta!

Akemi râse de se prăpădi:

— Aa, da! BOKASHI! Așa se numesc „bulele cețoase”. *Bokashi.*

— *Bokashi* ori ba, era teribil de frustrant! Știam eu că nu e voie cu organe genitale în Japonia, dar chiar așa?! Să cenzurezi filmul unui mare regizor?! Și când te gândești că sunt oameni care se amuză să facă chestia asta! Nu au altceva de făcut decât să se uite toată ziua la filme și să vâneze organele genitale, peste care să deseneze apoi bule cețoase – pardon, *bokashi*! Trebuie să fie o bandă de psihopați obsedați sexual, care visează

toată noaptea organe genitale! Și pentru asta mai primesc și salariu de la bugetul statului! Asta le întrece pe toate!

Akemi se încruntă:

— Așa este! Sunt niște perverși tâmpiți! Niște țărănoi! Este o mare opoziție împotriva lor în Japonia. De aceea se produc *ura video*!

— *Ura video*?

— Da. Adică video „dosnic”, casete video ilegale. Astea arată fără fasoane organele genitale. Este o formă de protest!

Akemi îmi explică totul despre *ura video:* cum filmele pe care le conțineau acestea erau produse și distribuite ilegal de către *yakuza,* cum oricine putea să pună mâna pe casetele cu pricina, căci sistemul *yakuza* era bine pus la punct și, oricum, poliția nu își prea bătea capul cu așa ceva, cum, în sfârșit, costul uneia se ridica la vreo 3.500 de yeni (aproximativ 35 $).

Se părea că Akira, în tinerețea lui, vizionase multe asemenea casete și chiar avea o colecție. Akemi îmi spuse însă că de când se născuse copilul îl pusese să-și care respectiva colecție la birou, ea având oricum oroare de asemenea casete. Rămăseseră însă vreo câteva în casă, iar ea se oferi să mi le arate, ca să nu cred că japonezii sunt toți niște proști. Se cocoță pe un scaun și cotrobăi într-un dulap înalt până scoase de acolo vreo câteva casete. Puse una în video și apăsă pe *play.*

Era interesant. Accentul cădea într-adevăr pe organele genitale și aproape că nu exista nici un *story,* dar probabil că aceasta răspundea dorințelor publicului larg care se săturase de povești și voia să vadă numai esențialul, adică genitalele. Am rugat-o pe Akemi să dea mai tare, căci nu auzeam ce se zicea, deși nu vorbirea articulată era cea predominantă. A fost fără îndoială PREA tare, căci în secunda următoare se auziră niște pași coborând de-a valma scările.

— Hiii! O fi Asuka! – făcu Akemi și se apucă să scotocească după telecomandă prin vraiștea de ziare și reviste de pe masă. Dar n-o găsi la timp, iar ușa de la living se și dădu de perete și Akira năvăli în cameră:

— Ce faceți aici?

— Aa, tu erai! Nimic – Akemi găsi telecomanda și apăsă pe stop – Claudia-san tocmai a văzut *Cartea lui Prospero* la Shibuya și a început să-și bată joc de japonezi, spunând că sunt atât de proști, încât muncesc ca

să contribuie la bugetul de stat de unde sunt alimentați psihopații care se amuză să deseneze *bokashi* peste genitale! Toți *gaijini*-i râd de noi că muncim ca dezaxații și că nu ne mai săturăm de bani, când de fapt am rămas tot niște țărănoi care pun flori în vârful stâlpilor de electricitate și „bule cețoase” în fața organelor genitale! Auzi! „Bule cețoase”! Așa că am vrut să-i arăt că totuși crema poporului nipon știe ce e aia cultură și se opune cenzurii.

— Și eu mă opun cenzurii! – declară Akira trântindu-se pe canapea și înșfăcând telecomanda. Apăsă pe start și gemetele și vaietele reîncepură.

— Ce faci? – întrebă Akemi.

— Mă opun cenzurii! – răspunse Akira și își întinse picioarele pe masă.

Akemi se duse îmbufnată să se culce.

Eram într-o situație dificilă. Aș fi plecat și eu, dar, dacă aș fi făcut-o, ar fi fost o dovadă că nu eram *cool,* așa că am hotărât să rămân până la sfârșitul filmului. La scurt timp însă Akira profită de un moment de respiro, în care eroul își căuta o nouă amantă, și se duse în bucătărie. Se auzi luând ceva din frigider și se întoarse în living cu o cutie de *natto*[26]. Eroul își găsise deja o amantă și pe ecran apărură iar genitalele. Akira își deschise cutia de *natto* și începu să mănânce, lingându-se pe bot și plescăind într-un mod mai mult decât dubios. Scotea niște sunete foarte asemănătoare cu cele produse de genitalele de pe ecran în timpul coitului, care părea să se prelungească la infinit. Fără îndoială, Akira își pusese în cap să-mi demonstreze superioritatea culturii japoneze, așa că era timpul să mă retrag.

— Am cam obosit. Mă duc să mă culc. Noapte bună! Distracție plăcută!

— Noapte bună! Vise plăcute!

Și, de atunci, Akira a găsit de cuviință ca, după ce se culca Asuka, să-și pună casete porno la video și să ne strice toate serile.

Existau asemenea casete și la *Tutti Frutti,* numai că acelea aveau *bokashi* în dreptul genitalelor. Asta însă nu părea să-l deranjeze prea mult pe Akira, care dispunea de imaginație.

În ziua ulterioară celei cu *Cartea lui Prospero,* Akira a profitat de expediția zilnică pe care trebuia s-o fac cu

Asuka la *Tutti Frutti.* Cu acea ocazie, copilul își alese în special casete cu desene animate și filme de groază, iar eu – continuarea de la *Twin Peaks* și ultimele noutăți. Akira a zis că merge și el. Pornirăm așadar toți trei la drum. O dată ajunși, Asuka o tuli spre raionul cu filme de groază, eu mă oprii la recepție pentru a înapoia casetele pe care le terminasem de văzut și pentru a le ridica pe cele cu episoadele din *Twin Peaks* pe care le rezervasem, în vreme ce Akira o luă spre raionul ce se găsea în fundul sălii, cel cu o pancartă deasupra pe care nu scria nimic – nici „SF”, nici *„Horror”,* nici „Ultimele noutăți” – ci era desenată doar o inimă roz. A trebuit să aștept, ca de obicei, vreo 30 de minute, pentru că Asuka trebuia să se uite la pozele de pe toate casetele înainte de a-și alege câteva. Nu apărea însă nici Akira la recepție și, pe când mă întrebam ce i s-o fi întâmplat, se auzi o voce înfundată, care venea de undeva de sub inima roz:

— Claudia-san!

Mă îndreptai așadar spre inima roz. Acolo îl găsii pe Akira cu vreo trei casete în mână. Mi le băgă sub nas și îmi spuse:

— Astea sunt filme cu actrița mea preferată, Aida Momo[27]. Filmele cu ea se află în zona asta – și îmi arătă cu degetul înspre un raft.

— Aha.

— Eu n-o să pot să vin în fiecare zi pentru că sunt ocupat și, în plus, o să mă ia lumea drept obsedat sexual, ceea ce nu-mi pot permite, am peste 40 de ani și familie. Așa că te rog să mai împrumuți tu casete cu Aida Momo când vii cu Asuka!

Asta mă lăsă de-a dreptul fără comentarii, astfel încât nu fui capabilă să-i dau nici un răspuns, dar simții în schimb cum mi se întredeschide gura și cum ochiul drept, care avea o tendință strabică, îmi fuge înspre nas. Atunci se înființă și Asuka, se ridică pe vârfuri și se agăță de brațele lui taică-său:

— Papa, arată-mi și mie casetele! Ce-ai luat? Ce-ai luat? Vreau să văd! Să văd!

Akira îmi pasă mie casetele:

— Du-te să le înregistrezi la recepție și să le plătești pe toate. Eu v-aștept afară! – și se făcu nevăzut.

Asuka se agăță așadar de mine:

— *Neesan*! *Me see tapes*! *Tapes*!

Ridicai atunci casetele mai sus pentru a le feri de privirile indiscrete ale copilului, după care i-am luat și lui din mâini casetele pe care și le alesese și… direcția recepție.

— Asuka, termină! O să vezi casetele când o să vorbești engleza ca lumea!

— Ăăă… *Neesan, I… want… see tapes*!

— *Try again*!

— Ăăă… *Neesan, me… want…*

Ne găseam acum în fața recepției la care se afla un băiat tânăr, în jur de 18 ani. Mă pregăteam să-i dau casetele să le înregistreze și să calculeze prețul. Operațiunea presupunea că aveau să fie înlocuite copertile cu poze cu altele fără nici o poză, căci numai acestea din urmă se dădeau acasă. Asuka devenise de-a dreptul disperat la gândul că nu mai avea să vadă niciodată pozele cu pricina și mai-mai că începuse să plângă, agățându-se frenetic de mânecile mele și căutând să pună laba pe casete înainte să fie prea târziu.

— *Neeeesan*… îhî hî… *Me… I…* îhî hî…

Casetele ajunseră în sfârșit în mâinile băiatului de la recepție, care schiță un gest de fâstâceală când văzu pozele și roși de-a binelea când îi cerui:

— *Ryoshusho onegai shimasu*! – Vă rog să-mi dați o chitanță!

Nimeni nu cerea în Japonia chitanțe, în afară de cei care aveau firme și voiau să-și deconteze de la propria lor companie pentru a-și reduce astfel impozitele. Din rândurile acestei minorități nu exista probabil nimeni care să ceară chitanțe pentru casete video, în afară de o minoritate a minorității, adică aceia care aveau firme cu dreptul să desfășoare așa-zisele „activități de ordin artistic”, cum era firma familiei Gyoda, care se ocupa de *lighting*[28]. Akemi îmi cerea așadar să obțin chitanțe ori de câte ori cumpăram ceva, inclusiv atunci când împrumutam casete video.

Personalul de la *Tutti Frutti* se obișnuise cu o *gaijin* ciudată care solicita mereu chitanțe pentru casete video, dar pe acest băiat îl vedeam pentru prima dată: era fără îndoială nou în post. Era însă obligația lui să-mi dea o chitanță dacă o ceream și, după ce se uită câteva secunde bune ca vițelul la poarta nouă, începu să cotrobăiască stângaci după chitanțier. Îl găsi într-un târziu, după ce se

făcuse deja coadă în spatele meu, iar Asuka izbucnise de-a dreptul în plâns.

Trebuia scris numele beneficiarului pe chitanță, așa că mă întrebă cum mă cheamă.

— *Ue de ii desu* – îi răspunsei eu.

Ue înseamnă în japoneză „sus”, iar *Ue de ii desu* se poate traduce cu „E suficient dacă scrieți cel de sus”, „cel de sus” fiind exprimarea scrisă obișnuită atunci când vrei să eviți numele. Băiatul nu părea însă familiarizat cu această formulă oficială și cu atât mai puțin cu un *gaijin* care cerea să fie numit într-un mod atât de autohton: „Cel de Sus”! M-a rugat să repet de mai multe ori (*ue de ii desu, ue de ii desu*…) și în cele din urmă a scris în dreptul numelui „Wendy-*sama*” – „măria-sa Wendy”. Am oftat plictisită când am văzut aceasta și eram pe punctul să-mi pierd răbdarea:

— Nu, nu mă cheamă Wendy!

— Aa, nnuu?! S…scu…scuzați!

Băiatul era roșu în obraji de parcă ar fi fost pălmuit zdravăn. Mi se făcu milă de el și îi spusei cu răbdare, încercând să pronunț cât mai lent și clar cuvintele:

— Nu trebuie să scrieți „Wendy”, ci *Ue:* U.E.

Băiatul rupse chitanța cu Wendy și scrise alta. De data asta apăru în dreptul numelui cuvântul „UE”, scris în *katakana* (ウエ), silabarul folosit pentru transcrierea numelor străine.

— Nu, nu este bine! Nu în *katakana*!

— Aa, nn… nu??! Nnu *ka*... *katakana*?!!

— Nu. În *kanji*. Uite așa! – și îi desenai cu degetul în aer semnul 上, care corespundea formulei „Cel de Sus”.

— Aaaaaa! – făcu băiatul și mâzgăli repede pe chitanță 上様 – „Măria-sa Cel de Sus”. Se zăpăcise însă din cale afară, căci de data asta greși anul.

— Nu! Nu suntem în anul 2 al epocii Heisei[29]! Suntem deja în anul 4 al epocii Heisei!

Râsetele din spatele meu se întețeau și se auzi chiar comentariul *henna onesan*[30], venind de undeva din spatele cozii. Băiatul se făcu roșu ca racul și se scuză din nou bâlbâindu-se și completând a patra chitanță.

Am răsuflat ușurată când am ieșit afară cu Asuka, ce uitase între timp de poze și de plâns.

Seara a fost „veselă”, ca multe seri de atunci încolo. Lui Akira, care trecea prin criza de la 40 de ani a bărbaților, îi intrase în cap că trebuia să fie capul familiei. Pusese așadar monopol pe video la orele de vârf ale serii, așa că Akemi nu mai avea altceva de făcut decât să citească bosumflată în camera ei, iar eu să exersez *kanji* în camera mea. Asta până când, într-o seară, i-a sărit muștarul lui Akemi.

Mă dusesem cu Asuka la *Tutti Frutti* și începusem să caut la raionul cu inimă roz casete porno pentru Akira. Nu mai știam bine ce să aleg, căci capul familiei terminase de mult vizionarea tuturor casetelor cu Aida Momo. Ca întotdeauna, dădeau târcoale prin raion bărbați între 40 și 80 de ani, în genul lui Akira. Luau casetele din rafturi, se zgâiau la poze, se uitau în dreapta și în stânga să vadă dacă sunt spionați și, de cele mai multe ori, puneau casetele înapoi în raft și se lingeau pe bot. Japonezii sunt un popor timid și chiar perverșii învederați între 40 și 80 de ani nu au de obicei îndrăzneala să se prezinte la recepția unei videoteci cu casete porno.

Bineînțeles că apariția mea în raionul cu inimă roz făcea întotdeauna furori și toți maniacii se uitau la mine așa cum japonezii din secolul al XVI-lea trebuie să se fi uitat la canișii tunși în stil baroc. În seara aceea însă unul întrecu măsura. M-a urmărit prin tot raionul să vadă ce alegeam. Când am ieșit cu Asuka și am luat-o spre casă, omul se ținu după noi. Nu l-am băgat în seamă. Când am ajuns acasă, i-am trântit poarta în nas.

Am uitat apoi cu desăvârșire de el. Asuka s-a uitat la *Child’s Play 3* și s-a dus apoi să se culce. Akira tocmai se pregătea să-și pună caseta când Akemi, aruncând o privire întâmplătoare pe fereastră, a rămas țintuită în loc:

— AKIRA!

— Ce e?

— E un bărbat care face *waisetsu* în fața casei noastre!

— Un labagiu?

— Da! Ce altceva?!

— E probabil bărbatul acela care ne-a urmărit pe Asuka și pe mine până acasă. E un obsedat care dădea târcoale prin raionul cu casete porno. A pus ochii pe mine când alegeam…

— CEEE?! Akira, ai auzit?!

Akira părea însă să nu fi auzit.

— AI AUZIT, AKIRA?!

Akira nu răspunse nimic, se ridică de pe canapea și se duse la fereastră:

— Căutați pe cineva?

Omul cu *waisetsu* se făcu nevăzut, căci probabil Akira nu era întocmai genul său, dar Akemi era pornită și nu se mai oprea:

— Nu ne putem permite așa ceva! Asta-i casă cu copil mic! Claudia-san se duce să împrumute casete pentru tine și agață obsedați pe care mi-i aduce mie în fața casei! Nu se poate! Aici e casă cu copil mic! Gata cu casetele porno! La birou, porcule! Să te duci la birou să te uiți la așa ceva! La birou! La birou! Pe loc, la birou! Ia-ți casetele și la birou cu tine! Aici e casă cu copil mic!

Akira nu mai comentă nimic și pe-aci ți-e drumul. Ieși trântind ușa de la intrare.

De atunci, am avut acces la video la orice oră, dar armonia familială se năruise în casa Gyoda. Akira venea acasă la ore tot mai târzii, Akemi avea grijă să nu-i mai rămână nimic de mâncare în frigider și amândoi erau cu o falcă în cer și una în pământ. Mă simțeam vinovată într-un fel și-l blestemam necontenit pe Prospero cu cartea lui cu tot. De altfel, cu toate că era un regizor ale cărui filme îmi plăceau mult, n-am mai suportat să văd de atunci încolo nici un film de Greenaway.

7
Hanabi

Se apropia vara și vacanța, iar Tokyo devenea tot mai exuberant; lumea avea chef de lucruri noi.

Pe Yumi Hamasaki, fiica lui Yoshiko, o întâlnisem o singură dată, când o ajutasem pe Angie să-și care bagajele în timp ce se muta acolo. Am fost așadar surprinsă când am primit un telefon de la ea: mă invitau la cină peste două zile, ea și întreaga familie. A fost foarte amabilă, așa că am acceptat.

— Poftim ce familie! După ce o dau afară pe Angie-san pe nepusă masa, o invită pe Claudia-san la cină, netam-nesam. Sunt cel puțin ciudați! – comentă Akemi.

Peste două zile, porneam spre locuința familiei Hamasaki, cu un mic buchet de flori în mână. Am mers vreo 10 minute și am ajuns în Setagaya, unde locuiau Hamasakii. Un zid înalt înconjura curtea, așa că nu se putea vedea nimic peste el. După ce am sunat și am anunțat la interfon că eu eram, Yumi a venit să deschidă poarta și s-o țină pe Maggie, cățeaua lup.

— *Irasshai*! – Bine ai venit!

Curtea era foarte mare, dar austeră. Ar fi putut cuprinde o grădină paradisiacă. Era în schimb ocupată de o copertină ce servea ca loc de garaj și sub care se vedeau patru mașini și două motociclete, o porțiune asfaltată și un gazon. Am pus asta pe seama lui Maggie; probabil că ar fi distrus toate florile dacă ar fi fost puse flori acolo. Am intrat în casă și, la ușă, ne-au întâmpinat doamna Hamasaki și Anko, *chiwawa* familiei. Yumi mi i-a prezentat pe taică-său și pe Isao, fratele ei. Nu îi mai întâlnisem până atunci.

Am așteptat ca masa să fie gata uitându-ne la o casetă cu clipuri Eurythmics, după care doamna Hamasaki ne-a invitat în sufragerie.

După antreuri, au venit spaghetele și vinul și s-a înfiripat o conversație despre Italia. Se pare că domnul Hamasaki plănuia de mult să meargă acolo într-o excursie, dar, fiind foarte ocupat, nu avusese timp până atunci.

D-nul H.: Mâncarea italiană este excelentă: *pizza*, *spaghetti*… Și oamenii au o cultură solidă…

Yoshiko: Da! Nu ca australienii! Ăia n-au nici o mâncare a lor în afară de untul ăla maro scârbos! Și când eu găteam și puneam masa ca lumea, iapa aia își lua din frigider untul ăla ca căcatul și-l întindea pe pâine în fața noastră!

D-nul H.: Chiar că avea mutră de iapă! Nesimțiții ăia de Gyoda probabil că n-au mai putut s-o suporte pe iapa aia bătrână de 40 de ani și ne-au pasat-o nouă, iar ei și-au adus în casă o studentă care vorbește japoneza și mănâncă normal!

Yoshiko: Și bea! Ailaltă nu bea deloc și nu-ți făcea nici o plăcere să stai cu ea! Și culmea! Când fumam, se prefăcea că se sufocă și dădea cu mâna fumul ca să nu-i intre cumva în botul ei de iapă! Tu fumezi, nu-i așa?

Eu: Da.

Yoshiko: Ei, poftim! Ai văzut că fumează? E un om normal!

Isao: În Australia, dacă nu molfăi fân și unt d-ăla ca căcatul toată ziua și te prind că molfăi altceva, ești luat drept element poluant!

Yumi: Și dacă te uiți la altceva decât la desene animate ești luat drept sadic! Închipuie-ți ce a putut să zică atunci când am pus la video *Elephant Man*! A zis: „Vai, cum puteți să vă uitați la așa ceva?! Nu vă e milă?”

D-nul H.: Ție ți-a plăcut *Elephant Man*?

Eu: Da.

D-nul H.: Ați văzut? E un om normal!

După ce l-au luat la rând pe Shimizu și l-au spoit și pe el cu complimente, s-au năpustit cu toții asupra Porsche-ului alb al acestuia, dedându-se unei fantezii colective în care Porsche-ul era mânjit cu smoală. După ce l-au făcut negru ca noaptea, au început să se calmeze.

Isao: Ai mașină?

Eu: Nu.

Isao: Și ce mașină ți-ar plăcea să ai?

Eu: Eeei, mi-ar plăcea o Bugatti sau, și mai bine, o Tatler, dar n-am bani nici de-o Toyota!

D-nul H.: Ai văzut? Asta înseamnă clasă! Cui nu i-ar plăcea o Bugatti sau o Tatler?

Yumi: Multora. Sunt mulți care nici n-au auzit de așa ceva!

Yoshiko: Și ce culoare?

Eu: Ăăă… negru sau albastru, în funcție de model.

D-nul H.: Asta da culoare de mașină!

Yoshiko: Și Mini-Golful lui Yumi arată bine: bleumarin.

Răsuflai ușurată, căci conversația deveni pur obiectivă, de data asta fiind vorba despre automobile. Se discuta despre ultimele modele de mașini japoneze când veni timpul desertului: prăjitură hawaiană cu ciocolată, favorita domnului Hamasaki. Atunci se auzi soneria. Era Akira, care se găsise să facă un gest de gentleman venind să mă ia cu mașina, căci se făcuse târziu și tot era în drum spre casă. Picase cum nu se poate mai bine. Doamna Hamasaki l-a întâmpinat cu un rece „Ar fi dus-o Yumi până la onorabila dumitale casă”, după care i-a explicat că tocmai terminaserăm masa și eram la desert. L-a invitat așadar să șadă și i-a pus și lui o felie mare de prăjitură în față. Akira a luat o linguriță și s-a strâmbat:

— E foarte bună, dar e prea dulce pentru mine!

Nu a comentat nimeni nimic, dar Hamasakii nu mai scoaseră nici un cuvânt și începură toți să-i arunce priviri tăioase lui Akira. Terminaserăm desertul și era timpul s-o întindem, așa că ne-am luat la revedere. Ne-au condus până la poartă:

— Să mai treci pe la noi, Claudia-san! Yumi are mașină și oricât de târziu ar fi poate să te conducă până acasă!

Akira nu a comentat nimic pe drum, dar, o dată ajuns acasă, i s-a plâns lui Akemi că oameni de genul lui erau priviți de sus de către oameni de genul lui Hamasaki-san pentru simplul fapt că aceștia din urmă aveau mai mulți bani. Apoi s-a ambalat și i-a sărit țandăra:

— Și casa ălora era curată: parchetul strălucea și geamurile… ai fi putut trece prin ele dacă nu erai foarte atent! Tu stai toată ziua acasă și uite geamurile! Parcă și-ar fi lăsat amprentele pe ele întreg orașul! Căcați de șoareci peste tot! Gândaci…

— Aici e casă cu copil mic, porcule! N-ai decât să devii *yakuza* – cum visai în tinerețe! – și să câștigi miliarde ca să ne angajăm zeci de menajere! Și dacă nu-ți place, porcule, la birou! La birou! N-ai decât s-o chemi pe Aida Momo să-ți facă lună acolo! La birou!…

Akira ieși trântind ușa și se auzi apoi motorul mașinii.

— Porcul de Gyoda! – comentă Akemi. N-ar fi trebuit niciodată să mă căsătoresc cu el! Am făcut-o pentru că trebuia să se nască Asuka, dar, și așa, nu trebuia s-o fac! Trebuia să mă fi ținut de pictură! Eram o elevă bună la școala de arte! Dar, gata! De acum mă reapuc de pictură! Îmi fac atelier în living, să se sature Gyoda de curățenie! Îmi place să pictez nuduri. Vrei să-mi fii model?

Era cald afară și în casă și îi eram oricum îndatorată lui Akemi, așa că am acceptat și, de-a doua zi, am și trecut la treabă.

Akemi a lucrat de atunci în fiecare zi, pe parcursul acelei veri. Asuka avea voie să intre liber în living – adică în atelier – și, după ce excitația inițială a trecut, s-a obișnuit cu spectacolul și a început și el să umble „nud" prin casă. Akira, în schimb, nu avea voie în living și nici să se întoarcă acasă atunci când lucra Akemi (ușa de la living avea geam din sticlă). Când era în drum spre casă, trebuia așadar s-o sune de la telefonul mobil și să o întrebe dacă a terminat lucrul. Akemi îi răspundea de obicei niște chestii de genul: „Mai fă un ocol de vreo oră!" sau „Ar fi mai bine să-ți petreci noaptea la birou!"

Prinsese să mi se cam acrească de viața de familie în care eram folosită tot mai mult drept măr al discordiei și începusem să mă gândesc la noi posibilități. Participasem la un *career forum* și găsisem un post acceptabil la o firmă începând cu luna aprilie a anului următor. Având un serviciu permanent, aș fi putut să mă întrețin singură. Dacă luam examenul de masterat, care se ținea la sfârșitul lui martie, ar fi trebuit să-mi dau ulterior examenele de sfârșit de semestru și n-ar mai fi fost nevoie să merg la prea multe cursuri. Așa făceau de altfel mulți alți studenți. *L'argent oblige*!

Nu lucram în prezent decât cu ora la un birou editorial. Trebuiau date multe telefoane în străinătate noaptea – din cauza decalajului orar – și astfel convenisem să lucrez de câteva ori pe săptămână de la 7 seara la 12 noaptea. Era comod, căci prezența mea la cursurile de la școală nu avea de suferit. În rest, câteva ore de lucru în cadrul campusului, prost plătite, dar bune și alea. Câștigam suficient pentru a avea destui bani de buzunar, dar mi-ar fi fost foarte greu să închiriez o garsonieră, care costa cel puțin 600-700 de dolari pe lună, și să mai plătesc în plus și așa-numitul *key-money* (vreo

6–7.000 de dolari avans), din care doar o jumătate era recuperabilă, iar cealaltă nu. Mă asigurasem cel puțin pentru anul următor, așa că am intrat în vacanța de vară cu un sentiment real de vacanță și respiro.

Lucrurile mergeau însă din ce în ce mai prost acasă la familia Gyoda. Aveam mai mult timp acum să lucrez la biroul editorial și mă întorceam acasă târziu aproape în fiecare seară.

Era într-o vineri noapte, pe la ora unu. De cum am deschis ușa de la intrare mi-am dat seama că în living era o atmosferă veselă. M-am dus să văd ce se sărbătorea, mai ales că tot trebuia să-mi iau ceva de mâncare din bucătărie. În living, i-am găsit pe Akira și pe Takahito așezați la masă în fața unei sticle mari de *nihon-shu* (*sake*) goală și a alteia pe jumătate consumate. Cum am deschis ușa, Takahito și-a întins brațele a îmbrățișare și mi-a strigat:

— Hoooi! Claudia-san! La ora asta se vine? Unde ai umblat în costumația asta deșănțată și cu câți te-ai culcat până la ora asta?

Eram îmbrăcată într-o bluză neagră simplă, fără mâneci, și în blugi. M-am uitat la Takahito surprinsă și apoi la fermoarul blugilor să văd dacă nu cumva îl uitasem deschis. Totul era însă în regulă. Era limpede că Takahito era beat criță.

Cu vreo două luni în urmă, Takahito, în vârstă de 27 de ani, fusese cules de pe străzi – era *clochard* – de către Akira, care îi oferise un post mai prost plătit la firma familiei și o cameră în apartamentul unde își avea biroul, cu condiția ca el să facă menajul acolo – în lipsa Aidei Momo. Takahito se dovedise însă a fi un încurcă-lume, îi cam plăcea să tragă la măsea, dar Akira nu renunțase la ambiția de a-l îmblânzi și îl invita uneori la masă acasă la el sau, de cele mai multe ori, la un pahar în oraș. Japonezii numesc acest procedeu *nemawashi,* ceea ce s-ar putea traduce prin „dezvoltarea spiritului de corporație", deși – practic – nu constă decât din mersul la băutură între colegi, parteneri de afaceri sau patroni și angajați și exprimarea spontană a sentimentelor de prietenie și de solidaritate în urma consumării unei cantități respectabile de alcool.

Îl întâlnisem pe Takahito de câteva ori și, de fiecare dată, băiatul îmi păruse foarte timid și respectuos. Acum însă băutura i se urcase serios la cap. Tocmai îmi

dădusem jos rucsacul de pe umeri și îl puneam pe canapeaua din living, când Takahito zbieră:

— Oooi! Claudia-san! *Ore wa saikin zen zen manko wo yattenai*!

Ochiul drept îmi alunecă de-a binelea înspre nas și stătu acolo pentru câteva secunde bune, dar apoi totul mi se păru caraghios și eram gata să pufnesc în râs. Prostul de Takahito își închipuise că o *gaijin* nu avea cum să înțeleagă ceea ce spusese el, căci folosise o expresie argotică. Se vedea că nu știa că avea de-a face cu o studentă la Todai, care știa deja bine japoneza! Am hotărât însă să mă prefac că nu înțeleg, așa că am întrebat cu cea mai mare seriozitate posibilă:

— *Manko*? Ce înseamnă *manko*?

— Ăăăă… Hâc! – făcu Takahito.

Akira, care încă nu părea criță, dar era totuși ciupit, se foi pe scaun, după care luă sticla și își mai turnă un pahar. Era clar că n-aveau de gând să-mi dea nici un răspuns, așa că deschisei rucsacul și scosei de acolo micul dicționar Sanseido japonez-englez.

— Ia să vedem ce înseamnă *manko.*

Akira și Takahito se uitau cu uimire și jenă la dicționar. Mai mult ca sigur că nu erau obișnuiți: auzi, cineva să caute într-o carte spusele lor… Răsfoiam dicționarul cu voce tare:

— *Manko, manko, manko*… Uite!: *manki, mankitsu, mankou, manmae... manko* nu este! O fi ăsta: *mankou.* Mai spuneți o dată cum se zice: *manko* sau *mankou*?

— Ăăă… *manko*! – declamă Takahito.

— *Manko,* care va să zică. *Manko* nu e în dicționar. E numai *mankou*!

Știam însă că nu aveam cum să găsesc într-un dicționar cuvântul *manko. Manko* înseamnă „pizdă” și ceea ce spusese Takahito s-ar putea traduce cu: „Eu nu am mai avut deloc de-a face cu o pizdă în ultima vreme!”

Takahito sughiță, iar Akira își mai turnă un pahar. N-aveam însă de gând să trec episodul cu vederea și voiam să le-o plătesc nesimțitului de Takahito și lui Akira care, fără îndoială, fusese capul răutăților și îi sugerase învățăcelului că eu aș fi disponibilă în asemenea situații.

— Ce înseamnă *manko*? – întrebai iar, de data aceasta cu un ton de severitate.

— Ăăă… hâc!

Akira luă situația în mâini:

— Ăăă… înseamnă *seksu* (sex).

— *Seksu* care va să zică! Deci înseamnă că n-a mai făcut *seksu* în ultima vreme?!

— Da! Și patronul mi-a spus că tu tot alergi cu limba scoasă după băieți, dar că n-ai pe nimeni constant, așa că mi-a sugerat că… ăăă… că tot ai pielea albă ca varul și ești mai interesantă și să-i spun și lui dup-aia cum e.

— Aha!

— Cică i-a spus Asuka că dormi în pielea goală și patronul a vrut să se convingă și a intrat la tine în cameră dimineața. Cică Asuka a avut dreptate. Hâc! Albă ca varul!

Akira îi făcea semne cu mâinile să tacă, dar Takahito intrase în priză și nu se mai oprea. Eu însă nu mai aveam de gând să ascult mai mult decât atât, așa că mi-am luat un iaurt din frigider și m-am dus să-l mănânc sus, la mine în cameră. La etaj, am găsit-o pe Akemi, în cămașa ei de noapte neagră și lungă până în pământ. Era încruntată și se apleca peste balustradă încercând probabil să tragă cu urechea.

— Ce se întâmplă jos? – mă întrebă ea.

— Păi e Akira cu Takahito care s-a îmbătat criță și urlă.

— Urlă?! Asta aud și eu că urlă, dar ce tot zice?

— Păi, cât am fost eu, mi-a zis numai porcării. M-a întrebat dacă nu vreau să ne împreunăm, că i-a zis Akira că umblu cu limba scoasă după băieți, că dorm goală noaptea…

Cu cât auzea mai multe, cu atât figura lui Akemi căpăta o expresie mai fioroasă.

— CEE?!

— Da. Că dorm goală noaptea și chestii de genul ăsta. Mi-a spus că el, Takahito, nu a mai avut de mult timp de-a face cu o *manko* și se gândea că i-aș putea fi eu de folos în această privință. Asta cred că i-a sugerat Akira, că lui nu i-ar fi trecut prin minte.

— CEE?!

— Da. Asta mi-a zis de cum am sosit și eu nici nu știam ce înseamnă *manko.* Am căutat în dicționar, dar n-am găsit. Akira mi-a spus că înseamnă *seksu.*

— Le arăt eu *seksu*! – Akemi se năpusti pe scări în jos și parcă ar fi fost un cavaler medieval pornit la atac, cu cămașa ei lungă neagră și cu părul vâlvoi fluturându-i

în spate. Se auzi ușa de la living trântindu-se de perete și vocea tunătoare a lui Akemi:

— Bețivilor! Porcilor! Sculați copilul, sculați vecinii și vorbiți ca niște… OBSEDAȚILOR! Faceți poporul nipon de râs în fața *gaijini*-lor! Or să creadă toți că suntem o nație de maniaci sexuali! Obsedaților! La birou! Aici e casă cu copil mic! Și cu *gaijin*! Afară! La birou! La birou!…

Se auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se și vocea puternică a lui Takahito, secondată de cea mai joasă a lui Akira, pierzându-se în noapte.

De atunci încolo atmosfera deveni și mai tensionată în casă. Akira căuta uneori să intre forțând ușa de la intrare sau profitând de ocazie când găsea un geam deschis. Și, dacă reușea să intre, mai-mai că nu se luau la bătaie. Îmi făceam din ce în ce mai des vânt de acasă, ziua cu Asuka la Disneyland, cursuri de înot pentru copil sau cinematografe, serile la biroul editorial, iar nopțile și zilele de *week-end* mi le petreceam deseori cu Yumi.

Fiica Hamasaki-lor era cu un an mai tânără decât mine, dar amândouă încercasem un sentiment inedit de apropiere atunci când ne-am dat seama că eram născute în aceeași zi: 2 decembrie. Mergeam adeseori împreună la discotecă sau la câte un *drive.*

Japonezii, mai ales tinerii, obișnuiesc să se plimbe cu mașina așa, de pamplezir, și numesc asta *doraivu,* adică *drive* – „condus”. Yumi conducea foarte bine pe străzile înguste ale orașului, lucru care mă încânta și îmi stârnea în același timp invidia. Eu nu eram în stare să mă urc la volan fără a lua cu asalt stâlpii de electricitate, cu crenguțele lor de flori cu tot. Akemi fusese extrem de satisfăcută când *gaijin*-ul umilei sale case, urcat la volanul *Legacy*-ului familial, izbise odată un stâlp și crenguța din vârful acestuia căzuse. Akira nu fusese în schimb prea mulțumit, căci reparatul n-a fost ieftin. Yumi însă n-avea nici o treabă și Mini-Golful ei o asculta întotdeauna.

Yumi era o persoană cu o perfectă stăpânire de sine și un extraordinar spirit practic, lucruri care de asemenea mă atrăgeau, fiindcă mie îmi cam lipseau. Studia economia și contabilitatea și mă fermeca faptul că era atât de în largul ei cu cifrele, care pe mine mă zăpăceau de obicei și mă aduceau într-o stare de teribilă confuzie.

Pentru ea, lumea se alcătuia în jurul cifrelor și o auzeam adeseori interpretând realitatea în felul următor:

„M-am întâlnit ieri în apropierea stației Komazawa Daigaku cu doamna Nakama. Era proaspăt coafată și purta un costum înflorat – probabil un Ungaro – care trebuie s-o fi costat pe puțin 100.000 de yeni și o geantă Louis Vuitton din alea de 80.000 de yeni. Erau însă cam terfelite și se vedea că le are de cel puțin 2 ani. Acum probabil nu și le-ar mai permite, căci cifra de afaceri a firmei lor este în continuă scădere. A ajuns de la…, cât era anul trecut, până la…"

Dar adevărata mea atracție față de Yumi este greu de explicat, căci cel mai mult îmi plăcea la ea limbajul pe care îl folosea. Mai mult ca oriunde, în Japonia există o anume lipsă de substanță în limba vorbită și ai întotdeauna acea senzație neplăcută că totul răsună ca o cutie goală. Există o mare diferență între semnificant și semnificat, între cuvintele rostite ca atare și ceea ce ele desemnează de fapt. Japonezii fac o deosebire netă între *honne* – sentimentul real, ceea ce crezi cu adevărat – și *tatemae* – fațada, aparența. Aceasta se reflectă și în limba vorbită, care e o expresie a lui *tatemae.* Păcat, căci japoneza ca atare este o combinație unică de influențe lingvistice mongole și chineze, sudate ulterior într-un cadru autohton insular, izolat de restul lumii[31]. Este o limbă *farouche* și totodată rafinată, cu o mare capacitate de expresivitate, dacă este vorbită în spiritul *honne.* Ei bine, astfel o vorbea Yumi și poate ar fi trebuit să primească un premiu lingvistic în țara ei mai ales în secolul nostru, când totul, inclusiv expresia, devine din ce în ce mai mult un surogat. Tonul pițigăiat pe care îl folosesc în special doamnele, care vor să pară astfel mai drăguțe, îți zgârie timpanele, iar formulele de politețe pe care japonezii le folosesc în cantități industriale te fac să te simți sufocat de amabilitatea lor falsă. Yumi era o tânără japoneză extrem de frumoasă, nu mai avea nevoie să pară drăguță, așa că ea nu se pițigăia. În schimb, vorbea pe un ton deosebit de franc. Cuvintele pe care le folosea aveau substanță și știam că atunci când mă prezenta cunoștințelor ei ca pe un *tomodachi* – prieten – chiar asta voia să spună. Simbolul fonetic *tomodachi* reprezenta pentru ea echivalentul lingvistic exact a ceea ce în realitate este perceput ca „prieten".

Venise vremea *hanabi*-urilor și a serbărilor de vară. Deși locuitori ai unei capitale moderne, tokyoții păstrează în mod paradoxal unele obiceiuri foarte vechi și ai uneori la Tokyo impresia plăcută că te afli în vechiul Edo, cu două secole în urmă.

Fiecare anotimp își are tradițiile lui. Astfel, în primăvara care trecuse, fusesem încântată de *hanami.* **花見** înseamnă „privitul florilor" și, conform tradiției, în cea de-a doua jumătate a lunii aprilie, oamenii se adună în parcuri, de obicei la câte un picnic, pentru a privi ramurile copacilor încărcate cu flori de *sakura* – cireși japonezi. Se stă de cele mai multe ori până noaptea târziu pentru a privi peisajul în schimbare și a observa cum florile rozalii par să-și modifice nuanța în întuneric, devenind albe.

Tinerii familiilor înstărite din districtul Setagaya, care dispuneau de mașini decapotabile, mergeau adesea la *hanami-drive,* conduceau încet mașinile pe drumurile străjuite de flori de *sakura.* Parcă orașul n-ar mai fi fost ultra-aglomeratul Tokyo, ci o zonă campestră romantică, unde idilele făceau parte din cotidian.

Vara își avea și ea tradiția ei: *hanabi* – **花火** – „flori de foc". În tot orașul și în zonele suburbane, se țineau numeroase festivități cu focuri de artificii, dar cea mai importantă era festivitatea din cartierul vechi, Asakusa, care se ținea într-o anumită zi din luna iulie. Cum tokyoții se deplasau cu milioanele la un astfel de spectacol, trebuia să pornești devreme de acasă ca să scapi mai ieftin din urgia aglomerației din metrou și să poți ocupa un loc pe podul Asakusa de pe râul Sumida, de unde artificiile se vedeau cel mai bine, sau chiar undeva pe podurile mai îndepărtate.

M-am întâlnit cu Yumi la stația Komazawa Daigaku și apoi cu câțiva colegi de facultate în stația Ginza, de unde am luat din nou metroul până la Asakusa. Cu două ore înainte de începerea focului de artificii eram pe podul Asakusa, deja plin. Colegele mele, Chika și Mariko, purtau kimonouri de vară – *yukata* – și coafurile de rigoare, ca de altfel multe alte japoneze venite să asiste la *hanabi.* Spre deosebire de kimonouri, care se poartă în anotimpurile reci și sunt în culori tari – roșu, negru, violet, auriu etc. –, *yukata* au modele de flori primăvăratice sau văratice pe fonduri de obicei

pastelate – bleu, vernil, mov – sau albastru mai închis ori violet, culori ce sugerează marea și nopțile de vară. Mulți *gaijini* se dau în vânt după *yukata* cu fond roșu, deși acestea sunt considerate de japonezi de un vădit prost gust. *Yukata* cu fond roșu erau purtate pe vremuri numai de către prostituatele din Yoshiwara[32] și au și acum aceeași conotație.

Tot podul era așadar plin de siluete în *yukata* ce aminteau veselia peisajelor de vară și zbaterile ca de aripi de fluturi ale *uchiwa*-urilor, evantaiele de vară din hârtie, cu desene de păsări și flori.

După două ore de conversații interminabile, la ora 8, când deja se înserase, începu *hanabi,* care dură o oră și jumătate. Eram pe pod și sub ochii noștri curgea râul Sumida, de o parte și de alta a căruia se întindea cartierul vechi, Asakusa. În fața noastră, se aprindeau cu intermitențe „florile de foc” care, după perioada lor efemeră de strălucire (nu mai lungă de câteva secunde) se ofileau și cădeau trist să se stingă în apa neagră a râului. Era parcă o succesiune a unor peisaje de Hiroshige, transpuse în culorile mai exuberante ale sfârșitului de secol.

După ce se stinseră ultimele „flori de foc”, mulțimea se revărsă în jos, de o parte și de alta a podului. Se îndreptau cu toții spre restaurantele din Asakusa, unde seara urma să fie încheiată într-o atmosferă de chef.

Am intrat într-un restaurant pe care îl știa Mariko și am comandat împreună împărțind frățește zeci de feluri, de la *yakitori,* frigărui japoneze – bucăți de pui, de ficat de vită sau chiar de balenă, înșiruite pe bețișoare subțiri – până la *sashimi* și *sushi,* preparate din animale marine crude. Numeroasele pahare de bere și de *nihon-shu* (*sake*) date pe gât făceau atmosfera cât mai cordială și veselă. Încheiarăm cu felii de *suika* – pepene verde. Mariko îmi spuse că tocmai de aceea alesese acel restaurant – pentru că serveau *suika* – întrucât tradiția cerea ca, după ce asistai la *hanabi,* să te răcorești mâncând pepene verde.

În seara următoare trebuia să merg cu Hamasakii la serbarea de vară a unui templu din Setagaya.

Am fost foarte surprinsă să aflu că multe companii de *yakuza,* deși foarte reticente în a-și plăti impozitele la stat – când se apropia vremea controlului financiar, domnul Hamasaki se refugia întotdeauna în Hawaii și se perpelea la soare până treceau valurile –, își fac un obicei

din a oferi o parte din surplusul lor bănesc templelor budiste și shintoiste din zona unde locuiesc și își fac afacerile.

Serbarea se ținea în curtea templului, care fusese amenajată special pentru această ocazie. În mijloc se ridica o scenă pe care se afla o tobă uriașă, iar de jur împrejurul curții, aproape de garduri, diverse tarabe și, lângă ele, mese și scaune din lemn. La intrare – un bărbat ce purta *yukata* ședea la o măsuță. Ținea loc de recepționer și ne oferi la fiecare – gratis – câte un *uchiwa* cu însemnul serbării.

Yumi îmi spuse că aceia care serveau la tarabele de pe margini se numeau *tekiya* și erau o categorie mai de jos din *yakuza.* După câte vedeam, aceștia erau la fel de bine veniți în incinta templelor ca și „superiorii" lor.

Un profesor renumit de la facultate ne atrăsese atenția asupra acestei comuniuni dintre civilizația tradițională japoneză și *yakuza.* Profesorul mergea până într-acolo cu admirația lui pentru mafia locală încât spunea că, fără o mafie care să respecte obiceiuri străvechi, cum ar fi serbările de vară, practicarea *irezumi*-ului, a *haraki*-ului etc., n-ar mai exista cultură tradițională și tot ce este bun în Japonia s-ar duce de râpă. Crezusem că divaghează, dar iată că spusele lui erau adevărate.

Tekiya serveau preparate tradiționale, cum ar fi *tako-yaki* (chifteluțe de caracatiță) sau înghețată compusă efectiv din bucăți foarte mici de gheață, cu arome și coloranți de fructe. Firește că berea și *nihon-shu* erau nelipsite și cu ele se făcea vânzarea cea mai bună.

Curtea se umpluse de bărbați și femei dintre care mulți purtau *yukata.* Serbarea propriu-zisă începuse: pe scenă, tineri pregătiți de personalul templului cântau cântece tradiționale și dansau acompaniați de bătăile puternice de tobă – *taiko* –, iar în jurul scenei o parte din audiență formase un fel de horă în șir indian și dansa *odori,* dansul japonez tradițional.

Cei care stăteau pe margini priveau cu detașare lumea, cu fastul și deșertăciunea ei, și puneau țara la cale. Discutau despre cei care se mutaseră de curând în teritoriu, despre cei care plănuiau să se mute și se punea în discuție problema dacă aceștia aveau sau nu dreptul. Doamnele discutau mai ales despre cultură, iar eu, fiind singurul *gaijin* din incinta templului, reprezentam pentru ele un motiv de interes în acest sens. Multe veneau la

mine să mă întrebe dacă știam ce scrie pe *uchiwa*, iar când eu le răspundeam că da, scria 氵 氷 „gheață”, se declarau extrem de satisfăcute și îmi ofereau câte o bere sau un pahar de *nihon-shu,* după care mă puneau la curent cu diversele modalități de a bate *taiko* și de a dansa *odori.* Una dintre ele, o doamnă la vreo 60 de ani, purtând o *yukata* violetă cu flori albe și *obi* (brâu) roșu – se vedea că avea vreo câteva pahare de *sake* în plus la bord – se oferi chiar să-mi dea în dar o *yukata* a ei mai veche (*yukata,* cu *obi* și *geta,* papuci tradiționali, costă în jur de 700 de dolari) și, de asemenea, un kimono (între 2.000 și 10.000 de dolari), ca să nu mai fiu nevoită să vin în blugi la serbările care aveau să urmeze. Dar, așa cum și era de așteptat, întrucât doamna cu pricina nu se mai putea ține pe picioare, fu luată pe sus și dusă spre casă înainte ca serbarea să se fi terminat și să-mi fi lăsat vreo adresă.

În timpul verii, se găseau de vânzare pe toate drumurile *hanabi* de toate felurile, la orice magazin alimentar. Erau, firește, mai mici decât cele folosite la marile festivități și puteau fi aprinse de către oricine. În timpul nopților, parcul Komazawa devenise terenul de operațiuni al tinerilor care se amuzau să aprindă *hanabi,* producând pocnete teribile, însoțite de chiotele și mai teribile ale arsoniștilor. Fereastra de la camera mea dădea spre parc, așa că îmi era imposibil să adorm înainte de 5 dimineața, când petrecăreții oboseau și se cărau în sfârșit pe la casele lor. Am hotărât așadar să-mi petrec nopțile într-un mod mai productiv decât să încerc să tot adorm când nu se putea adormi. Am ținut o ședință cu Yumi în care ne-am stabilit un plan de acțiune, pe care l-am și pus în aplicare de atunci încolo.

Yumi venea să mă ia cu mașina pe la ora unu noaptea și o luam în direcția Kamakura. Acolo mergeam pe plajă, înotam și ardeam *hanabi.* Erau fel de fel: unele pocneau și se aprindeau mai aproape de pământ, altele mai sus, unele desenau spirale prin aer înainte de a se stinge, iar *hebi,* preferatele mele, ardeau numai pe pământ formând un șarpe (*hebi*), care se încolăcea câteva secunde pe nisipul plajei înainte de a se stinge.

Ulterior, Yumi a destăinuit această distracție și altor prieteni de-ai ei, așa că de atunci mergeam în grup, cu mai multe mașini. Totul a fost O.K. până într-o noapte când am întrecut măsura.

Yumi s-a înfiinţat la uşa casei Gyoda la ora unu, ca de obicei. De astă dată, o singură maşină era parcată pe aleea din faţa curţii – Mini-Golful ei, care părea înţesat şi din care răzbătea cu putere muzica lui Bob Marley. Am intrat înăuntru şi, cum Marley urla „Africa, *unite*!…”, Yumi trebui să urle şi ea ca să mi-i prezinte pe Yoshi, Shiho şi Satoshi. Îi întâlneam pentru prima dată şi, dintre ei, nu auzisem până atunci decât de Yoshi, care părea să fi fost un *boyfriend* de-al lui Yumi. Acest mic grup de băieţi păreau diferiţi de alţi prieteni de-ai ei pe care mi-i prezentase până atunci. Însuşi faptul că ascultau *reggae* era oarecum dubios, căci puţini sunt japonezii care iubesc această muzică.

— Îţi place muzica *reggae*? – mă întrebă Yoshi.

— Da.

— *Cool*! Înseamnă că eşti de-a noastră! Nouă numai muzica asta ne place, aşa-i?

— Da, da! – făcură ceilalţi doi.

— Dar drogurile?

— Mda… depinde.

— *Cool*! Aşa e: nu toate sunt bune! Noi luăm numai de-astea: marijuana, haşiş, coca, opium… Cică la unii că astea sunt chestii toxice! Auzi ce prostie! Cum o să fie toxice când sunt ierburi naturale?! Nu-i aşa?

— Ba da!

— Aţi văzut?! *Gaijini*-i sunt de acord cu noi! Cică la Amsterdam, capitala României, e trai neneacă!

— Cică şi la Zürich unii se înţeapă într-o piaţă în plină zi, în văzul tuturor!

— Aia nu e bine! Ăia sunt *junkies:* se înţeapă cu chimicale, cu heroină sau *speed*! – declară Yoshi, deşi puteam să jur că numeroasele înţepături care i se vedeau pe braţe nu aveau cum să fie de la ţânţari.

Am ajuns în nici 30 de minute la Kamakura, căci noaptea traficul nu era aglomerat. Yumi opri maşina într-un *parking* din apropierea falezei. Încuie şi lăsă cheile, ca de obicei, în portbagajul maşinii. Oricum, în Japonia nu se fura nimic, iar pe plajă era întuneric şi ar fi putut să le piardă la o adică. Ne-am îndreptat cu toţii spre plajă şi, cum băieţii erau obişnuiţi cu muzica dată la maximum, începură din nou să converseze zbierând unul la altul:

— Am pus în sfârşit mâna pe ceva haşiş din noul transport sosit din Iran, că demult pusesem eu ochii pe el!

L-am luat de la ăla, Nakayama, care vinde și heroină în Shinjuku[33]! V-ați luat pipele la voi? – întrebă Yoshi.

— Nu le-am luat! N-am știut că ai hașiș!

— Cum, bă, prostule!? Nu ți-am zis la telefon că va trebui să te abții de la fumat țigări în mașina lui Yumi-san, că nu e voie și că o să putem fuma pe plajă?!

— Ei, am crezut că nu trebuie să fumez țigări în mașina lui Yumi-san și gata!

— Bă, ce mai proști! Normal că nu puteam să vă spun „Luați-vă, bă, pipa de hașiș!”, era babacu’ postat lângă telefon! Acum o să fumăm toți cu pipa mea și gata! Așa-i când ai de-a face cu copilași de grădiniță! Trebuie să-ți împărți pipa cu ei!

— Apropo, știți că pe Shigeru l-au prins la Narita când aducea cocaină din Hawaii?

— Știe tot orașu’! Ăla e prost de bubuie! Cică și-a pus-o în vreo 10 cutii de Johnson’s Baby Powder și normal că dacă sticleții au văzut 10 cutii de Johnson’s Baby Powder moț într-o valiză cu câțiva chiloți și șosete murdare le-a mirosit ceva și l-au umflat!

Nu știam dacă era înțelept ca ei să vorbească atât de tare când nici măcar nu ajunseserăm pe plajă, dar m-am gândit că erau japonezi și știau mai bine: poate în zona aceea nu erau polițiști. Dar și așa mi se părea ciudat, căci în Tokyo totul este foarte strict în privința drogurilor. Acum eram, ce-i drept, la Kamakura și poate că aici era zonă liberă.

O dată ajunși pe plajă, cei trei se instalară, iar Yoshi își aprinse pipa.

— Fumați și voi, nu-i așa? – ne întrebă Yoshi pe Yumi și pe mine. E destul pentru toată lumea!

— După ce înotăm. Voi nu înotați?

— Dracu’ a mai văzut să înoți noaptea?! Noaptea se fumează hașiș, nu se înoată!

Îi lăsarăm așadar la treburile lor și intrarăm în apă. Am înotat vreun sfert de oră și, pe când ne întorceam spre țărm, îi văzurăm pe toți trei alergând în mare viteză spre apă.

— Ce i-o fi apucat așa de brusc dorința să înoate noaptea? o întrebai eu pe Yumi.

— Poate hașișul…

Yumi nu avu timp să termine ce avea de spus; ne apropiaserăm unii de alții la o distanță convenabilă și îi auzirăm strigând:

— *Yabai*! *Omawari-san*! *Oyogoo*! – E groasă! Sticleții! O luăm înot.

Pe țărm se vedeau într-adevăr niște uniforme și lumina unor lanterne îndreptate spre noi. Cei trei o luară spre larg, iar eu și Yumi după ei. Înotau foarte repede și se vedea că hașișul li se urcase la cap. Am considerat că era un caz de forță majoră și că trebuia să-mi pun în practică talentele de strateg:

— Până unde vă avântați așa în larg?! Nu putem să înotăm până în America! O luăm spre dreapta și clipocim tare din mâini și din picioare. Apoi o luăm în direcția opusă, tot paralel cu țărmul, și nu mai clipocim.

Drogații ascultară totuși Vocea Rațiunii. O luarăm spre dreapta, clipocirăm, și lanternele de pe țărm ne urmăriră. La îndemnul meu „Acum înapoi, în liniște!”, am luat-o în direcție inversă și n-am mai clipocit.

Nu se mai vedea nici o lanternă, dar am mai înotat vreun sfert de oră pentru a fi siguri, apoi am ieșit la mal. Nu se vedea nimeni pe plaja pe care o traversarăm tiptil pentru a ne refugia în WC-ul public, unde am făcut planul:

— Yumi și cu mine mergem pe faleză până la mașină, iar voi treceți drumul și vă refugiați în spatele restaurantului Denny’s. Stați acolo până venim să vă luăm!

Le intrase de-a binelea morcovul în fund, așa că băieții mă ascultau acum cu ochii plecați și tremurând din mâini și din picioare de parcă ar fi fost niște elevi mustrați la ora de dirigenție.

Ieșirăm din WC și o luarăm fiecare pe drumul lui. A trebuit ca Yumi și cu mine să facem cale destul de lungă pe faleză până la mașină. Eram în costume de baie, dar nu ne sinchiseam prea tare, căci asta nu era ceva cu totul ieșit din comun la Kamakura.

Ajunsesem pe faleză în dreptul *parking*-ului unde își lăsase Yumi Mini-Golful. Se vedea oprită o mașină a poliției și era mișcare în jur. Nu ne făceam prea multe probleme, căci poliția văzuse pe plajă trei băieți, nu și două fete. Avea să treacă ceva timp până să pună lucrurile cap la cap și să-și dea seama că erau lăsate acolo cinci rânduri de haine.

Yumi avea, din fericire, câteva tricouri și o pereche de papuci de rezervă în portbagaj, așa că puturăm să punem câte ceva pe noi. O luarăm din loc și Yumi

conduse până la Denny's, de unde i-am recuperat pe drogați. Răsuflarăm cu toții ușurați și… direcția Tokyo, dar parcă era prea frumos ca să fie adevărat. După scurt timp, Yoshi a remarcat că Yumi conducea cam încet și că trebuia să ne îndepărtăm cât mai repede de la locul faptei. S-a oferit așadar să treacă el la volan.

Shiho și Satoshi erau prea „duși" din cauza hașișului, eu eram extenuată în urma efortului pe care îl depusesem deja, iar Yumi era depășită de evenimente, așa că opri mașina și acceptă să facă schimb de locuri cu Yoshi, care stătuse până atunci în față, lângă ea.

Yoshi pomi motorul și băgă viteză. Mergeam probabil cu vreo 140 de km pe oră, dar nimeni nu obiectă, căci nici unul dintre noi nu voia să fie luat drept un *yowamushi* – papă-lapte – care se teme de viteză. Oricum, Yoshi n-o ținu mult în linie dreaptă. La scurt timp, o porni în viraje, iar Mini-Golful parcă se transformase într-un schior care încerca să câștige marele premiu ocolind în viteză stegulețele de pe pârtie. Din fericire însă, la ora aceea nu mai era nici o altă mașină pe șosea, iar Mini-Golful valsa nestingherit. Yumi îi porunci lui Yoshi să-și ia piciorul de pe accelerator, dar se vede că simțurile acestuia se încâlciseră, căci apăsă și mai abitir pe pedală și mașina o coti într-o viteză și mai mare pe o stradă lăturalnică. Acolo execută șerpuiri de mare clasă și ne lăsă pe toți cu gura căscată. Nici unul nu scotea vreun sunet. Eu una am fost cuprinsă inițial de o plăcere extatică, fiindcă totul era și mai și decât în *space mountain*[34]-ul din Disneyland; Mini-Golful era un *jet-coaster* pe viu și ne oferea o aventură sută la sută. Apoi însă m-a cuprins o senzație de irecuperabil și de teamă, căci mi-am dat seama că NU eram într-un *jet-coaster,* ci în Realitate, și, ca atare, ni se putea întâmpla orice. Anticipam catastrofa finală, vedeam moartea cu ochii… apoi, în sfârșit, inexorabilul se produse. Se auzi un zgomot puternic și izbitura ne zgudui din cap până în picioare. Închisei ochii și se lăsă cortina întunericului. Prin întuneric începură să zboare creaturile pe care le văzusem odinioară într-o gravură de Goya, „Somnul rațiunii naște monștri"…

— A murit careva?

Am deschis ochii. Mașina se oprise într-un zid și din partea din față, de la motor, ieșea un fum gros.

— Nu, eu nu.

— Nu, nimeni.

— O să explodeze în câteva secunde! Dacă nu ieșim mai repede afară, o să sărim cu toții în aer!

— Da, bă, așa e în filme! Explodează!

La Mini-Golf nu există uși în spate, iar cele din față erau imposibil de deschis: se blocaseră din cauza șocului. La fel se blocase și geamul din partea lui Yoshi, iar singurul care rămăsese tot timpul deschis era cel dinspre Yumi. Ieșirăm toți cinci pe acolo și ne îndepărtarăm la o distanță prudentă de mașină. Așteptarăm focul de artificii al Golfulețului, dar explozia nu se produse și fumul încetă să mai iasă din motor.

— A adormit.

— Da, da' nu mai putem pomi mașina în halul în care este, așa că trebuie să chemăm sticleții!

Yoshi și ceilalți doi aveau pupilele din cale afară de dilatate și ar fi fost limpede pentru orice tâmpit că tocmai consumaseră droguri. Se făcu așadar un nou plan și se hotărî că cei trei trebuiau să se facă nevăzuți de la locul accidentului, iar Yumi și cu mine să rămânem și să anunțăm poliția. Ei o luară așadar spre dreapta, iar noi două spre stânga, în direcția în care se afla o secție de poliție.

„Sticleții" veniră și constatară. Se uitară la mine și apoi la șofer (la Yumi) ca la felul paișpe și ne dezbrăcară cu ochii din cap până în picioare, de parcă n-am fi fost și așa îndeajuns de dezbrăcate, căutând probabil un indiciu pentru faptul că intrasem în zid ca în brânză, ca și cum am fi făcut-o cu tot dinadinsul. Yumi le spuse că accidentul se produsese din cauza unei pisici care ne ieșise în cale și pe care nu voise s-o trimită pe lumea cealaltă. Era limpede că nici una dintre noi nu consumase nici măcar alcool, așa că polițiștii înghițiră minciuna cu pisica. Îl auzii pe unul dintre ei șoptindu-i celuilalt:

— Eu unul le-aș interzice femeilor să obțină carnet!

Conform legii, alcătuiră un proces-verbal simplu, prin care Yumi nu era taxată în nici un fel, fiind doar obligată să-și care mașina de pe carosabil. Își folosiră telefonul mobil pentru a suna la o companie ce oferea servicii de remorcare, apoi își luară la revedere de la noi, sfătuind-o pe Yumi ca data viitoare să fie mai atentă.

După ce polițiștii plecară și serviciul de remorcare veni să încarce Mini-Golful, nici n-am avut timp să-mi termin țigara pe care o aprinsesem că o mașină și trase în

fața noastră. În ea se aflau cei trei și, la volan, un băiat nou pe care nu-l cunoșteam. Ne invitară să ne înghesuim laolaltă cu restul și o pornirăm spre Tokyo. Yoshi ni-l prezentă pe prietenul său, Masayuki, proprietarul mașinii și salvatorul nostru, apoi trecu la ale lui:

— Bă, bine că am scăpat! Rasă mai tâmpită ca sticleții nu există! Nici măcar n-au fost în stare să facă o simplă conexiune între ăia care fumau hașiș pe plajă și accidentul produs la câțiva kilometri mai încolo! Au crezut chestia cu pisica! Ăștia n-au creierul mai dezvoltat ca șobolanii!

— Boule! În loc să zici mersi că au scăpat toți ceilalți cu viață, că ai fi putut să-i omori pe toți din cauza hașișului tău tâmpit, te bucuri că nu te-au prins pipând pe plajă și bușind o mașină din cauză că te diliseși de la pipat! Și te mai miri că au fost sticleții tâmpiți, dar nu-ți dai seama că dacă ar fi fost două japoneze crescute cum se cuvine în locul lui Yumi-san și al Claudiei-san s-ar fi căcat pe ele de frică și ați fi fost acum cu toții la pârnaie și nu m-ați mai fi sunat pe mine în toiul nopții să vă culeg de pe drumuri!

Yoshi înghiți în sec și nu mai scoase o vorbă până când am ajuns lângă parcul Komazawa, unde mă lăsară în fața casei Gyoda.

N-am scos o vorbă acasă despre adevăratele circumstanțe ale accidentului – Gyozii observaseră că era ceva în neregulă, deoarece mă mișcam anevoie din cauza durerilor de spate și de picioare – am dat, bineînțeles, vina pe pisică. Akemi a tras concluzia că Yumi era o șoferiță foarte proastă, care se lăsase intimidată de o pisică, și că doamna Hamasaki era o „*yakuza* nesimțită” din moment ce nu-i dăduse nici măcar telefon să-i prezinte scuze pentru molestarea „*gaijin*-ului umilei sale case”. Japonezii obișnuiau într-adevăr să se scuze pentru greșelile membrilor inferiori ai familiilor lor, dar eu nu vedeam totuși de ce Yoshiko Hamasaki i-ar fi prezentat scuze lui Akemi din moment ce eu mă dusesem a doua zi să văd ce face Yumi și mă declarasem a fi teafără.

Lui Yoshi îi dispăruse hașișul din organism și redevenise *gentleman*-ul cu care erau obișnuiți cei care aveau de-a face cu el de obicei. Se oferise să ne suporte la toți cheltuielile pentru asistența medicală, dar numai Yumi se folosise de banii lui, căci era singura care avusese mai mult de suferit: se constatase că avea totuși

un braț fracturat. De asemenea, cu un vădit spirit de onoare, Yoshi profitase de poziția sa de contabil-șef la firma „babacului” pentru a sustrage de acolo suma necesară achiziționării unui Mini-Golf nou-nouț pentru Yumi, căci cel vechi nu mai putea fi recuperat.

Ne cam dureau oasele și încheieturile, așa că Yumi și cu mine am rămas la sfârșitul verii șezând liniștite și lingându-ne rănile pe la casele noastre.

8
Mila Schön

Frunzele copacilor din parcul Komazawa căpătaseră nuanțe ruginii și spuneau parcă: „Orice vacanță își are sfârșitul ei. Acum, înapoi la școală!” Cursurile la Todai reîncepuseră, dar, cum Yumi își primise noul Mini-Golf, plănuiam să-i facem rodajul mergând până la Nikko, în apropiere de Tokyo. Acolo se afla faimosul templu Toshogu, înconjurat de versanții munților ce se colorau toamna în culorile de foc ale *momiji*-urilor – frunzele de arțar –, și tot acolo puteau fi văzute numeroase maimuțe albe circulând liber. Dar n-a fost să fie.

Familia Gyoda începuse să mă plictisească și mi se părea că sentimentul era reciproc. Eram genul omului solitar care se simte bine câteodată în cadrul unei familii, deoarece asta îi mai permite să schimbe peisajul. Dar nu pentru mult timp! Neplăcerea de a mai conviețui cu Gyozii mă făcea poate o companie dezagreabilă și simțeam că nu mai sunt bine venită în casa din Komazawa. O întrebasem chiar la un moment dat pe Akemi dacă prezența mea acolo reprezenta o problemă pentru ei, dar ea îmi răspunsese mirată: „Nu! Ce ți-a venit?!” Îmi spusesem așadar că era numai o impresie a mea și că trebuia să-mi revizuiesc atitudinea căci, la urma urmei, oamenii fuseseră foarte amabili cu mine. Pierdusem însă din vedere faptul că mulți japonezi nu spun lucrurilor pe nume, iar unii sunt atât de pricepuți în *tatemae* încât pot zăpăci ușor un *gaijin* prea puțin versat.

Era într-o seară pe la ora 11. Cum am deschis ușa de la intrare, Akemi m-a interpelat și mi-a cerut să merg în living, întrucât ea și Akira aveau ceva urgent de discutat cu mine. M-a poftit să iau loc pe canapea. Akira stătea la masa mare care se afla în partea cealaltă a camerei, iar Akemi își reluă și ea locul în fața lui, în partea opusă a mesei. Doamna Gyoda era deosebit de încruntată și avea părul vâlvoi, ceea ce nu-mi mirosea a bine, căci ori de câte ori Akemi avea părul vâlvoi avea și chef de ceartă. Mai mult decât atât, în fața ei, pe masă, se afla dosarul mare cu coperți portocalii pe care scria mare „CLAUDIA”. Acesta stătea de obicei într-un raft din

dulap, alături de dosarele firmei familiale, „Franken's" – Akira era un fan al lui Frankenstein.

Îl deschise și începu să-l răsfoiască în grabă și cu furie, de parcă ar fi vrut să-i sfâșie toate filele:

— Claudia. Sosit 16 ianuarie. Nefăcut nimic până la 1 aprilie. 1 aprilie început cursuri la universitatea pentru proști cu fumuri în cap. Refuzat post cinstit de chelneriță la restaurant din apropiere pe motiv salariu mic – 800 yeni (8 $) ora și muncă citez abrutizantă. Ales în schimb post dat telefoane și trimis faxuri în străinătate birou editorial 2.000 yeni ora unde lucrat până la 12 noaptea sosit acasă la 1. Plus lucrat munci mici la campus universitate tâmpiți cu fumuri în cap și în sfârșit dar nu și în ultimul rând câteodată la studio de înregistrări companie *yakuza.* În loc de muncă cinstită la restaurant apropiere ore decente. Umblat nopți în șir cine știe pe unde chipurile cu Yumi-san.

Se opri, închise dosarul portocaliu, îl azvârli mai încolo pe masă și se uită cu reproș la mine, care căscam ochii mari și nu ziceam nimic.

— Takahashi ne-a spus că ești o fată săracă și simplă – continuă Akemi, iar mie ochiul drept mi se refugie spre rădăcina nasului. Noi am vrut să ajutăm o fată săracă și simplă, nu o… o… Takahashi ne-a mințit cu bună știință! De cum te-am văzut la aeroport, am știut că ne mințise! Și poza pe care ne-ai trimis-o pentru acte arată altfel decât ești în realitate!

Scoase poza cu pricina din dosar și mi-o aruncă în față:

— Asta chiar e poza ta?! – strigă Akemi la mine.

Nu știam ce să-i mai răspund. Sprâncenele mi se ridicaseră de-a dreptul și trebuie să fi ajuns pe la jumătatea frunții:

— D… da. Am făcut-o înainte de a termina liceul și pe atunci eram puțin mai grasă la față și purtam ochelari.

— Ai văzut?! – făcu Akemi către Akira. Ne-a trimis o poză făcută cu ani în urmă!

Akira pufni în râs:

— Akemi a crezut că o să aibă în casă o purcică aidoma ei, cu care să se solidarizeze, și a fost cam dezamăgită!

— Gura!

Se reîntoarse apoi către mine:

— Ne-ai fost nesuferită de la început, dar am hotărât să te suportăm ceva mai mult. Acum însă, gata!

— Ne-am săturat de tine cu vârf și îndesat! – continuă Akira.

— Da. Așa e! N-ai decât să te întorci acasă la București!

— Dă telefon părinților tăi la București și spune-le că te întorci acasă în maximum o săptămână! Sau lui Takahashi ori cui vrei tu!

— Da. Dă telefon! Poți să suni în orice colț al lumii poftești! Sună!

— Îți dăm maximum o săptămână să-ți faci bagajele și să părăsești această casă și Japonia!

Se înfierbântaseră amândoi și strigau la mine cu toată puterea, de parcă ar fi pornit războiul verbal împotriva inamicului public numărul unu. Nu mai voiam să-i ascult. Nu-mi plăceau scandalurile și n-aveam de gând să particip la nici unul. Mi-am schimonosit gura într-un zâmbet de neputință:

— Gata. Am înțeles. Îmi pare foarte rău că nu v-am fost pe plac și vă rog să mă scuzați. Trebuia să mă fi simțit și să fi plecat de aici mai din timp, numai că… nu mi-am dat seama. Am să plec în maximum o săptămână. Noapte bună!

Pofta de ceartă le dispăruse parcă instantaneu. Amuțiseră așa de tare, încât nici nu mi-au mai răspuns la noapte bună.

Am urcat scările și am intrat în camera mea. Camera „mea”: auzi ce prostie! Cum putusem oare să cred că… Jos, în living, mă străduisem să fac imposibilul și să-mi păstrez calmul și stăpânirea de sine. Și reușisem. Dar aici, stând pe scaunul din fața mesei care-mi servea drept birou și privind în jur la rățuștele, cățelușii și pisicuțele din pluș oferite de Akemi, la așternutul alb cu flori de toate culorile pe care ea îl comandase special pentru mine, privind înapoi la lunile care trecuseră, totul mi se părea insuportabil. Nu mai voiam să mă gândesc. Aveam să mă gândesc mai târziu; acum, în acest moment, nu mai puteam: capul stătea să-mi explodeze. Am ieșit tiptil din cameră, am coborât încet scările și am ieșit din casă străduindu-mă să nu fac nici un zgomot.

M-am dus până la stația Komazawa Daigaku, lângă care se află un magazin de alcooluri. Am cerut o sticlă de

whisky și un pachet de țigări. Am luat proviziile și am făcut cale întoarsă.

Ajunsesem în dreptul casei Gyoda și aveam de gând să mă întorc acasă, dar, când am văzut luminile aprinse în living, m-am răzgândit și am intrat în parcul Komazawa. Am mers puțin până la banca pe care obișnuiam să șed cu Angie să-mi petrec serile, ascultând-o povestindu-mi câte și mai câte și uitându-mă la stele. M-am așezat și mi-am desfăcut sticla de whisky.

Japonia este o țară foarte civilizată și, de obicei, mai ales în zone cum sunt Setagaya și Komazawa, nu se leagă nimeni de nici o femeie, chiar dacă aceasta se află singură într-un parc în toiul nopții, pilind dintr-o sticlă de whisky. Oricum, poliția, deși nevăzută, se află peste tot și este gata să-și facă apariția – din pământ, din iarbă verde – ori ce câte ori cineva încalcă limitele bunei-cuviințe.

În loc să o ia înainte, gândurile mi-o luau înapoi, spre trecut. Eram într-o stare de șoc.

Culorile vii în care-mi văzusem până atunci viața în casa Gyoda și în Tokyo se transformau acum în culori cenușii, moarte, de parcă ar fi fost culorile din acele picturi ale lui Sharaku pe care le văzusem cu Hiroshi. Cum de putusem fi oare atât de proastă încât să cred că viața mea în sânul familiei Gyoda era roz-bombon?! Cum putusem fi atât de proastă încât să mă las dusă de nas de inocența unui copil care-mi spunea „soră mai mare” și de amabilitatea perversă a părinților lui care voiseră chiar să fie numiți „papa” și „mama” de către mine?! Crezusem că, cel puțin la început, le fusesem pe plac, dar, iată, Akemi îmi spusese că nu mă putuseră suferi din capul locului. Atunci, de ce? De ce? De ce nu îmi spusese să mă gândesc să mă car atunci când o întrebasem dacă prezența mea reprezenta o problemă? De ce acum trebuia ca totul să fie urât: atât de abrupt și de grotesc?! De ce atâtea cadouri de atâtea ori și niciodată o vorbă sinceră? Cuplul Gyoda erau oameni „urâți”! Cum de putusem fi atât de proastă, atât de nesimțită, atât de „urâtă” la rândul meu încât să mă complac atâta vreme cu ei și să le înghit mascarada?! Nu puteam să mi-o iert cu una-cu două, dar alcoolul începuse să-și facă efectul benefic și simțurile îmi intrară în relaș. Și ce, în fond?! Era încă plăcut afară, noaptea era frumoasă, stelele se vedeau cu claritate, iar printre ele șerpuia fumul țigării. Mă simțeam mult mai bine în mijlocul naturii decât în acea casă cochetă unde

aveam impresia că tavanul putea să-mi cadă în cap și pereții să se strângă în jurul meu, să mă facă sardea dintr-un moment într-altul. Aici puteam să respir și am ajuns la concluzia că, chiar dacă ar fi fost să-mi petrec restul nopților pe care le mai aveam de stat în Japonia în parcul Komazawa, tot ar fi fost mai bine decât să mă sufoc în casa Gyoda.

Nu puteam să renunț însă la facultate. Totul mergea bine acolo, iar „acasă”, la București, nu mă aștepta nimeni și nimic. Era imposibil să-mi găsesc o cameră într-o săptămână. Trebuia să vorbesc cu Ruxandra, prietena mea din România, bursieră la Universitatea Waseda, să mă primească să locuiesc la ea în cameră până aveam să-mi găsesc un serviciu bine plătit și o garsonieră. Nu era prea convenabil, căci trebuia să muncesc – nu glumă – pentru a putea fi independentă în cel mai scump oraș din lume și era cam greu să continui cu pregătirea pentru examenul dificil de la sfârșitul lui martie. Dar orice era mai bine decât scârboasa casă Gyoda! Dacă nu m-ar fi dat afară la timp, aș fi avut probabil aceeași soartă ca Pepe. Șoarecele alb își mâncase toți bebelușii imediat după ce Chacha, nevastă-sa, le dăduse naștere. Akemi îl prinsese asupra faptului, înfulecând cu poftă ultima jumătate dintr-un nou-născut și ronțăind în final, cu mult tact, coada subțire care îi rămăsese atârnând printre dinți. Mama Gyoda prinsese de atunci ură pe șoareci și îi ținuse ulterior închiși în permanență în cușca lor, iar pe Pepe îl pusese în plus la un regim dietetic feroce. Șoarecele făcuse o depresie, părul alb începuse să i se zbârlească, apoi să-i cadă în smocuri și, după ce rămăsese chel, dăduse ortul popii, iar Akemi îi aruncase trupușorul alb neînsuflețit și golaș la gunoi și îl scuipase spunând: „Mâncător de bebeluși!” Chacha nu o ducea nici ea prea bine în ultima vreme și mă întrebam dacă n-ar fi fost indicat ca, atunci când aveam să-mi mut bagajele, s-o șterpelesc și s-o disimulez într-o sacoșă.

Jumătatea de sticlă de whisky pe care o sorbisem cu poftă mi se urcase de-a binelea la cap și am considerat că era cazul s-o apuc spre casă înainte de a mă prăbuși pe bancă. Asta ar fi însemnat deja o încălcare a „bunei-cuviințe” și poliția m-ar fi umflat probabil, și – direcția dezalcoolizare. Așa se petreceau de regulă lucrurile în Japonia. Totul era bine pus la punct.

Am intrat tiptil și m-am dus în camera mea, unde m-am prăbușit instantaneu pe pat.

M-am trezit a doua zi după un somn profund și, plină de energie, m-am dus în Shibuya. De acolo i-am dat telefon Ruxandrei și ea a fost de acord să mă primească, ba chiar s-a arătat mulțumită că ne puteam în sfârșit reuni singurătățile.

Problema locuinței era așadar rezolvată pentru moment. Acum trebuia rezolvată aceeași problemă și în perspectivă căci, oricât de bune prietene am fi fost Ruxandra și cu mine, ne-am fi sufocat reciproc în găoacea ei de cameră cu timpul. Nu trebuia să abuzez de ospitalitatea ei prea mult. Trebuia să-mi găsesc ceva serios de lucru. Am cumpărat *Japan Times,* un ziar de limbă engleză, singurul din Japonia care conține o rubrică cu oferte de serviciu pentru străini. Celelalte ziare japoneze sunt pline de asemenea oferte, dar acelea nu sunt accesibile decât japonezilor, nu și *gaijini*-lor. Aceasta nu din cauza legilor împotriva emigrației, ci pentru că nici nu se pune problema în Japonia ca un *gaijin* să fie angajat pe un post pe care poate fi angajat un japonez. Așadar, *Japan Times* conținea multe oferte de posturi de profesori de limba engleză la câteva din numeroasele școli de limbi străine. Erau convenabile, dar, din păcate, la sfârșitul fiecăruia dintre aceste anunțuri era menționat prohibitivul „native speakers only”.

Eram și eu, din păcate, prea naivă atunci. Soluția era la îndemâna oricărui prost: ar fi trebuit să mă prezint și să declar că limba oficială în România este engleza, căci majoritatea japonezilor nu au nici măcar habar de faptul că există limba română și cred efectiv că în România se vorbește engleza. În acele zile însă îmi zbura mintea aiurea și nu eram capabilă să-mi dau seama de lucrurile care erau evidente.

Am început așadar o căutare febrilă în cele două zile care au urmat. Posturile pentru care aveam așa-zisele calificări erau toate proaste și nu prea bine plătite. Numai două dintre acestea erau mai acătării: un post de *salesman* pentru spațiul publicitar al unei reviste – era bine plătit, dar eu nu mă dădeam în vânt după *sales* – și un post de recepționer la un hotel – problema aici era că hotelul era în Karuizawa. Lucrasem o vacanță de vară ca recepționer la un hotel de pe Coasta de Azur și munca îmi plăcuse. Postul din Karuizawa îmi surâdea, iar persoana care făcea

recrutările m-a asigurat că aveam toate șansele să-l obțin. Am acceptat să-mi ia un bilet de tren ca să mă duc la Karuizawa, pentru un interviu cu patronul hotelului. Nu știu de ce am acceptat: suna frumos, însă era limpede că nu puteam să mă mut acolo. Trebuia să merg la facultate.

Dar, în aceste ultime zile, de când primisem ultimatumul, devenisem parcă alt om și acțiunile pe care le întreprindeam erau parcă puse la cale nu de una și aceeași persoană, ci de cel puțin două și problema era că aceste cel puțin două persoane nu păreau să coincidă.

Poate că era din cauza whisky-ului. De la ultimatum încoace consumam câte o jumătate de sticlă pe zi. Altfel nu mă simțeam bine.

Sau poate că era din cauza alimentației. Nu mai simțeam nevoia să mănânc nimic altceva pe tot parcursul zilei decât trei mandarine și nu mai beam nimic altceva în afară de whisky decât apă plată. Dar așa, parcă mă simțeam mai bine. Ce nevoie ai, în fond, să te îndopi cu tot felul de chestii când poți să supraviețuiești numai cu trei mandarine pe zi?! Meniu ultra-vegetarian și, în plus, foarte estetic. Ce altceva putea fi mai frumos decât să mănânci exclusiv minionele fructe de culoare oranj? Poate că făcusem o asociere între coperțile portocalii ale dosarului „Claudia” și mandarine și trăsesem concluzia logică: specimenul Claudia se hrănește cu mandarine.

Sau poate că era din cauza țigărilor. Mă simțeam straniu de bine și începuseră să-mi placă lucrurile luxoase. Oricum, făceam economie la mâncare, așa că acum puteam să-mi permit să cumpăr țigările Mila Schön. Un pachet de Mila Schön costa 300 de yeni (3 $). Țigările erau din cele lungi, aveau un gust plăcut, rafinat, sugerat și de pachetul alb, elegant, cu însemnul ♡ reflectând culorile curcubeului, însemn al casei de modă milaneze Mila Schön. Sub ea era legenda „Luxury Mild”, iar gustul țigărilor era cu adevărat divin.

Sau poate că era din cauza îmbrăcămintei. Îmi plăcea de regulă să-mi schimb hainele în fiecare zi, dar, de curând, blugii vechi decolorați și rupți în dreptul genunchilor, tricoul verde Body Shop cu legenda „Against Animal Testing”, sacoul albastru și tenișii albi deveniseră parcă o uniformă. Nu mă schimbam decât când mă duceam la interviuri. Atunci îmi puneam costumul elegant Sonia Rykiel, oferit de Hiroshi.

Ori poate că nici nu mai era vorba de două sau mai multe persoane, ci de una singură, o persoană nouă, formată prin unificarea tuturor persoanelor dinlăuntrul și din afara sa. Subconștientul ieșise la suprafață și trăia acum în armonie cu conștientul. Simbolurile stranii, obsesive (tricoul verde, tenișii, mandarinele, țigările Mila Schön…), gravitau în jurul acestei uniuni perfecte și desemnau o nouă persoană, ce devenise un personaj în cadrul unei realități ce se transforma încet dar sigur în ficțiune.

În seara dinaintea zilei stabilite pentru deplasarea la Karuizawa, mi-am făcut plinul de combustibil și am terminat jumătatea de sticlă de whisky ce rămăsese din ziua precedentă. Nu am putut dormi deloc sau cel puțin așa mi s-a părut. Poate că visele fuseseră prea intense și somnul mi se păruse fantezie. Dimineața, când am hotărât că era timpul să mă scol, m-am ridicat alene din pat și am avut senzația bizară că, deși mă trezisem sau fusesem tot timpul trează, continuam să visez. Lumea somnului și a treziei deveniseră totuna pentru mine, visele invadaseră realitatea și granița dintre cele două teritorii dispăruse. „Zuang-Zi visează că este fluture. Sau oare fluturele visează că este Zuang-Zi?” – *koan*[35]-ul chinezesc mi se aprinse ca un bec în cap și eram atât de concentrată asupra lui, încât atemporalul pătrunse în timp, iar orele și minutele își pierdură sensul. Dușul de dimineață și îmbrăcatul îmi luară așadar o eternitate și am izbutit să ajung în gara Ueno la 30 de minute după ce trenul plecase.

Mă găseam pe peron și nici nu-mi trecea prin minte să-mi schimb biletul și să mă urc în următorul tren. Trenul meu plecase. Oamenii umblau ca furnicile pe peron, ocupați să coboare din trenuri și să urce în trenuri, să plece sau să sosească… Pentru mine însă lucrurile acestea nu mai aveau sens. „Nu mai pleca și vei sosi…”[36] Aveam o senzație de inconsistență și mi se părea că totul se clatină, se descompune… Eram singurul om de pe peron care nu avea sens; nu mai aveam ce căuta acolo, așa că am ieșit din gară și am intrat în parcul Ueno.

Era cald și plăcut și reîncepusem să mă simt bine. Mi-am dat seama că pierderea trenului era un tipic act ratat; nu avusesem de la bun început intenția de a lucra la Karuizawa. Subconștientul meu spusese de la bun început

„nu!” și acum aproape că se eliberase cu desăvârșire și devenise atotputernic. Rățuștele măcăiau printre nuferii lacului, pisoii vagabonzi se zbenguiau printre firele de iarbă și își mușcau unul altuia cozile, iar eu mă hotărâsem să renunț definitiv la Karuizawa și să accept acel post tâmpit de *salesman,* pe care puteam să-l combin cu postul de la biroul editorial. Ce plăcut era să dai cu piciorul! Mă simțeam liberă, liberă în sfârșit!

Trebuia să mă duc să-mi fac bagajele ca să mă mut la Ruxandra, dar nu, nu acum! Nu aveam chef să mă întorc acasă pentru moment – nu voiam să-mi stric starea de spirit. Am ieșit din parc și m-am îndreptat spre metrou. Hotărâsem că trebuia să merg într-un loc numit Akasaka. Nu știam de ce îmi venise să trag acolo. Mersesem până acum o singură dată în zonă și luasem masa de prânz acolo, cu o cunoștință.

Tokyo este un oraș imens. Linia Yamanote dă înconjur centrului orașului și, cum spuneam, stațiile de pe linia Yamanote reprezintă ele însele mici centre ale orașului. În mijlocul cercului trasat de linia Yamanote, se află cartierul Akasaka. Tot pe aici se află și palatul imperial și, lângă parcul ce-l înconjoară, una dintre cele mai elegante zone ale orașului.

Am coborât așadar din metrou la Akasaka Mitsuke. Afară era încă soare și o lumină frumoasă căpăta nuanțele din ce în ce mai portocalii ale apusului. Nu știam încotro s-o apuc. M-am învârtit pe loc și am privit de jur împrejur. În depărtare, am zărit însemnul ♡: Mila Schön! Nu mai văzusem până atunci vreun ♡ în Tokyo decât pe pachetele de țigări, nicidecum pe o pancartă așa de mare, profilându-se în zare printre miile de pancarte cu semne japoneze. Am luat-o într-acolo.

Am fost oarecum dezamăgită: era un simplu magazin de haine; erau frumoase, dar nu mai șic decât blugii mei rupți în dreptul genunchilor. Vânzătoarea era însă foarte frumoasă: părul negru, drept, tuns puțin dedesubtul urechilor și o față ca de păpușă, cu buze frumos conturate și rujate într-un roșu aprins care-ți lua ochii. Mi-a zâmbit zicându-mi: „Mulțumim! Mai poftiți pe la noi!” Am ieșit din magazin și am mers mai departe.

Majoritatea clădirilor din Tokyo sunt joase și sărăcăcioase, dar Akasaka este un loc deosebit. Drumul pe care mergeam se îndrepta către niște clădiri extrem de

înalte, iar peisajul era de un urbanism metalic și frumos. Părea Orașul Viitorului. Am făcut brusc conexiunea cu reverberația numelui „Mila Schön” și atunci Akasaka a devenit un loc magic, privilegiat. Nu se mai numea „Akasaka”, se numea „Mila Schön”. Era un loc *ensimismado.*

Citisem demult în limba spaniolă romanul *La Saga: Fuga de J.B.* Nu mai știam exact despre ce anume era vorba acolo, dar îmi aminteam de un personaj care privea mersul unui tren în jurul orașului său și, cum nu mai vedea sfârșitul trenului, i se păruse ciudat. Mersese tot înainte, în direcția opusă mersului acestuia, să vadă totuși unde avea să se sfârșească. Mersese atât de mult încât ajunsese la marginea orașului, iar ultimul vagon tot nu se zărea. Văzuse atunci că marginea orașului era și marginea Pământului, iar coada trenului se pierdea în jos, în gol… Orașul se înălțase și se desprinsese de restul Pământului, după ce trecuse prin procesul de *ensimismarse* – intrare în sine însuși prin izolare și accentuarea conștiinței eului.

Așa părea a fi și acum, în Mila Schön: locuitorii erau izolați într-o așezare care se înălța către cosmos și eternitate. Trenul deraiase și cataclismul era ireversibil. Fâșia de pământ se desprinsese de Restul și forma acum o Insulă: Mila Schön, Mila Schön…

Întotdeauna îmi dorisem să particip la un naufragiu și iată că acum era aievea. Eram pe o nouă planetă, într-un nou oraș, unde clădirile erau mai înalte și mai frumoase, oamenii mai aparte… și lumina… crepusculară. Nu știam până unde se întindea acest spațiu privilegiat. Am hotărât să-i desenez contururile după ce voi fi aflat care îi erau marginile.

Trebuia să mă întorc acasă să-mi fac bagajele și să văd dacă casa Gyoda era inclusă în Mila Schön. Am mers pe jos de la Akasaka până în Komazawa. Nu făcusem niciodată acest drum atât de lung și complicat pe propriile-mi picioare, dar sentimentul de a fi cunoscut Mila Schön făcuse să-mi crească aripi și să capăt un simț al orientării demn de o pasăre migratoare.

Cum am ajuns, ceea ce se întâmplă a doua zi pe la prânz, am intrat în bucătărie să beau un pahar cu apă. Am găsit-o pe Akemi în living; tocmai derula o casetă:

— A sunat cineva să întrebe de ce nu te-ai dus la Karuizawa.

— Uite că nu m-am dus! Așa încurc eu lumea mereu!

Akemi căscă ochii mari, dar nu mai întrebă nimic asupra subiectului Karuizawa.

— Tocmai am văzut un film cu Jodie Foster. Dacă vrei și tu să-l vezi, uite caseta. Tocmai am cumpărat-o!

Mi-am dat seama, după prospect și poze, că era un film cu vampiri. Brusc, am făcut conexiunea cu noua mea stare stranie și mi-am adus aminte că familia Hamasaki făcea mereu haz punând cap la cap noctambulismul meu cu faptul că veneam din patria lui Dracula. M-am gândit că, dacă familia Hamasaki lua totul în glumă, Akemi, cum era mai țărancă de felul ei, ar fi putut avea dubii serioase asupra mea și cumpărase acea casetă ca să se documenteze. I-am spus atunci:

— Foarte bine, am să-l văd, deși chestiile astea sunt prostii și oricum eu n-am nici o legătură cu așa ceva!

Akemi căscă ochii cât cepele:

— C… ce, ce legătură?

— Am să-l văd mai târziu, dacă îți face plăcere. Acum mă duc să-mi fac bagajele. Mă mut mâine sau cel târziu poimâine.

— U… unde te muți?

— În Mila Schön. Dacă mai stau mult în locul ăsta, cred că n-o să mai pot ieși pe ușă, ci o să ies în rotocoale de fum pe coș. Am vrut să văd dacă e și aici Mila Schön, dar ți-ai găsit! Aici e Auschwitz!

Akemi rămăsese perplexă în capătul de jos al scărilor și se uita cu gura căscată la mine cum urcam spre etaj. O lăsasem fără comentarii.

Am intrat în cameră și am luat cu asalt șifonierul. Era o dezordine teribilă. Am început să-mi pun lucrurile claie peste grămadă în valizele care deveniseră neîncăpătoare. Voiam să părăsesc cât mai repede Auschwitz-ul Gyoda, dar făcutul bagajelor era deosebit de obositor; simțeam un handicap față de realitate și așezarea lucrurilor în valize nu era tocmai ceea ce îmi trebuia la ora aceea.

Cu toate astea, mă simțeam ciudat de bine. M-am dus la oglindă să văd dacă arătam normal. Nu, nu arătam normal. Fața îmi era foarte emaciată și ochii, care acum păreau mari, cu pupilele extrem de dilatate, străluceau puternic. Aveam o paloare aproape străvezie, o insubstanțialitate, o transparență stranie a feței. Arătam

ireal, deși nu prost, ba chiar parcă mai bine ca oricând. Acest tip de figură nu-mi era deloc necunoscut: de obicei, arăți așa când iei… Brusc, expresia „*I feel coke*” mi se ivi în minte: arătam ca o drogată! Dar de unde droguri?! Îngurgitasem probabil vreun drog de pe undeva, fără să-mi dau seama! Dintr-o dată, mi s-a făcut sete. Am coborât la bucătărie să beau puțină apă. Am găsit-o acolo pe Akemi, care pregătea de mâncare:

— Vrei să mănânci ceva?

M-am uitat la ce gătea: curry cu porc.

— Nu, mersi. Nu mănânc așa ceva. Eu mă hrănesc cu mandarine – declarai eu și Akemi făcu ochii cât mandarinele.

— Ce este? Nu te simți bine? Ai cumva febră?

— De ce?

— Ai obrajii roșii și îți strălucesc ochii a febră.

— Ca să te văd mai bine, Scufiță Roșie!

— Poftim?

— Ăăă… nimic. N-am nici o febră! Cred că e de la droguri.

— DROGURI?! Mi-am închipuit eu! AI LUAT DROGURI?!

— Ăă… probabil. Dar a fost fără voia mea, așa că nu mai știu exact ce și cum s-a întâmplat.

— Știam eu! Familia aia! Hamasaki! Ai luat droguri de la Hamasaki?!

— Nu, că pe ăștia nu i-am văzut în ultima vreme. Sau poate că nici nu e de la droguri-droguri, ci de la ludiomil, medicamentul ăla pe care ți-am explicat că-l iau împotriva reumatismului. Știi? Este singurul medicament împotriva reumatismului care s-a descoperit până la ora actuală și are și unele reacții ciudate, efecte pe care n-ar trebui să le aibă: de exemplu, acela de drog. Dacă te joci cu dozarea, capătă astfel de efecte. De exemplu, iei mult pe o perioadă mai lungă de timp, apoi întrerupi brusc și hop! – nu mai simți nici un reumatism și ești în al nouălea cer. De la ultimatum încoace am uitat să-l mai iau și acum văd că sunt în al nouălea cer! Dacă mă apucă iar reumatismul, o să iau din nou o doză mare și hop! – iar mă ridic în al nouălea cer și uite așa îmi mențin starea bună în ciuda condițiilor vitrege de la Auschwitz. Nu vrei să iei și tu să încerci? Am destule!

Akemi rămăsese țintuită locului și căsca ochii de parcă ar fi lovit-o apoplexia. De-abia reuși să

bălmăjească:

— Nu, mersi.

— Nu? Păcat! E foarte bun! Așa că, vezi, e un medicament împotriva reumatismului, dar e de fapt un drog. În unele țări, este chiar interzis și, dacă te prinde că-l iei, te arestează ca și cum ai fi luat heroină. De altfel, chiar este un *design drug* relativ recent, un derivat tetraciclic compus din diferite narcotice, precum heroină, stimulente, precum cocaină, amfetamine… etc., etc. Bun pentru oase, bun pentru suflet!

Akemi se transformase parcă în stană de piatră, lăsându-mi totodată impresia că ar fi putut să se prăbușească dintr-un moment într-altul.

— E în orice caz mai bun decât hașișul pe care-l luau băieții ăia de au bușit mașina lui Yumi-san. Pisica a fost poveste de adormit sticleții și, uite așa, am scăpat cu mâța-n sac. Ce a mai fost și atunci! A trebuit s-o luăm înot ca să scăpăm de poliție și, după ce am ajuns înapoi la mașină cu chiu cu vai, Yoshi, care se dilise de la hașiș, a înșfăcat volanul și a luat-o în niște viraje mai-mai ca în Space Mountain și buf! într-un zid. Acum mă duc să-mi fac bagajele.

Am lăsat-o pe Akemi cu ochii aproape scoși din orbite, cu spatele la cratița din care începuse să miroasă a purcel ars.

Se înserase și bagajele erau aproape gata când cineva bătu la ușă. Era Akemi. Avea un musafir, pe domnul Sumiya, și se ducea să-l aștepte în stația Komazawa Daigaku. Comandase la casa de comenzi un platou cu *sushi* și mă rugă să-l primesc eu și să-l plătesc dacă sosea înaintea ei și a musafirului.

— Da, bine.

După ce a închis ușa în urma ei, am început să mă întreb ce oare căuta domnul Sumiya în vizită la familia Gyoda. Era fostul meu profesor de literatură japoneză de la București, dar, din câte știam, nu-i cunoștea pe Gyozi. Trebuie să fi fost vorba de altcineva: o simplă coincidență de nume!

Peștele crud pe orez a sosit înaintea lui Akemi. I-am plătit băiatului de la casa de comenzi cu banii ce mi se lăsaseră și m-am dus să pun platoul în bucătărie. Tocmai îl așezam pe masa de acolo, când am auzit-o pe Akemi sosind cu musafirul. Ei, fir-aș a naibii! Era chiar domnul Sumiya, fostul meu profesor de literatură japoneză! Ce

mică e lumea! Dădu bună-seara și îi pasă lui Akemi un buchet mare de crini și trandafiri roșii. Știam că florile lui preferate erau crinii, iar cât despre trandafiri, tocmai terminase de tradus în japoneză *Nouăsprezece trandafiri* a lui Eliade și probabil că făcuse obsesie și pentru trandafiri. Știam că o cunoaște pe Akemi numai de la telefon și mă întrebam ce căuta la ea acasă cu un buchet mare de flori, îmbrăcat la țol festiv, în costumul lui elegant de catifea *bordeaux* pe care știam că nu-l purta decât la ocazii. Mi-am amintit instantaneu cum îmi spusese odată că îi plăcuse foarte mult de Akemi Gyoda atunci când vorbise cu ea la telefon, și m-am gândit că poate, cine știe, venise să-i facă curte.

Akemi îl invită în living și începură să facă schimb de ploaia curentă de formule de politețe tipic japoneze și tipic stupide:

— Umila mea casă a fost încântată să primească onorabilul telefon de la preaonorabila dumitale casă.

— Nu, plăcerea este de partea umilei mele case. Îngenunchez la onorabilele picioare ale măriei-voastre și vă rog să mă tratați oricum crede măria-voastră de cuviință.

Desfăceam buchetul de flori ca să-l pun într-o vază și o și vedeam pe umila Akemi îngenuncheată la picioarele măriei-sale Sumiya, primind de la acesta câteva lovituri strașnice de băț de bambus pe cocoașă și strigând:

— *Maido arigato gozaimasu*! – Mulțumesc de milioane de ori! Vă rog să continuați să tratați umila mea cocoașă cum crede măria-voastră de cuviință!

În clipa când desfăceam buchetul, o persoană invizibilă s-a apucat să mi-l tragă din mână. Acționa cu toată forța, așa că a trebuit să apuc la rândul meu cu străşnicie cozile crinilor și ale trandafirilor pentru a păstra buchetul în mâini. Îmi era teamă să nu vadă Akemi și domnul Sumiya, căci ei n-ar fi înțeles, dar, din fericire, forța nevăzută renunță la buchet și am putut în sfârșit să-l așez nevătămat în vază. Le-am dus apoi platoul cu *sushi* și farfurioarele:

— Preaonorabilul pește defunct.

L-am pus pe masa din living și m-am așezat și eu din condescendență.

Cei doi începuseră să converseze într-un mod febril, dar eu nu voiam să-mi stric starea de plăcere paradisiacă,

așa că îi ascultam, dar nu îi auzeam, îi priveam, dar nu le mai vedeam fețele care deveniseră transparente pentru mine. Akemi m-a poftit să mănânc *sushi.* Mă întrebam cum de devenise atât de amabilă, poate pentru că era domnul Sumiya de față.

— Nu, mersi. Uite, am să iau numai ouăle astea portocalii de somon și alga din jurul lor. Pe astea poți să le mănânci fără mustrări de conștiință, căci peștișorii încă nu s-au născut, sunt deocamdată în faza de mandarine, iar algele sunt frunzele mandarinelor.

Făcură ochii cât cepele când auziră explicația mea *de rerum natura* și își continuară apoi conversația lăsându-mă la ouăle mele.

— CLAUDIA-SAN! CLAUDIA-SAN! De unde ai luat droguri? – Era domnul Sumiya. Probabil că repetase întrebarea de câteva ori până să mă trezească din reverie, deoarece acum tonul „măriei-sale" era deosebit de insistent.

— Ăăă… Droguri? Droguri am luat de la Mila Schön.

— Mila Schön?! Parcă am mai auzit de asta! Pe unde anume vine?

— Ăăă… pe undeva prin Akasaka, dar nu pot să spun exact unde, că e strict secret și au amenințat că-mi taie toate degetele de la mâini și de la picioare dacă suflu o vorbă. Și, oricum, nu mai știu despre cine anume e vorba, am pierdut legătura. M-am zăpăcit și s-a făcut un talmeș-balmeș de zile mari în cărțile mele de vizită pe care nu am mai avut curajul să le scot din sertar și să mi le pun în bagaj. Dacă vreți, vi le aduc vouă: poate descoperiți vreun fir.

Akemi și domnul Sumiya s-au arătat deosebit de interesați.

Am urcat atunci la mine în cameră. Țineam o sumedenie de cărți de vizită, carnete, hârtiuțe cu numere de telefon și adrese în sertarul oglinzii. L-am tras în afară. Era prea mare debandada acolo și nu aveam nici un chef să mă apuc să fac ordine, așa că am scos sertarul de-a dreptul și l-am dus ca atare jos, în living.

L-am trântit pe masă, în fața lui Akemi și a domnului Sumiya, cu un voios „Poftiți! Serviți onorabilul sertar!" Trebuie că domnul Sumiya și Akemi căpiaseră de-a dreptul, căci s-au pus imediat pe o cotrobăială febrilă. Nu mă deranja. Din contra, eram încântată că sertarul meu,

cuprinzând un banal talmeș-balmeș, era totuși de natură să stârnească un asemenea interes. Aruncau cărțile de vizită încoace și încolo, mototoleau hârtiuțele, răsfoiau carnetele:

— Și ce fel de oameni erau aceia?

— Ei, erau așa și așa și erau mai mulți, dar le-am pierdut firul. Știu că aveau toți relații între ei, dar nu mai știu exact care era structura. Enigmatic, nu?

Akemi și domnul Sumiya își aruncară unul altuia o privire plină de subînțelesuri. Se năpustiră iar pe talmeș-balmeșul din sertar și îl făcură și mai talmeș-balmeș. Domnul Sumiya scosese chiar un caiet și un pix din servietă și începuse să-și ia notițe. Dădu la un moment dat peste flaconul de ludiomil:

— Ăsta ce este?

— Ăsta e medicamentul meu pentru reumatism. Akemi s-a apucat atunci să-i explice ceea ce îi spusesem eu în privința medicamentului și domnul Sumiya căscă și el ochii cât cepele:

— E ilegal în multe țări?! Și probabil și în Japonia?! Atunci cum de…?

— Mi l-au trimis de acasă prin valiza diplomatică. Asta e o chestie pe care o folosesc ambasadele pentru a trimite și primi documente de spionaj și tot felul de lucruri ilegale. Valiza diplomatică este așadar o convenție internațională și prin această convenție mi-au trimis mie medicamentul. Șmecheri, nu?

Akemi și domnul Sumiya rămăseseră fără sonor și în pupilele lor se zbenguiau mii de luminițe.

— Și acum vă las să vă faceți curte unul altuia și mă duc să mă dau în leagăne în parcul Komazawa.

— În parcul Komazawa?! La ora asta?! – făcu Akemi.

— Da.

— Și la ce oră te întorci?

— Nu pot să-ți spun exact. Pentru mine timpul și-a pierdut relevanța. Mă voi întoarce când o să fie lună plină și o să se vadă un curcubeu arcuindu-se de la stânga la dreapta becului lunar.

N-am mai stat să mă asigur că Akemi înțelesese și am ieșit din casă. Am plutit vreo 3 ore prin parcul care se extindea straniu în jurul meu, cu copaci ale căror ramuri stăteau să mă zgârie și să mă sugrume în ghearele lor. Spiritele parcului mă înconjurau, treceau pe lângă mine și

îmi atingeau corpul, treceau prin mine și îmi sfâșiau corpul, dar asta nu mă deranja. Eu și spiritele formam un tot unitar.

Am luat-o înapoi spre casă. Trebuia să-mi fac plinul de țigări Mila Schön. Automatul de țigări se afla pe partea cealaltă a drumului. Puteam să ajung acolo trecând pe pasajul pietonal, dar am ținut să urc scările și să trec podul pe deasupra șoselei.

Mă oprisem la mijlocul acestuia și mă aplecam peste balustradă. Priveam circulația mașinilor pe șosea și nu înțelegeam de ce, deși trebuie să fi fost ora 3 noaptea, erau atât de multe. Le-am urmărit cu atenție și am observat că semnalele luminoase pe care le emiteau prin faruri erau incorecte: semnalizau de exemplu la dreapta, dar o țineau de fapt tot înainte sau chiar o luau la stânga! M-am uitat mai bine și am observat că, deși mașinile circulau, nici una nu avea șofer. Văzusem ceva asemănător într-un film după un roman de Stephen King, film în care mașinile prindeau viață, mergeau de unele singure și căutau să calce cât mai mulți oameni. Filmul era conceput ca *horror,* dar, fiind cam prost realizat, nu era deloc înspăimântător. Când totul era aievea, situația devenea însă cu adevărat de groază și ți se făcea părul măciucă.

Indignată, am coborât de pe pod să studiez situația mai îndeaproape. Mi-am cumpărat pachetul de Mila Schön, apoi am traversat ostentativ strada pe trecerea de pietoni. Se părea că nici una dintre mașinile-fantomă nu avea intenții rele. S-au oprit toate ca la comandă atunci când au observat că, pe neașteptate, iau cu asalt pasajul de pietoni și m-au lăsat să trec ca vodă prin lobodă.

Totul era așadar lipsit de pericol. Văzusem la viața mea o sumedenie de filme de groază și aveam o atitudine *cool*: în ceea ce mă privea, parcul Komazawa putea fi, în definitiv, plin de stafii, întreaga zonă bântuită, automobilele puteau fi conduse de extratereștri invizibili; din moment ce toate acestea nu se repercutau în nici un fel asupra mea, nu vedeam de ce mi-aș fi făcut probleme.

Am ajuns acasă. Nu era nimeni în living: domnul Sumiya probabil că plecase, iar cei ai casei deja dormeau buștean. M-am uitat la caseta pe care Akemi o lăsase ostentativ pe măsuța din fața televizorului. Filmul mi s-a părut plin de mesaje lansate fără rușine către mine, așa că

după vreo 30 de minute de vizionare am apăsat supărată pe stop și m-am dus în camera mea.

Am încercat să dorm, dar, așa cum se întâmplase în serile trecute, nu am reușit. Aveam oare să mai dorm vreodată? M-am perpelit toată noaptea așteptând ca întunericul să treacă și, când razele soarelui au invadat camera, m-am simțit iarăși bine. Era ca într-un sanctuar.

M-am ridicat și am deschis fereastra. Parcă peste parcul Komazawa ar fi fost o primăvară eternă. Cerul era de un albastru pur, se auzeau mii de păsări cântând și, mai ales, se auzeau avioane. Era ciudat: cel mai apropiat aeroport se afla la vreo sută de kilometri. Dar uite că cerul era plin de zgomotele avioanelor! Mila Schön se extinsese! M-am dus să mă uit în oglindă. Fața îmi radia de parcă mi s-ar fi injectat cine știe ce elixir al bucuriei. Eram plină de viață și am fugit la duș; mă grăbeam să plec la Ruxandra.

Am dat mai întâi prin bucătărie să beau un pahar cu apă. În living, Akemi și Akira țineau ședință. Nu știam ce tot puneau la cale, căci pluteam deja în depărtări pe un covor fermecat. Mă întrebam ce mai căutau ei în noua mea planetă a fericirii, dar m-am gândit că oricum trebuia să mă mut din acea casă și aveam să nu-i mai văd în viața mea, lucru cum nu se poate mai fericit.

— Claudia-san, bună dimineața! Ce e cu tine așa de radioasă? Iar ai luat droguri?

— Aș! Cine mai are nevoie de droguri când e atât de frumos afară și toate avioanele astea zboară care mai de care?!

— Avioane?!

— Da. Voi nu le auziți? Ce vreme frumoasă!

— Dar plouă!

— Plouă în capetele voastre!

Observam că își făceau de zor semne unul altuia și m-am convins că Gyozii nu erau genul de oameni cu care se putea discuta.

— Acum intru la duș și pe urmă mă mut. Spor la ședință!

Am petrecut vreo oră și ceva la duș, uitându-mă cu încântare cum stropii de apă când fierbinte, când rece, îmi biciuiau corpul. La un moment dat Akemi intră peste mine:

— N-ai auzit când am bătut?

— Nu. Eram ocupată cu stropii. Ies imediat.

Când am ieșit din baie, Akemi și Akira mă așteptau în hol. Au spus că vor să mergem undeva. Am presupus că la Ruxandra, așa că le-am spus să aștepte, am urcat în camera mea, mi-am pus blugii, tricoul verde și sacoul albastru, apoi am început să car bagajele pe scări în jos. Mi-au propus să le luăm mai târziu și eu am acceptat.

Am urcat la bordul *Legacy*-ului familial, Akemi și Akira în față, iar eu în spate. Pe banchetă, lângă mine, se afla o mandarină. M-a cuprins un sentiment de recunoștință față de Gyozi, gândindu-mă că totuși erau capabili de un asemenea gest. Am început să o curăț aruncând frumoasele coji oranj ici-colo: era o decorațiune interesantă.

Înaintam cu toată viteza pe o șosea suspendată. Mi se părea că rulam cu viteza luminii pe un drum spațial fără întoarcere și îmi tot spuneam: „Aa, deci asta înseamnă viteza luminii! Când te gândești că nici nu-i cunosc formula!” Pe plăcuțele mașinilor și pe pancartele suspendate deasupra drumului erau desenate o mulțime de *hieroglife* și mi se părea straniu că le înțelegeam. Probabil că toate semnele, toate literele și toate limbile sunt în definitiv identice și acum ajunseserăm, la bordul *Legacy*-ului, într-un Babilon cosmic unde toate limbile erau folosite, înțelese și amestecate. Cum altfel aș fi putut avea acea plăcută senzație de *déjà-vu* când vedeam acele semne pentru prima dată?

Deodată, am coborât de pe șoseaua suspendată și mașina a virat spre dreapta, iar apoi s-a oprit brusc într-o curte, în fața unei clădiri. Am coborât și am intrat.

Ne găseam într-o sală mare cu multe scaune așezate în fața unui televizor și oameni care stăteau jos și se uitau. Într-un colț al sălii se afla un fel de recepție ce semăna cu tejgheaua unui bar, și o barmaniță îmbrăcată în alb. Am mijit ochii să văd ce băuturi se găseau în spatele ei, pe rafturi, dar n-am zărit nici o sticlă. Am pus asta pe seama miopiei mele.

Ne-am așezat și noi și am început să ne uităm la televizor. Lucrul acesta nu-mi era pe plac. În ultima vreme, prinsesem ură pe televizor deoarece, ori de câte ori mă uitam, mă bombarda cu mesaje care mai de care mai neobrăzate și mai insistente. Probabil că Akemi și Akira observaseră asta și acum îi apucase sadismul și mă aduseseră aici ca să mă oblige să mă uit la televizor.

Am hotărât așadar să ignor cutia cu imagini și voci și să mă uit în gol. Mi se făcuse cald, așa că mi-am scos sacoul albastru și l-am pus pe jos. Cineva s-a ridicat, mi l-a luat de pe jos și mi l-a dat. I-am mulțumit, dar m-am întrebat de ce se bagă, că doar nu era jocul cu am pierdut o batistuță.

Mi-am dat seama că, din când în când, răsuna un clopoțel și un tranzistor rostea câte un nume, apoi două cifre: de exemplu, „Tanaka-san, nr. 23, vă rugăm poftiți la nr. 5!” Asta nu-mi mirosea a bine. În fond, nu-mi mirosea a bine nici faptul că la bar nu se zărea nici o sticlă de alcool: oricât de mioapă aș fi fost, tot aș fi putut repera, chiar de la distanță mare, o sticlă de whisky!

Era clar că nu mirosea a bine, așa că m-am ridicat să plec. Gyozii se luară după mine și îmi tot indicau o ușă, spunând „pe aici!” Am presupus că se putea ieși și pe acolo, așa că am trecut pe ușa pe care ei o țineau deja deschisă.

Nu dădea afară! Intrasem într-o cameră unde se afla un bărbat între două vârste. Era cam corpolent și nu era deloc genul meu. Ne-a poftit să luăm loc pe niște scaune și, o dată așezați cu toții, cei trei începură o conversație interminabilă. Bărbatul corpolent îmi arunca din când în când câte o privire plină de suspiciuni. Ședința lor începuse să mă calce pe nervi; m-am ridicat și m-am dus la fereastră.

Era înnorat afară și ploua mocănește. Peisajul nu-mi plăcea. Fereastra dădea spre o curte unde nu creștea nimic altceva în afară de buruieni și, mai încolo, se vedea un zid cu sârmă ghimpată deasupra. Parcă ar fi fost o închisoare! Sau mai degrabă… Am intrat în panică: era un spațiu anti-Mila Schön! Era un spațiu gen Auschwitz!

N-am mai stat pe gânduri și m-am repezit la ușă. Bărbatul corpolent a pus însă mâna pe mine și m-a forțat să intru pe o altă ușă. M-a împins într-o cameră, apoi a trântit și a încuiat ușa în urma mea.

În mijloc, se afla un pat de tortură înconjurat de vreo 6-7 persoane purtând robe și tichiuțe albe. Păreau a fi din Ku Klux Klan sau ceva de genul ăsta. Am încercat cu disperare să deschid ușa care se închisese în urma mea până nu era prea târziu, dar, oricât m-aș fi forțat, se părea că încuietorile nu aveau de gând să cedeze cu una-cu două.

Oamenii în alb veneau deja spre mine. Se apropiaseră la o distanță periculoasă și atunci am început să țip:

— AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAaaaaaaaaaaaa…

Erau înspăimântători și, când au pus labele pe mine, am început să urlu și mai tare și să dau frenetic din mâini și din picioare, încercând să mă apăr și să rezist până la ultima suflare: era o chestiune de onoare. Nu aveam însă nici o șansă. M-au luat pe sus și m-au azvârlit pe pat. S-au aplecat apoi deasupra mea și mi-au apucat strâns mâinile și picioarele. Intrasem într-o panică îngrozitoare și mă zbăteam și țipam atât de tare încât nici nu le mai vedeam fețele. Unul dintre ei s-a înclinat deodată asupra mea cu o seringă în mână. Atunci am înțeles că aveau să mă omoare.

Continuam să mă zbat și să țip deși știam că nu puteam evita finalul. Am simțit o înțepătură în brațul stâng și atunci toată imaginea aceea oribilă a dispărut și s-a lăsat întunericul… liniștea deplină… neantul.

9
Jigoku

După calcule făcute mai târziu, acel neant a durat vreo două zile. Apoi au venit vampirii.

Am simțit la un moment dat o înțepătură în brațul drept și am deschis ochii. Mă găseam jos, pe o saltea, iar în jurul meu se aflau vreo 6-7 persoane îmbrăcate toate în alb. Nu am apucat să le văd însă prea bine fețele sangvinice. Situația era înspăimântătoare. Un bărbat cu ochelari cu rame metalice și un rânjet machiavelic îmi sugea sângele din venă prin intermediul unei seringi uriașe. Când am văzut că aceasta se umplea cu un lichid de culoare violetă, m-a cuprins panica și am strigat:

— *My blood is violet*! AAAAGHAAA!

Atunci m-am trezit cu o nouă înțepătură, într-o nouă venă, și, brusc, s-a lăsat iarăși întunericul… Neantul.

Apoi a venit acea după-amiază și acea seară interminabilă. Abia peste vreo alte 30 de ore am redeschis ochii. Mă găseam, ca și mai înainte, jos, pe o saltea. Am aruncat o privire de jur împrejur. Era o încăpere pătrată, cu pereții vopsiți în *beige*. În partea stângă a saltelei se afla o ușă din fier și un geam cu gratii, care dădea înspre un coridor. În dreapta, era o fereastră mare, tot cu gratii. Aceasta părea să dea afară, căci dinspre ea venea acea lumină de după-amiază, aproape de înserat. Într-un colț al încăperii era un WC și niște bucăți de hârtie igienică erau aruncate pe jos, lângă WC. Era o celulă!

M-am uitat apoi la mine însămi. În loc de blugi și de tricoul meu verde, eram îmbrăcată într-o pijama roz, care nu-mi aparținea. Cine oare mă dezbrăcase și mă îmbrăcase nici mai mult nici mai puțin decât într-o… pijama?! Aveam oroare de pijamale!

S-au auzit din nou sunetele care mă treziseră. Erau zgomote inexplicabile, asemănătoare cu coloana sonoră a unui SF *horror*. Parcă s-ar fi apropiat langolierii! Sau parcă ar fi scăpat toate animalele din grădina zoologică și ar fi luat orașul cu asalt într-o noapte de groază!

M-am ridicat și m-am dus la fereastra dinspre coridor. M-am agățat de gratii și am început să mă zgâiesc afară.

Coridorul pustiu era inundat de o lumină electrică puternică. Pe partea opusă se vedeau alte uși din fier, fără geamuri însă. Erau probabil alte celule și de acolo păreau să vină acele urlete înfiorătoare. Am încercat să deschid ușa ca să ies și să studiez mai bine situația, dar, firește, ușa era încuiată.

M-am dus apoi în partea opusă a celulei, la fereastra care dădea afară. Se vedea o curte interioară înconjurată de zidurile clădirii în care ne aflam. Părea să fie toamnă acolo: copacii erau decorați cu o mulțime de frunze galbene și roșii, iar o parte dintre ele căzuse deja pe jos, în iarba înaltă și uscată. Era frumos, dar… Curtea aceea înconjurată de zidurile clădirii în formă de pătrat îmi aducea aminte de structura unui alt peisaj, un peisaj al lui Van Gogh… dar, care? Nu am avut timp să mă gândesc, căci în celulă se aprinse deodată un bec cu o lumină foarte slabă și, tot atunci, țipetele de fiară se întețiră.

Acum mi se părură urlete de durere, de disperare, de parcă acele creaturi ar fi fost supuse unor torturi înfiorătoare. Mi-am pus mâinile la urechi să nu le mai aud, dar era imposibil. Era ca într-un film de groază. Unde oare mă aflam? Ce loc putea fi acesta? Mi-am adus aminte de beatitudinea din ultimele zile, de mandarine, de Mila Schön, de paradisul terestru, de drumul cu viteza luminii către eternitate… Și apoi mi-a revenit în minte acea imagine înspăimântătoare cu acei oameni din Ku Klux Klan care mă bătuseră și mă omorâseră cu o injecție și… neantul. Și atunci am avut acea revelație sinistră; aproape că îmi venea să urlu și eu ca o fiară: murisem! Eram în Infern! Ce avea oare să mi se întâmple de acum încolo?

Auzeam în continuare urletele disperate de fiare torturate și mă gândeam că probabil aveau să vină să mă tortureze și pe mine în felul acela. La ce chinuri mă vor supune? Am început să rememorez *Infernul* lui Dante. Ce oroare! *Firul din pânza de păianjen*[37]. Ce oroare! *Apocalipsul.* Vai! „Al cincilea înger răspândi pocalul cu mânia Domnului peste tronul bestiei: regatul său fu cuprins de tenebre. Oamenii își mușcau limba de durere." Probabil că tocmai asta se întâmpla acum: fiarele urlau într-un asemenea hal încât își mușcau limba și pe urmă, de durere, urlau și mai tare! Sau poate că Enma Daiyo[38] chiar le smulgea limba! Babilon. Vai! Fusesem în

Babilon, nu-i așa?! Mila Schön sau Babilon, tot aia! Acum trebuia să plătesc cu vârf și îndesat. „Atunci Dumnezeu își aduse aminte de faimoasa Babilon (…), mamă a prostituatelor și a abominațiunilor Pământului (…). Pe cât s-a complăcut faimoasa Babilon în glorie și în lux, pe-atât copleșiți-o cu chinuri și cu doliu!” Ce oroare! Câtă ură! Și acum, pentru că mă complăcusem în lux, aveau să mi-o plătească cu vârf și îndesat! Aveau să mă tortureze!

O tortură? Ce interesant! Ce aveau oare să-mi facă? Să-mi smulgă limba – asta era stabilit deja – și ce altceva? Căutam să fac un efort de imaginație, dar imaginația mi se poticni dintr-o dată și avui revelația: n-aveau să mă tortureze! Era deja întuneric beznă afară și încă nu apăruse nici un călău. În Infern, omul trece prin ceea ce îi este lui mai îngrozitor, căci altfel Infernul nu ar mai avea sens. Cum cel mai îngrozitor lucru pentru mine ar fi fost o privare de libertate veșnică, aveau probabil să mă țină în acea celulă la infinit! Eternitatea invadase timpul, iar eu trebuia să stau pe vecie acolo, singură! Singură…, n-ar fi fost nici o problemă, dar singură fără nimic! Adică fără țigări, fără alcool, fără video, fără ficțiune, fără mâncare, fără nimic! Îmi venea să plâng, însă făcând lista acestor lucruri iremediabil pierdute, eram așa de îndurerată încât nici nu îmi mai dădeau lacrimile. Aveam să locuiesc acolo, în Infern, în acea cușcă veșnică!

Angoasa mă înșfăcase în ghearele sale și prin creier îmi treceau toate aceste gânduri de coșmar, când deodată apăru… omul-bufniță.

Am auzit un răcnet strident venind dinspre coridor și m-am dus să mă zgâiesc afară, printre gratii. Creatura stătea pe vine, în fața ușii mele. Purta o cămașă albă care îi acoperea tot trupul. Fața îi era extrem de mică și, drept păr, nu avea decât un smoc negru în vârful capului. Cât despre ochi… Nu avea pupile! I se vedea doar albul ochilor și acel alb al ochilor era plin de atâtea lacrimi, încât parcă acestea ar fi înghețat acolo și, de atâta durere, nici nu mai puteau să curgă. Îi luaseră corneele, fără îndoială, și le dăduseră vreunuia dintre numeroșii oameni normali care nu aveau habar de Mila Schön, Babilon, sau alte aiureli de genul ăsta. La fel i se întâmplase probabil și cu măduva spinării sau cu cerebelul, căci acum omul-bufniță nu mai putea să-și păstreze echilibrul și părea

incapabil să se deplaseze altcumva decât pe vine. Părea o bufniță cocoțată pe o cracă, nicidecum un om. Dar nici o bufniță adevărată.

Era o… o tristă arătare! Am încercat să comunic cu ea. Am întrebat-o de ce se tânguia în toate limbile pe care le știam și chiar în cele pe care nu le știam. Omul-bufniță nu avea însă cunoștință de nici o limbă pământeană, sau poate că nu avea cunoștință de limbajul articulat în general. Nu a putut așadar să-mi dea nici un răspuns, ci a continuat să emită niște sunete care îți frângeau inima.

M-am întrebat apoi dacă așa aveau să-mi facă și mie: să-mi scoată ochii, măduva spinării și cam tot ce aveam. Asta da tortură! În urma ei, nici nu mai aveam să fiu eu: aveam să fiu un om-bufniță, sau un om-maimuță, sau un om-altceva. Nu îmi mai păsa însă: mă săturasem și de Religii, și de Texte, și de Infernuri, eram gata să mă procopsesc chiar și cu coree Huntington ca să scap de Ură și Intoleranță.

Am asistat vreme de vreo 20 de minute, neputincioasă, la chinurile cumplite ale omului-bufniță. Apoi a început să se miște, încet, pe vine, sprijinindu-se în mâini, și s-a târât mai încolo. Îl pierdusem din vedere, dar puteam încă să aud urletul său îndurerat și strident, înecat acum în celelalte vaiete.

Nu aveam ce face. M-am întins pe saltea și am încercat să adorm, dar urletele erau atât de puternice încât era imposibil. M-am ridicat și am început să mă plimb în cerc, în jurul saltelei. M-am învârtit de atât de multe ori, că în cele din urmă am amețit, dar, neavând altceva mai bun de făcut, mi-am continuat plimbarea circulară. Aveam impresia că este întuneric de foarte multă vreme și timpul părea că nu mai trece. Am încercat să mă concentrez asupra întunericului de afară și să-l prefac, încet-încet, în lumină, dar eforturile mele sisifice păreau zadarnice.

După o veșnicie, începu să se lumineze și acele urlete de îți îngheța sângele în vine se mai domoliră. Eram extenuată de atâta plimbare și efort, așa că m-am întins pe saltea și chiar am reușit să ațipesc.

Când m-am trezit, se luminase de-a binelea și se auzeau uși trântindu-se. Am văzut deodată un bărbat îmbrăcat în alb la geamul dinspre coridor și am fost mirată să aud ușa mea descuindu-se.

A intrat în celulă, n-a zis nimic și m-a luat de mână. M-a ajutat să mă ridic de pe saltea și m-a condus afară, pe coridor. O luase spre stânga, și eu – după el.

Era un coridor foarte lung. Am întors capul și am văzut la capătul opus celui spre care ne îndreptam o ușă mare de fier vopsită în roșu. Deasupra ei scria „EXIT”. Mi-am adus aminte dintr-o dată de filmul *Alice sau ultima fugă,* în care eroina avusese un accident și era pe cale să treacă pe tărâmul celălalt. Se afla, ca mine, într-o clădire ciudată, înconjurată de un parc, și căuta să iasă de acolo. Către sfârșitul filmului i se explicase însă că nu mai avea să iasă niciodată, că, dacă ar fi vrut s-o facă, ar fi trebuit să fie atentă la ocazia care se ivise la începutul șederii ei acolo. O ratase însă și acum era prea târziu.

Poate că ușa roșie era ocazia mea. M-am desprins din strânsoarea mâinii bărbatului în alb și am fugit spre ea cât am putut de repede. Am ajuns în timp util, fără să mă prindă, dar, din păcate, ușa era încuiată. Am oftat. Se părea că nu aceasta era ocazia mea. Bărbatul mi-a apucat iarăși mâna și ne-am îndreptat către celălalt capăt al coridorului. Am ajuns într-o sală mare unde părea că se servește masa.

Erau două mese lungi și în jurul lor erau așezate niște creaturi. Majoritatea aveau părul lung, negru și vâlvoi, și purtau halate lungi; păreau a fi de sex feminin, dar nu eram deloc sigură, căci căutătura lor părea mai mult de bestii decât de oameni. Probabil că erau fiare de sex feminin.

Bărbatul în alb m-a obligat să mă așez la una din mese și o femeie în alb mi-a pus în față o tavă cu niște ierburi, o fiertură și un pahar cu apă. De partea opusă a mesei, în fața mea, ședea singura creatură din sală care nu avea plete negre, ci albe. Fața îi era zbârcită, iar nasul coroiat ca de vrăjitoare.

Îmi era oarecum foame. M-am uitat mai bine la ce era pe tavă. Totul arăta sinistru: erau un fel de ierburi cenușii, aproape negre, și ceva ce semăna a ciuperci otrăvitoare, a bureți de culoare cenușiu-violacee, și o fiertură din cine știe ce orori. Era un „mic dejun” de coșmar, o masă pentru bestii și vrăjitoare căzute în Infern. Însă, din moment ce murisem deja, nu mai conta dacă mâncam ciuperci otrăvitoare, buruieni și fiertură cu venin. Am apucat așadar bețișoarele și am început să bag în gură ororile. Nu erau rele: erau pe gustul unei fiare

căzute în Infern. Dar, cum mă uitam în jur la acele creaturi cu părul negru vâlvoi, căutătură sălbatică și ochi ieșiți din orbite, am început să mă întreb dacă nu cumva arătam și eu la fel. Atunci mi s-a pus un nod în gât și nu am mai putut înghiți nimic.

Am zărit într-un colț o măsuță lipită de perete, cu un scaun alături. Mi-am luat tava și m-am dus să mă așez acolo, ca să nu mai văd acele ființe. Când m-am apropiat, am observat că măsuța era de fapt un pian. Ce ciudat! Un pian în Infern!

M-am așezat pe scaun, am pus tava pe jos și am ridicat capacul pianului. M-am uitat zâmbind la claviatură, apoi am început să cânt singura piesă pe care mi-o mai aduceam aminte pe dinafară. Era un menuet simplu de Bach, pe care l-am repetat de câteva ori, până când a venit bărbatul în alb să-mi apuce iarăși mâna. Era limpede că distracția se încheiase. M-a condus înapoi pe coridor, m-a împins în cușcă și a încuiat ușa de fier în urma mea.

Mă găseam din nou singură în celulă. Am împins salteaua la perete, m-am așezat și mi-am rezemat spatele. Nu mai aveam altă preocupare decât să mă uit în gol, ceea ce am și făcut pentru următoarele 2-3 ore.

S-au auzit iarăși pași pe coridor și câte o ușă deschizându-se din când în când. După un timp, i-am auzit descuind ușa de la cușca mea.

Erau vreo 6-7 persoane, toate îmbrăcate în alb. S-au așezat pe vine în jurul saltelei și au început să mă studieze din priviri. Probabil că se gândeau la ce tip de tortură mi s-ar potrivi. L-am recunoscut pe bărbatul cu rânjet machiavelic care îmi extrăsese sângele violet cu o zi-două în urmă. Zâmbea și acum, dar de data asta nu mi s-a mai părut un zâmbet machiavelic, ci, mai degrabă, unul libidinos. Trebuie să fi avut în jur de 40 de ani. Era slab și, ca și atunci, purta ochelari cu rame metalice, care dădeau o nuanță intelectuală figurii sale preponderent perverse. Era genul meu.

După câteva secunde interminabile în care mi-a zâmbit cu nerușinare și m-a studiat cu acea privire a cărei perversitate nici măcar ochelarii nu i-o puteau disimula, atât de pătrunzătoare încât ajunsesem să simt că nu mai aveam pe mine nici măcar acea stupidă pijama roz, mi-a vorbit:

— *Ikaga desu ka*? – Cum te mai simți?

Ia te uită: în Infern se vorbea japoneza! Am stat și m-am gândit câteva secunde și am decis că în fond era normal: din moment ce murisem în Japonia, căzusem într-un Infern de limbă japoneză, în Jigoku[39]. Probabil era firesc ca în Jigoku diavolii să fie îmbrăcați în alb și să pună întrebări stupide. „Cum te mai simți?…” Ce era să-i răspund? Că mă simțeam cum nu se poate mai bine după ce fusesem bătută și asasinată cu o injecție, după ce mă ținuseră într-o cușcă o eternitate și după ce îmi dăduseră la masă ciuperci otrăvitoare și buruieni veninoase?! M-am gândit îndelung, dar nu puteam găsi un răspuns pe măsura unei întrebări atât de stupide. Într-un târziu, am reușit să deschid gura:

— *Tabako arimasu ka*? – Ai o țigară?

Zâmbetul bărbatului cu privire perversă devenise atât de larg, încât colțurile gurii i se apropiaseră la o distanță periculoasă de urechi:

— *Tabako*? După ora prânzului. Dincolo.

Arătă cu mâna în direcția în care fără îndoială se afla „dincolo” și apoi i se adresă unei femei din suita sa pe un ton de comandă:

— Puteți s-o duceți dincolo.

Ieșiră cu toții și o lăsară în celulă pe femeia în alb căreia i se spusese să mă ducă „dincolo”. Mi-a spus „Vino!”, iar eu m-am ridicat și am mers după ea.

Am luat-o la stânga pe coridor și am ajuns în sala de mese care acum era pustie. Pe unul dintre pereții acesteia se afla o draperie roșie. Femeia o trase la o parte și în fața mea se dezvălui o ușă. Apoi, diavolița albă scoase din buzunar un mănunchi imens de chei, descuie ușa și o deschise. M-a împins „dincolo” și mi-a spus „Aici poți să-ți faci mulți prieteni!”, după care a încuiat ușa în urma mea.

10
Matsuzawa

Mă găseam acum într-o sală mult mai mare: într-un colț, un televizor și două rânduri de canapele în fața ecranului, o masă de ping-pong în mijloc și, alături, una simplă, cu scaune de jur împrejur. Mai multe persoane stăteau pe canapele și se uitau la televizor, iar altele stăteau pe scaune și citeau ziare sau discutau. Părea un fel de club, unde oamenii se socializează.

Lumina venea din două părți: dinspre fereastra mare ce dădea în curtea cu peisaj tomnatic, pe care o văzusem și din celulă, și dinspre fereastra ce dădea spre o altă încăpere și care ocupa toată jumătatea de sus a peretelui despărțitor. Acolo se vedea o masă mare cu scaune și era aprinsă o lumină puternică, de neoane. Nu era însă nimeni acolo. Într-un colț al sălii în care ne aflam debușa un coridor lung, iar în celălalt un altul mai scurt care părea să ducă spre o altă sală. Mă învârteam ca un titirez și încercam să-mi dau seama unde mă aflu. Poate că eram în secția de socializare din cadrul Infernului, dar… mai ales acea sală de alături, despărțită de cea în care ne aflam printr-un geam, îmi trezea suspiciuni. Semăna a… văzusem ceva asemănător undeva, dar nu-mi mai aduceam aminte unde anume… Aa, da: într-un film vechi al lui Milos Forman, *Zbor deasupra unui cuib de cuci.* Locul în care mă aflam era parcă decorul din acel film. Am făcut apoi legătura cu acei oameni îmbrăcați în alb și am avut o îndoială vagă: se turna oare un film în genul aceluia? M-am uitat mai bine în jur, dar nu am zărit nici un aparat de filmat. Am simțit apoi cum îmi sare inima din piept și mi-am zis „Hiii! Te pomenești c-o fi un cuib de cuci adevărat!”

M-am uitat apoi afară, pe fereastră, și mi-am dat seama cu ce tablou al lui Van Gogh semăna curtea: semăna cu peisajul din *Grădina spitalului din Arles,* mai puțin culorile. Aoleuuu!

Deodată am auzit un difuzor anunțând: „Este ora vizitei. Vă rugăm să poftiți în camerele dumneavoastră!” Chiar atunci a apărut la ușa pe care ieșisem eu același grup de persoane care intrase mai înainte în celula mea, în

frunte cu acel bărbat cu zâmbet pervers care nu voise să-mi dea nici măcar o țigară. Mi-a zâmbit din nou și a luat-o apoi spre coridorul lung, urmat de suita sa.

Sala rămăsese goală; toți cei care se socializau mai înainte dispăruseră. Am mers și eu în direcția în care o luase grupul în alb. Pe coridorul lung dădeau câte 6 uși de o parte și de alta. Intrau cu „vizita” în fiecare cameră, rând pe rând.

M-am săturat să-i tot privesc intrând și ieșind din camere și m-am întors în sala mare, unde m-am plimbat într-o parte și alta, admirând desenele ca de copii cu care erau decorați pereții. Am auzit pe cineva strigându-mă:

— Claudia-san!

M-am întors. Era o femeie drăguță îmbrăcată tot în alb:

— După ce se termină vizita, am să-ți arăt camera ta, ca să te poți instala. Ți-au sosit și câteva lucruri de acasă.

— Ăăă… Unde suntem aici?

— Suntem într-un spital.

— SPITAL?! Ce caut eu într-un spital?

— Ai obosit puțin și ai venit aici ca să te odihnești.

— SĂ MĂ ODIHNESC ÎNTR-UN SPITAL?! N-am nici o boală și, în plus, înainte de a veni aici, n-am fost deloc obosită, din contra, am fost într-o vervă extraordinară! Nu am nevoie de nici o cameră! Vreau să ies de aici! Vreau să plec! Vă rog, dați-mi hainele, că nu pot să ies în stradă în pijamaua asta roz stupidă!

— Claudia-san, nu se poate să pleci fără aprobarea lui *sensei*[40]. Mai trebuie să stai puțin aici.

— *Sensei*?! Care *sensei*?

— Takahashi-*sensei.*

— Domnul acela zâmbitor, care n-a vrut nici măcar să-mi dea o țigară?

— Da, acela este Takahashi-*sensei*, doctorul tău.

— Doctorul meu?! Nu-mi aduc aminte să fi avut un asemenea doctor! De când sunt în Japonia, n-am fost nici măcar la dentist.

— Takahashi-*sensei* este medic psihiatru.

— PSIHIATRU?! Ce să fac eu cu un psihiatru?!

— Asta o să-ți explice *sensei.* Acum mă duc. Vin după vizită să te conduc în camera ta.

Asta le întrecea pe toate! Mi-am adus aminte de întâmplările din ultimele zile. Totul fusese atât de straniu și fusesem atât de fericită! Mila Schön, spiritele din

parcul Komazawa, mașinile-fantomă, viteza luminii… De unde dracu' o scornisem că exista un loc care purta numele țigărilor?! Spirite?! Posibil. Mașini-fantomă?! Asta nu se putea decât într-un film după Stephen King! Viteza luminii?! Doar era o simplă mașină: rabla lui Akira! De unde mi se năzăriseră toate astea? Aa, da! Băusem cam mult! O jumătate de sticlă de whisky pe zi! Probabil luasem și ceva droguri! Oricum, atâta alcool… O luasem razna, mă îmbătasem, avusesem un… *delirium tremens.* Da, asta era, un *delirium tremens*! Sau, pur și simplu, mă îmbătasem criță! Și totuși, ce căutam într-un cuib de cuci pentru o simplă beție?! Alcoolul este un drog perfect legal! Familia Gyoda voise fără doar și poate să se răzbune și mă dăduse pe mâna acelor nebuni cu tichiuțele lor albe tâmpite, care mă bătuseră și-mi făcuseră o injecție bestială ca să mă adoarmă câteva zile! Și acum mă trezisem în teritoriul altui sadic: Takahashi-*sensei* – *sensei* pe dracu'!

După un timp, a apărut iarăși cu suita după el. A intrat într-o încăpere care trebuie să fi fost cabinetul lui și suita de asistenți și asistente și-a făcut apariția în sala luminată, despărțită prin geam de cea în care ne aflam. M-am îndreptat spre ușa pe care dispăruse doctorul, dar asistenta de mai înainte mi-a ieșit în cale. Mi-a explicat că „Takahashi-*sensei*" plecase și că avea să se întoarcă după ora 2.

— Acum hai să mergem în camera ta!

Nu aveam altceva mai bun de făcut, așa că am urmat-o. Am mers până la capătul coridorului, și ea a deschis ultima ușă de pe stânga.

Era o cameră potrivită ca mărime, cu două paturi, două dulapuri și o etajeră. Pe partea opusă ușii se afla o fereastră mare, și aceasta cu gratii. Dădea înspre curtea pe care o văzusem de dincolo. Camera avea aer condiționat și înăuntru era destul de cald.

— Poți să-ți alegi ce pat dorești. Amândouă sunt libere deocamdată. Acum te las să te instalezi. Astea sunt lucrurile tale.

Mi-a lăsat o sacoșă cu haine, apoi s-a făcut nevăzută.

Mi-am scos din sacoșă blugii, un tricou, o flanelă, tenișii și m-am îmbrăcat. M-am pieptănat la repezeală și apoi mi-am luat papornița și am ieșit din cameră să caut ieșirea.

Eram pe coridor. La capătul acestuia, chiar lângă ușa camerei mele, se afla o ușă mare de fier vopsită în roșu, copia celei din aripa cu cuști. Deasupra ei scria tot „EXIT”, dar, așa cum mă așteptasem, și aceasta era încuiată. Am mers înapoi pe coridor spre sala mare, care se umpluse iarăși de lume. Erau numai fete și arătau mult mai bine decât cele pe care le văzusem la masa din aripa cu celule. Am văzut o ușă mare care părea să dea afară, dar, desigur, era încuiată. Am luat-o apoi pe celălalt coridor. Dădea în sala de mese. Erau multe ferestre acolo, dar toate aveau gratii. Le-am deschis pe toate și am verificat barele de fier să văd dacă era vreuna care s-ar fi putut să cedeze; eram la parter și o evadare pe fereastră era absolut posibilă. Gratiile păreau însă a fi în stare bună.

Nu aveam pe unde să ies. Am oftat cu tristețe.

În sala de mese se auzea muzică de Mozart: *Marș turc*. Într-un colț al încăperii, pe o masă lipită de perete, se afla un casetofon. O fată așezată pe un scaun cu rotile stătea și îl mângâia ca și cum ar fi vrut să-l alinte pe Mozart și să-l facă să răsune mai frumos. M-am îndreptat spre ea și m-am prezentat:

— Claudia *desu. Konnichi wa*[41]!

Fata s-a întors cu tot cu scaun înspre mine:

— *Konnichi wa*! Hoshikawa *desu.*

— Hoshikawa și mai cum?

— Hatsue.

Hatsue purta ochelari, avea părul drept tuns până la umeri și un moț împletit în vârful capului. Fața ei palidă, fără riduri, părea o figurină de ceară al cărei timp stagnase pe undeva pe la 30 de ani tereștri. Arăta foarte posomorâtă, dar când m-a văzut și m-a auzit că o salut, s-a luminat dintr-o dată și buzele ei au schițat un zâmbet suprareal. Părea că pogorâse asupra ei fericirea totală și zâmbea ca și cum s-ar fi aflat față în față cu cea de-a opta minune a lumii.

— Hatsue, știi cum se cheamă spitalul ăsta?

Figura ei s-a întunecat din nou, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva ce nu-i făcea deloc plăcere:

— Matsuzawa. Salonul B21.

Matsuzawa… Nu cunoșteam numele. Am aflat mai târziu că era cel mai renumit spital de nebuni din Japonia.

— Matsuzawa?

— Da. Tu vii din patria lui Mozart și probabil n-ai auzit încă de Matsuzawa. Ești iubita lui Mozart?

— Nu. Sunt fiica.

— FIICA?! Ești fiica lui Mozart?!

— Da.

Hatsue a zâmbit din nou, ca și cum în fața ei s-ar fi deschis poarta raiului.

— Mă cheamă de fapt Claudia Mozart.

Hatsue zâmbea extaziată. Se vedea că nu se aștepta la nimic mai mult de la viață decât să o cunoască pe Claudia Mozart.

— Și ce se învârte la Matsuzawa ăsta?

Figura lui Hatsue se întunecă din nou și sprâncenele i se arcuiră:

— E renumit în zilele noastre. Aici te încuie mereu în cameră, îți confiscă scaunul cu rotile ca să nu mai poți să te miști și te îndoapă toată ziua cu medicamente ca să nu mai *vrei* să te miști.

Sprâncenele mi se ridicaseră până la jumătatea frunții și simțeam că figura mea avea să-și iasă din tipare.

— Nu te speria prea tare! N-ai decât să ții medicamentele în gură și să bei apa pe care ți-o dau fără să înghiți prafurile cu venin. Te duci apoi la WC și le scuipi pe ascuns. Eu așa fac. De aia mă mențin. Numai să ai grijă la pârâcioase! E una pe care o cheamă Terasaki. Mă urmărește atunci când mă duc la cabinetul privat. Din cauza scaunului cu rotile nu pot să ajung până la closet și scuip prafurile veninoase la chiuvetele din sala de alături, așa că sunt sub ochii lui Terasaki. Aia ia toate medicamentele pe care i le dau și de-aia e nebună!

— Aha.

— Vrei să dai telefoane?

— Mmda. Adică nu. Nu știu numărul pe dinafară. Poate mai târziu.

Hatsue însă cotrobăia deja pe sub puloverul ei gros și, după câteva secunde, scoase la iveală un mic portmoneu. Mi-a întins câteva monezi de 10 yeni.

— Ține! Eu am și așa prea multe și poate mă prind asistentele cu ele. N-ai voie cu prea multe. Numai 5 pe săptămână. Se dau marțea la rație.

— Mulțumesc. Aa… *Für Elise*! Îți place?

Hatsue nu-mi răspunse nimic, însă o copleși din nou fericirea și începu să zâmbească extaziată. Era clar că *Für Elise* îi plăcea. M-am așezat și eu pe un scaun lângă ea să

ascult muzică. După ce s-a terminat *Für Elise* și a început o altă piesă, am întrebat-o dacă are o țigară.

— Nu e voie cu țigări la tine. Îți dă tot la rație la orele stabilite. 7 pe zi.

— 7 pe zi?! Eu fumez un pachet!

Hatsue nu-mi răspunse, însă fața i se întunecă din nou, închise ochii și își plecă fruntea, lipindu-și bărbia de piept. Se reculese câteva secunde, apoi începu să mârâie:

— Mmmmmmmmm… MMMMmmmmmmm…

Sunetul era departe de a fi muzical, devenea din ce în ce mai puternic și acoperea acum muzica de la casetofon. Hatsue începu apoi să lovească cu degetele în partea de metal a roților de la cărucior. Lovea constant, frecvent și ritmic, dar nici acest sunet nu avea pic de muzicalitate și sugera, ca și mârâitul, o stare de profundă neplăcere și durere: tactactactactactactac…

Mmm-ul și tactactac-ul deveniseră de-a dreptul insuportabile, așa că m-am ridicat să plec. Cum am ajuns în sala unde stătea toată lumea, un difuzor a anunțat: „Este ora mesei. Vă rugăm să poftiți în sala de mese!” Toate fetele au luat-o atunci în direcția din care venisem eu. S-a făcut imediat coadă în fața unui ghișeu din sala de mese și și-au făcut apariția niște asistente cu un trailer pe care se aflau mai multe tăvi cu mâncarea de prânz. Nu-mi era foame și nici nu-mi plăcea să mă înghesui, așa că am stat până s-a terminat coada și m-am dus să iau ultima tavă.

M-am așezat la o masă și o fată a venit imediat să se instaleze în fața mea:

— Salut. Eu sunt Angie Cruz. Pe tine cum te cheamă?

— Claudia. Angie Cruz? Din ce țară ești?

— Din Filipine. Tu ești americancă?

— Nu. Sunt din Europa.

— Europa?! N-am mai cunoscut pe nimeni din Europa!

Angie avea o complexiune mai închisă decât cea a japonezilor. Nu era frumoasă, dar părea simpatică.

— Cum ai ajuns aici? am întrebat-o.

— M-am bătut cu cineva care m-a lovit în cap și de atunci mă doare mereu, dar iau un medicament și îmi mai trece.

— Te-a lovit în cap?! Nasol!

— Da. Era un *yakuza.*

— Un *yakuza*? Interesant.

— Tu ce-ai pățit?

— M-am îmbătat criță și am luat-o pe șapte cărări.

— Așa deci? Pilești!

Mi se adresase acum fata din dreapta mea. Angie mi-a prezentat-o.

— Ea e Setsumi.

Setsumi era una dintre cele mai frumoase fete din salon. Era destul de înaltă, suplă și purta un pulover elegant de culoare *beige* și o fustă midi maro.

— Bună, Setsumi. Așa e, eu le cam pilesc. Dar tu, cu ce te îndeletnicești? De ce te-au adus aici?

— Fac prea mult efort intelectual. Citesc prea mult și le e teamă să nu devin prea inteligentă!

— Aha. Mai sunt și alți străini pe aici?

— Mai e o chinezoaică, dar aia nu vorbește decât engleza, așa că nu te poți înțelege cu ea. Aa, ba nu. Tu ești *gaijin,* așa că engleza este limba ta!

— Da. Când ne dau ăștia țigările?

— Ne dau una acum, după masă, alta după gustarea de la ora 2, alta pe la 5, alta după masa de seară și ultima înainte de culcare. Or să ne mai dea mâine dimineață una, după micul dejun, și încă una pe la 10, înainte de vizită.

Unele fete terminaseră deja masa, căci mâncau ca haplea, și înapoiau tăvile. După ce a terminat aproape toată lumea, am auzit din nou difuzorul: „Persoanele care fumează, vă rugăm să poftiți la țigări!”

Eram nerăbdătoare să fumez o țigară, așa că am înapoiat tava deși nu terminasem de mâncat. Am mers în sala mare, unde în jurul mesei se strânsese deja grupul de fumătoare. Era acolo o asistentă care păzea cutia foarte originală ce conținea țigările. Era din carton și avea câte un suport vertical pentru fiecare țigară. În dreptul fiecărui suport, era scris pe o bucată de carton câte un nume de familie: Nomoto, Watanabe, Uchida, Takizawa… Numai două cartonașe conțineau pur și simplu prenumele „Angie” și „Claudia”. Am luat țigara din dreptul cartonașului cu numele meu și am aprins-o cu o brichetă legată cu o sfoară de cutie.

Am făcut cunoștință cu celelalte fumătoare. Majoritatea erau cam de vârsta mea, în afară de Takizawa-san, o băbuță drăgălașă cu părul tuns băiețește, și prietena ei, Keiko Uchida, care părea și ea trecută de 50 sau chiar 60 de ani. Nuiko Arai avea 26 de ani, era înaltă

și destul de drăguță, în afara coșurilor numeroase de pe față.

— Îmi plac la nebunie *gaijini*-i! – îmi spuse ea. De-aia m-a adus taică-meu aici. Sunt încă virgină, dar nu vreau să mă culc decât cu un *gaijin*! Poți să-mi faci cunoștință cu unul când ieșim de aici?

— Da, de ce nu?

Nuiko se bucură nespus și zâmbea de parcă cine știe ce minune i s-ar fi întâmplat:

— Nemaipomenit! Dacă vrei, îți fac și eu cunoștință cu tatăl meu. Poate îl cucerești și atunci n-o să mă mai bage la Matsuzawa că vreau să mă culc cu *gaijini*!

— Ce vârstă are?

— 83. Și n-are nici o iubită!

— Bine. Mai vedem.

— Eu nu m-aș culca cu un *gaijin.* Bărbații *gaijin* miros urât! – spuse Junko Nomoto.

Junko avea dreptate, 26 de ani și un irezistibil *sex appeal,* cu părul ei ceva mai lung de umeri, vopsit într-un roșcat ce aducea mai mult a portocaliu, și zâmbetul ei mai mult decât prietenos.

Setsumi, Angie și Hatsue erau și ele acolo, în rest numai figuri insipide, cu ochii pe jumătate închiși și adormite pe trei sferturi.

Setsumi avea la ea o sacoșă mare, pe care o căra peste tot, după cum am observat ulterior. Scotea din ea, din când în când, câte un caiet sau o carte. În caiet, își făcea tot felul de însemnări ciudate în legătură cu celelalte paciente, iar cărțile le deschidea la întâmplare și le citea uneori pe dos. De fapt, nici nu le citea, ci se uita pur și simplu la file. Era ca Hamlet, *„qui lit dans le livre de soi-même”*. Scoase și acum o carte pe care o deschise pe la mijloc.

— Ce citești? am întrebat-o eu.

Setsumi închise cartea și mi-o arătă. Era un manual de biochimie.

— Tu poți să citești cartea asta? mă întrebă ea.

— Nu.

— Nici eu, dar mă străduiesc. Ești studentă?

— Da.

— La ce universitate?

— La Todai.

Stupoarea și admirația se puteau citi pe fețele tuturor fumătoarelor.

— Todai??!!!! *SUGOI*! – Extraordinar!

Toate fetele se minunau și începuseră să vorbească despre ce grozav era să fii la Todai. Numai Hatsue nu părea să aibă nici un interes cu privire la ceea ce se întâmpla în jur și stătea într-o totală stupoare pe scaunul ei cu rotile, fumându-și parcă în silă țigara. După ce și-o stinse, începu să mârâie și să lovească ritmic cu degetele în partea metalică a scaunului:

— Mmmmmm… tactactac… mmmmmtactacmmmm…

— Hoshikawa, valea! Du-te dracului cu mârâitul tău! – Junko îi trase un șut în scaun și îi făcu vânt mai încolo:

— Cară-te!

Hatsue începu să mârâie și mai tare și se îndepărtă rapid, dând strașnic din roți cu mâinile.

Am terminat țigara și ne-am strămutat pe canapelele din fața televizorului, unde ne-am continuat discuția. Junko și-a ridicat mâneca și mi-a arătat brațul drept, care era într-adevăr impresionant. Avea o pată mare galben-vineție.

— Îți place? – mă întrebă ea.

— E *cool*.

— E de la *speed*. Îți place *speed*?

— Nu știu. N-am încercat niciodată.

Junko s-a apucat atunci să-mi explice ce pierdusem. Se pare că lucrase ca *hostess* în mai multe localuri și cunoscuse astfel numeroși *yakuza* care o aprovizionau (în Japonia, *hostesses* lucrează în așa-numitele *snack* sau *hostess bars* și sunt un fel de dame de companie).

— Ar trebui și tu să lucrezi într-un *snack* dacă tot îți place să bei! opină Junko.

— Aș lucra și eu într-un *snack* să beau pe gratis! Crezi că m-ar primi?

— Puține speranțe – îi răspunse Junko lui Keiko Uchida, doamna de vreo 60 de ani care se părea că era alcoolică.

— Ce-aș mai bea o bere! – continuă Uchida-san. Sau un whisky!

O fată foarte grasă, în jur de 16 ani, cu o complexiune foarte întunecată și părul lung vâlvoi, se apropie de mine și îmi șopti la ureche:

— Bună, eu sunt Mermaide! Tu ești americancă?

— Nu.

— Atunci de unde ești?

— Din… Eu… Din Atlantida!

— Ca mine – îmi șopti ea. Eu sunt Mermaide. Tu cine ești?

— Ăăăăăăă… *Majo* (vrăjitoarea) – îi șoptii eu.

Căscă ochii mari și se îndepărtă de mine în viteză.

— Asta-i mai nebună decât Hoshikawa – îmi explică Setsumi – se crede frumoasă foc!

La gustare am avut câte o banană. În timp ce o mâncam pe a mea, Junko m-a anunțat că avea să vină ora țigărilor și câteva dintre fumătoare nu veneau, căci era tocmai ora la care își făceau siesta. Așadar, aveam ocazia să le șterpelim țigările când asistenta nu era atentă și să le fumăm împreună, poștă, imediat după ce ne terminam țigara de drept, deoarece mai târziu era imposibil, nimeni nedeținând nici o brichetă în tot salonul. Când a sosit cutia cu țigări, am constatat că era o afacere fezabilă. Junko, Angie și cu mine am profitat de un moment când asistenta a întors capul în altă parte și am achiziționat 4 țigări în total. Le-am fumat apoi împreună cu celelalte, trecând țigările de la una la alta. Asistenta ne-a observat în final, dar nu mai avea ce face.

Se făcuse 2:30, oră la care trebuia să se fi întors doctorul Takahashi. M-am dus să bat la ușa cabinetului său și l-am auzit strigând dinăuntru:

— *Dozo*! – Poftiți!

Am intrat și m-a invitat să iau loc pe un scaun.

— Ce este? – m-a întrebat zâmbitor ca întotdeauna.

— Vreau să plec!

— Așa de repede? Te-ai și plictisit la noi?

— Da. Vreau să plec. Nu am de ce să stau aici!

— Ba da. Nu ești încă bine.

— Cum nu sunt bine? M-am îmbătat și am avut un simplu *delirium tremens,* dar acum a trecut și sunt bine. Vreau să plec!

— *Delirium tremens*?! Ia te uită ce bine știi tu despre *delirium tremens*!

— Ha-ha, câtă superioritate!

— Numai că nu este vorba despre *delirium tremens* în cazul tău.

— Nuuu? Cu atât mai bine! Înseamnă că nu am avut nimic, decât că i-am tras o beție strașnică!

Doctorul Takahashi a început să râdă de-a binelea:

— Nu ai *delirium tremens,* dar ai altă boală.

— Ce boală?

— Nu auzi uneori tot felul de voci? Așa… nu te simți strigată pe nume și nu ți se pare că ți se transmit mesaje?

— Nu.

— Nuu?? – întrebă el neîncrezător.

— Nu. Suferiți probabil de o deformație profesională de tip paranoid. Vă recomand 30 de mg de trifluoperazină înainte de culcare.

— Mulțumesc – spuse doctorul râzând. Dar tu pentru ce luai ludiomilul? Pentru reumatism?

— Da. Am o ușoară depresie provocată de reumatism.

Doctorul Takahashi râdea în hohote și de-abia putu să mai vorbească:

— Depresie? N-ai depresie.

— Perfect. Atunci înseamnă că n-am absolut nimic în afară de reumatism. Sau poate că nu l-am nici pe-ăla. Am numai ipohondrie și asta se tratează cel mai bine cu puțin ludiomil.

— Ai schizofrenie.

— Aha! Vă răzbunați pentru că am spus că sunteți paranoid. N-ar trebui să-i purtați pică celui care vă pune un diagnostic!

— Nu. Chiar ai schizofrenie.

— N-am schizofrenie. Am doar un caracter schizoid. Nu este o boală, este o… o… un *modus vivendi*!

— *Mo… modasu bibendi*?

— Adică *ikikata.*

— Nu este o *ikikata,* este o boală.

— Dumneata ai mania contradicției! 80 de mg de trifluoperazină! Am făcut o simplă incursiune fulger pe tărâmul schizofreniei și află că mă simțeam foarte bine, dar starea de spirit mi-a trecut de la injecția aia idioată!

— Trebuie să te vindeci.

— Nu vreau! Nu vreau și gata! Și, mă rog, cât ar trebui să stau aici ca să mă „vindec” de *modus*-ul meu *vivendi*?

— O lună.

— O lună?! Nu pot să stau o lună! Am alte treburi. Nu pot să-mi permit să stau o lună în spital nici dacă mi-ar plăcea și nu-mi place deloc!

— Trebuie să stai cel puțin o lună. Mai devreme nu-ți dau voie să ieși!

Zâmbetul său laconic începuse să mă irite. M-am ridicat și am ieșit trântind ușa în urma mea și strigându-i:

— *SADISTO*! – Sadicule!

M-am repezit la telefon și am sunat la familia Gyoda. Mi-a răspuns Akemi:

— *Moshi moshi*! – Alo!

— Fără *moshi moshi*! Sunt eu, Claudia. Te-am rugat eu să mă aduci la spital?! N-am zis că mă mut de la tine? Ce te mai interesa soarta mea?

— Eu și Akira suntem garanți[42] și trebuie să răspundem de tine.

— Ei, aș! Vrei să spui, să abuzați. Vreau afară din spital!

— Nu se poate. Takahashi-*sensei* nu-și dă aprobarea…

— Vreau carnetul cu numere de telefon!

— Nu ai voie să dai telefoane deocamdată! Ți-l aduc mai încolo.

Vorbea pițigăiat și pe un ton ce se voia amabil, dar care era atât de fals încât, dacă discuția noastră nu s-ar fi desfășurat la telefon ci față în față, nu m-aș fi putut abține și i-aș fi jumulit tot părul ăla vâlvoi ca să țină minte că trebuia să se pițigăiască numai la proștii care ar fi fost în stare să creadă că ea era amabilă de felul ei. Am trântit receptorul cu furie.

Am început apoi să mă plimb ca un leu în cușcă, de la un capăt la celălalt al coridorului spre care dădeau ușile camerelor. Încercam să elimin sentimentul de frustrare și să slăbesc strânsoarea acelei gheare pe care o simțeam încleștată în jurul gâtului, dar nu reușeam. Făceam eforturi uriașe pentru a-mi aduce aminte un număr de telefon, dar nici una dintre combinațiile de cifre pe care le făceam nu-mi părea justă. Am simțit cum gheara din jurul gâtului își slăbește strânsoarea; ajunsesem la combinația 5384 1606: era numărul de telefon al Ruxandrei. M-am dus imediat să o sun.

— Salut!

— Salut! Ce faci? Când vii?

— Mai încolo.

— Când mai încolo?

— Când ies din spital.

— Aoleu! Ce-ai pățit?

— Ce să pățesc? M-au luat pe sus și m-au adus cu forța la spitalul de nebuni!

— Ha ha ha!… Hai, mă, ce dracu' te tot ții de glume, că doar nu e 1 aprilie?!

— Nu e glumă, e pe bune! Sunt la nebuni!

— Hai, mă, ce dracu'! Îți bați joc de mine? Hai, lasă gluma!

— Nu mă crezi?

— Nu. Altă minciună mai inspirată nu puteai să găsești?

— Nu e minciună, pe bune! Stai puțin! Mermaaaide!!! La telefoooon!!!

Mermaide se apropie:

— Pentru mine?

— Da. Prințul.

— *Moshi moshi,* aici Mermaide. Tu care prinț ești?

— …???…

— Russandora?

— …???…

— Vrei cu Kuraudia-san?! Vrăjitoarea?

— …???…

— Da, e aici, la castel – mi-a întins receptorul.

— Hai, mă, ce? Ai dat în mintea copiilor? Sau țineți un curs de practică teatrală la Facultatea de teorie a civilizației reprezentaționale?

— Nu e curs de teatru, e pe bune! Sunt la nebuni! Doctorul susține că am schizofrenie. Uite, îți dau adresa și numărul de telefon de aici.

I-am dat adresa și am rugat-o să vină a doua zi să se convingă.

— Și adu-mi, te rog, și o cafea la conservă, două pachete de țigări, o brichetă și câteva monezi de 10 yeni! Poți?

— Da, bine, m-am prins: faceți la facultate o experiență de teatru interactiv! Ce crezi, că nu-mi dau seama?! Sunt și la mine, la Waseda, tâmpiți care se ocupă cu așa ceva!

(Ruxandra studia și ea teatrul japonez tradițional la Universitatea Waseda.)

— Da, bine. Poți să-ți aduci și costum dacă ții neapărat. Numai vezi să nu întrebi la intrare unde se ține piesa de teatru sau o chestie de genul ăsta, că te umflă ăștia și pe tine. Întreabă pur și simplu de salonul B21. Pe mâine!

Eram acum mai bine dispusă căci nu mai eram izolată și, după o altă plimbare de la un capăt la celălalt al

coridorului, mi-am adus aminte de combinația de cifre 3410 0710, numărul de telefon al familiei Hamasaki. Mi-a fost greu să o conving și pe Yumi că eram la spitalul de nebuni, dar, în final, când a auzit de Matsuzawa, și-a dat seama că un *gaijin* nu avea cum să știe acest nume decât dacă se afla chiar acolo. A promis și ea că avea să vină a doua zi cu *juice,* țigări, brichetă și monezi de 10 yeni. Am închis repede, căci nu o mai puteam auzi bine din cauza hărmălaiei care se făcuse în salon.

Vocea puternică a lui Setsumi se auzea din sala de mese:

— Hoshikawa, gata! Gata cu *Für Elise*!

M-am dus într-acolo. Setsumi tocmai trăgea de casetofonul pe care Hatsue îl ținea cu toată forța și îl trăgea și ea de partea ei:

— Nu! N-ai voie! N-ai voie să faci asta! Casetofonul ăsta e al meu! Eu l-am crescut!

Afirmația a atras hohotele de râs ale celor care se aflau prin preajmă. Setsumi îi dădu un șut în scaunul cu rotile și, cu o mișcare bruscă, îi smulse din mâini casetofonul care era de fapt proprietatea spitalului.

— Valea, Hoshikawa!

Hatsue începu să urle ca din gură de șarpe:

— Casetofonul meu! Mi-a luat casetofonuuuul! *Kangofu*[43]*-san*! *Kangofu-saaan*!

Setsumi băgase casetofonul în priză între timp. Azvârli cât colo caseta cu *Für Elise* și puse o alta. Apăsă pe start și muzica disco japoneză începu să răzbată cu toată puterea: casetofonul era fără îndoială dat la maximum. Hatsue reușea să-l acopere însă destul de bine:

— MMMMmmmmm… tactactactac… mmmmtactacmmm…

Junko îi trase și ea un șut în scaun și încercă să-i facă vânt mai încolo, dar Hatsue bloca roțile cu mâinile, așa încât scaunul nu se clintea, și mârâia cu toate forțele. Junko a chemat-o atunci pe Nuiko și amândouă au luat-o pe Hatsue pe sus, cu scaun cu tot. Au cărat-o în partea cealaltă a salonului, cât mai departe de sala de mese. Hatsue nu-și pierduse însă energia. Terminase cu mârâitul și tactactac-ul ei stereotip și acum striga din răsputeri:

— *Kichigai*! *Kichigaaaaai*! – Nebunelor!

Dar, cum Hatsue era destul de departe, clubul de disco putea acum să-și desfășoare nestingherit activitatea.

Unele fete au început să danseze, altele să cânte imitând interpreţii japonezi, iar altele au luat un pachet de cărţi din *kango-shitsu* – aşa se numea camera cu lumină de neoane, despărţită de salon printr-o fereastră. Am participat şi eu la jocul de cărţi, dar celelalte fete au renunţat destul de repede, pretinzând că nu se puteau concentra din cauza medicamentelor care li se dădeau.

A venit apoi ora cinei, apoi ora medicamentelor. În ciuda sfaturilor lui Hatsue, am hotărât să le iau, sperând că mă vor ajuta să suport mai bine faptul că eram după gratii pentru o lună, deşi nu mă făcusem vinovată de nici o crimă în afara câtorva născociri. După medicamente, a venit ora ţigărilor şi apoi ora stingerii, adică ora 9 seara.

Luminile din salon se stinseseră şi aproape toată lumea se culcase deja. Cele mai vrednice erau de găsit în sala cu chiuvete de lângă WC-uri (lumina stătea întotdeauna aprinsă acolo), la toaleta de seară. M-am dus şi eu să mă spăl pe dinţi. Chiuveta de lângă mine era ocupată de Taki-san (aşa era mereu alintată Takizawa-san) şi clăbucii pe care îi făcuse se extinseseră până într-atât încât aproape umpluseră şi chiuveta mea. Se săpunea pe mâini de parcă ar fi fost Lady Macbeth şi nu părea să mai termine.

— Se săpuneşte aşa de 10 ori pe zi – îmi şopti Keiko Uchida. Asta e boala ei: e terorizată de murdărie!

— Are misofobie?

— Ce?

— Vreau să spun, nu-i place orice e impur?

— Poţi să fii sigură că nu-i plac impurităţile! La vârsta ei e încă virgină.

Sotto-vocea lui Uchida-san păru să-i atragă atenţia lui Taki-san, care îşi întoarse faţa spre noi şi arboră un zâmbet ingenuu.

— Foarte bine, Taki-san! Ai nişte mâini de Albă ca Zăpada.

Zâmbetul lui Taki-san se accentuă şi căpătă chiar o nuanţă de cochetărie. Observasem încă de la ora ţigărilor că mâinile îi erau extrem de albe în comparaţie cu restul corpului şi chiar mă întrebasem de ce. Suferea deci de misofobie, dar de ce oare? Nu comisese fără îndoială nici o crimă, ca Lady Macbeth: zâmbetul ei era mult prea candid. Nu eram doctorul Takahashi, aşa că Taki-san avea să rămână pentru mine un candid mister.

Cum toate luminile din salon erau stinse, de la toaletă nu aveai unde să te duci altundeva decât în propria-ți cameră. M-am întins pe pat și am încercat să adorm. Nu eram însă obișnuită să mă culc o dată cu găinile și, în plus, era aprins în cameră un mic bec care arunca pe pereți o lumină slabă, ca de veioză. Nu puteam dormi, așa că m-am dus să bântui pe coridor.

Acolo am găsit-o pe Angie, care m-a pus la curent cu povestea vieții ei.

Avea 27 de ani și deja 4 copii în Filipine. Venise în Japonia să lucreze ca *hostess* ca să-i poată întreține. Făcuse însă exces de zel și fusese azvârlită la Matsuzawa. Avusese aparent relații cu niște *yakuza* care traficau dame de companie și droguri și, deoarece se săturase de ei, Angie îi dăduse pe toți pe mâna poliției. Japonia este însă țara contradicțiilor, deci și a armoniei, așa că Angie se alesese cu o bătaie zdravănă de la mafioți, iar poliția, foarte grijulie, o adusese la Matsuzawa, atât pentru că era lovită la cap, cât și pentru că locul reprezenta maximum de securitate. De aici încolo urma să fie expulzată, adică, potrivit exprimării ei politicoase, să i se plătească biletul de avion Tokyo-Manila de către autorități. O dată ajunsă la Manila, nu avea să mai încurce pe nimeni și în spațiul arhipelagului nipon avea să domnească iarăși pacea și liniștea. Autoritățile japoneze îi promiseseră chiar că avea voie să revină în Japonia, după ce se va fi căsătorit în sfârșit în Filipine. Angie vorbea așadar numai despre nunta ei de la Manila. Avea să poarte, conform tradiției filipineze, o rochie roșie de mireasă. În capul ei, toate amănuntele ceremoniei fuseseră puse la punct cu meticulozitate, dar se pare că nu fusese stabilit încă și cel care avea să fie preafericitul mire. Presupun însă că asta nu conta prea mult, din moment ce Angie era deja fericită.

— Ce faceți aici? – ne întrebă Keiko Uchida care tocmai își făcuse apariția pe coridor.

— Nimic. Nu putem dormi.

— Nici eu. Cum o să pot dormi când nu ne dau nici o băutură înainte de culcare?!

Ne invită pe amândouă la ea în cameră. Patul lui Uchida-san era supraîncărcat cu fel de fel de documente, iar cel de alături era ocupat de o fată care dormea.

— Nu deranjăm? – am întrebat-o eu.

— Da’ de unde! Asta-i o adormită și zace chiar dacă îi zbieri la ureche. AWAGHAWAAA! – urlă Uchida-san pentru a-și demonstra spusele și, într-adevăr, „adormita” nu se trezi.

— Mă enervează astea care dorm! – continuă Keiko. Eu una nu pot! Scriu toată noaptea scrisori.

Ne arătă numeroasele scrisori împrăștiate pe pat. Am observat ulterior că, deși Uchida-san concepea vreo 20 de misive pe noapte, nu trimitea niciodată nici una.

Un asistent care își făcea rondul de noapte a observat că se ținea o șezătoare în camera lui Keiko (toate camerele aveau un geam ce dădea spre coridor) și a venit să ne dea la toate trei câte un nou somnifer.

M-am întors în camera mea, am stins becul cu lumină palidă de la întrerupătorul aflat pe hol, și am încercat să adorm.

11
Totoro

Am reușit în sfârșit să adorm, dar m-am trezit brusc când cineva a aprins din nou becul cu lumină palidă. M-am dat jos din pat și am ieșit pe coridor să văd care era măgarul. Era o asistentă.

— *Baka yaroo*! – Idioato! Altă treabă n-ai decât să-mi aprinzi lumina în ochi?!

— Asta este regula. Toată lumea trebuie să stea cu lumina de veghe aprinsă.

Am stins din nou lumina de la întrerupătorul de pe hol și de data asta n-a mai aprins-o nimeni. Nu am mai putut să adorm însă decât mult mai târziu, când s-a luminat de ziuă, dar n-am avut nici atunci cine știe ce succes cu somnul căci, la scurt timp, s-a aprins pe coridor și în toate camerele lumina puternică a neoanelor și s-au auzit acordurile săltărețe ale muzicii de înviorare, transmisă în tot salonul prin numeroasele difuzoare:

„Totoro, totoro… ti ra ri Totoro
Soarele pe cer e sus
Hai, băiete, sus
Totoro, Totoro…
Hai, țop la plimbare
Câtu-i ziua mare
Ti ra ri Totoro…”

Așa cum am observat mai târziu, cântecul „Totoro” era cel cu care începeau toate diminețile la Matsuzawa.

Coridorul se umpluse deja de lume și toate fetele mergeau să-și facă toaleta de dimineață. Salonul B21 de la Matsuzawa avea o sală de dușuri, dar aceasta nu era accesibilă decât de două ori pe săptămână. Nu era una din acele zile, așa că mi-am luat inima în dinți, m-am dezbrăcat în pielea goală în fața chiuvetei și am început să-mi dau cu apă rece (numai din asta era) pe tot corpul și să mă săpunesc. Lavaboul era plin de fete și una dintre ele mi-a atras atenția:

— *Gaijin*-san, știi că aici sunt și bărbați în personalul medical? N-ar trebui să te dezbraci!

— Cum te cheamă?

— Terasaki *desu.*

— Mi-am închipuit eu! Ascultă, Terasaki, nu-ți mai băga nasul unde nu-ți fierbe oala! Poate că m-am dezbrăcat în pielea goală special ca să atrag atenția bărbaților din personal! Asta nu e treaba ta!

Toate fetele se opriseră din spălat și întorseseră capul spre noi. Hatsue se uită și ea cu ochi mari de curiozitate, scuipă apoi pasta de dinți în chiuvetă și, cu o mișcare bruscă, aruncă apa din cană în fața lui Terasaki:

— Pârâcioasa Terasaki, pârâcioasa Terasaki! *Kichigai*! *Kichigai*! începu ea să zbiere, apoi o apucă de-a binelea furia și începu să mârâie și să bată ritmic cu cana de plastic în scaun.

Terasaki se făcu nevăzută.

Lui Taki-san incidentul îi făcu o puternică impresie. Rămase nemișcată și, cu ochi plini de dorințe cognitive, se uita când la mâinile ei albe, când la mine. Își ridică apoi mânecile și se uită cu atenție la brațele care nu-i erau la fel de albe ca mâinile. Mai stătu în cumpănă câteva secunde, după care începu să se dezbrace. Rămase în cele din urmă nudă și se puse să mă imite. Taki-san era însă o persoană serioasă și nu se săpunea ca mine, cu superficialitate, ci cu toată diligența, transformând lavaboul într-o cadă plină de spumă.

Rămăseserăm numai noi două acolo și atunci apăru o fată pe care o remarcam pentru întâia oară. Avea în jur de 27 de ani, era înaltă, cu un corp suplu superb și un chip… Nu mai văzusem niciodată o asiatică atât de frumoasă! Aveam desenat în fața ochilor misterul figurilor orientale și, totodată, perfecțiunea estetică întruchipată. Era mai frumoasă decât Joan Chen și Gong Li puse la un loc.

Această frumusețe incredibilă se dezbrăcă și ea complet și începu să se spele. Ăsta da spectacol! Ea nu fusese de față la incidentul de mai înainte, așa că ceea ce făcea nu era o imitație, ci, fără îndoială, obiceiul ei.

Am întrebat-o cum o cheamă. Nu mi-a răspuns, a continuat să se spele și a început să turuie:

— *I want to go to China, I want to go to China*!...

Am dedus că trebuia să fi fost chinezoaică. Am aflat ulterior că o chema Tche-san.

— Nici o problemă din partea mea – îi răspunsei eu pe englezește – poți să pleci în China când vrei!

— Nu te cred! Minți! Ești ca toți ceilalți care sunt dușmanii mei și vor să mă țină aici! Eu vreau să plec în China! Vreau să plec în China! Vreau să plec în China!…

— De când te țin aici?

— De 6 luni! Ce, nu știi?! Te faci că nu știi! Vreau să plec în China! Vreau să plec în China…

Tche-san a rămas doar o frumusețe paranoică și misterioasă pentru mine, căci, mai mult decât atât, nu am reușit să scot de la ea. Îmi terminasem toaleta, așa că am lăsat-o în compania lui Taki-san, căreia nu părea să-i pese cine știe ce de China, fiind prea concentrată asupra clăbucilor și igienei, în general.

M-am dus în sala de mese, unde fetele își începuseră deja micul dejun. La scurt timp după ce m-am instalat la masă, asistentele, cărora le rămăseseră două tăvi cu mâncare, au început să numere pacientele și să caute printre rânduri absentele. Atunci a apărut Tche-san și a luat penultima tavă. Rămăsese una singură neatinsă și asistentele înțeleseră în sfârșit cine lipsea:

— Unde este Taki-san? – întrebară ele.

Toată lumea își continuă masa în liniște în afară de Terasaki, care țâșni de la locul ei și alergă în viteză spre salon:

— Mă duc eu să văd!

(O fată mai voluntară ca Terasaki nici că se putea găsi.) Se întoarse tot în fugă, strigând:

— *Kangofu-san*! *Kangofu-san*! Takizawa-san a inundat lavaboul! E în pielea goală și își dă cu săpun în cap și apa și clăbucii au ajuns până pe hol! Veniți repede!

Asistentele se repeziră într-acolo și, la scurt timp, se auziră zbaterile și protestele lui Taki-san:

— Nu vreaaau! Nu vreau în celuuuulă! Vreau să mă spăăăl! Eu sunt Albă ca Zăpadaaaaaa! Așa mi-a zis *Gaijin*-san…

Zbieretele lui Taki-san se auzeau acum din depărtare. O căraseră deja în aripa cu cuști și de acolo se putea auzi refrenul „AlbăcaZăpadaAlbăcaZăpadaAlbăcaZă…” și atunci Hatsue își începu și ea reprezentația, mârâind și lovind scaunul cu paharul de lapte.

Micul dejun se încheie astfel într-o veselie și veni apoi mult așteptata oră a țigărilor. Pe la ora 9, ca în fiecare dimineață, ne-au luat temperatura și tensiunea. Apoi, mai multe asistente, asistenți și doctorul Takahashi

și-au făcut apariția în *kango-shitsu:* camera asistentelor. Erau așezați cu toții în jurul mesei și păreau să țină o ședință. Asta se întâmpla în fiecare zi, cu excepția duminicilor. La 9:45 am avut dreptul la o altă țigară și, tot cam atunci, grupul de asistenți și doctorul au ieșit din camera asistentelor și au luat-o înspre aripa cu cuști. Pe la 10:15 ne-au anunțat că trebuia să intrăm în camerele noastre, deoarece era ora vizitei.

M-am dus în camera mea să-l aștept pe doctorul Takahashi cu singurul scop de a-i cere încă o dată să-mi dea drumul din spital.

— Nu se poate deocamdată. Peste o lună. Cum te mai simți?

Nu i-am răspuns. M-am încruntat la el pentru câteva secunde, după care l-am întrebat:

— Pot să știu și eu ce medicamente îmi dați?

— Nu e voie să știi ce medicamente ți se dau. Asta este regula.

— ????????!!!!! Atunci, afară! Nu avem ce discuta!

Nu avea însă de gând să plece și avea de pus alte întrebări: de ce aveam febră mare, eram răcită?…

— Foarte bine. Atunci, mă duc la toaletă.

O dată ajunsă în apropierea toaletei, i-am văzut ieșind din camera mea și intrând *vis-à-vis.*

Am ieșit și eu pe coridor să văd cum se desfășura „vizita”. Totul părea lipsit de evenimente. Numai în camera nr. 9 păreau să fie ceva probleme. De cum au intrat, s-a auzit un puternic „*I want to go to China*!”, care s-a repetat de vreo 10 ori înainte ca Tche-san să iasă valvârtej din cameră, trântind ușa în urma ei. S-a refugiat tot la toaletă, unde a continuat să spună WC-urilor că vrea să plece în China.

Camera nr. 12, ultima în care intrau cu vizita, era singura de pe partea opusă a coridorului care avea numai 2 paturi, în loc de 4. Aici își făceau veacul Yuga-san și Hatsue-san. Aceasta din urmă se vedea pe fereastra ce dădea spre coridor, stând pe veșnicul ei scaun și pândind ușa. O încuiau de fiecare dată în camera ei înaintea vizitei, căci altfel nu era chip s-o facă să-l aștepte pe doctorul Takahashi. Se pare că nici ea nu-l agrea. Cum i-au descuiat ușa și au vrut să intre, Hatsue a zbughit-o afară cu căruciorul și doctorul Takahashi, care se afla bineînțeles în fruntea suitei de asistente, s-a dat repede la o parte din fața ei, căci era clar că altfel l-ar fi făcut

totuna cu podeaua. Hatsue s-a refugiat și ea la toaletă, unde a început să acompanieze cererile lui Tche-san de a merge în China cu faimosul său mârâit și bătut în scaun.

În dimineața aceea, la scurt timp după vizita medicală, a apărut Rie. Așa cum m-a anunțat asistenta care a adus-o, avea să fie colega mea de cameră. Era înaltă și suplă, cu un corp frumos; fața întunecată, cu ochii pe jumătate închiși, nu arăta din cale afară de bine, dar, cum părul lung negru îi cădea în lațe până la șolduri, era oarecum *cool.* Am întrebat-o „Cu ce ocazie la Matsuzawa?" și ea mi-a spus că se internase de bunăvoie, fiindcă nu mai putea să-i sufere pe părinți. Avea 28 de ani și locuia împreună cu ei. Nu lucrase niciodată, fiind ocupată cu chestii mai importante, cum ar fi studiul extratereștrilor și al fenomenelor paranormale. M-a întrebat apoi dacă cred în existența extratereștrilor și a spiritelor. M-am gândit câteva secunde și i-am spus că da. Atunci s-a luminat puțin la față și mi-a zis că era foarte bine, căci numai proștii și oamenii fără gust nu cred în așa ceva.

În timp ce vorbea, Rie făcea fel de fel de semne cu mâna dreaptă. Am întrebat-o de ce și ea mi-a explicat că, deoarece medicamentele o rablageau, îi era teamă să nu uite să scrie și de aceea exersa *kanji.*

Am întrebat-o apoi de ce nu se înțelegea cu părinții și ea mi-a spus că principalul motiv era că sunt proști și refuzau cu încăpățânare să accepte ceea ce era evident, anume că toată casa lor și zona în care locuiau era bântuită de fantome. Ea, Rie, făcuse constatări exacte și comunica mereu cu ființele din a patra dimensiune. Părinții o băteau mereu la cap să termine cu prostiile, dar se vede treaba că erau duși de acasă.

Am întrebat-o în ce zonă locuiește. Mi-a spus că în Setagaya-ku, zona Nozawa.

— Așa deci? Pe la Nozawa este plin de fantome! S-ar putea să fie valabil numai pentru acea parte a orașului, districtul Setagaya, Meguro… Și eu locuiam în Meguro-ku, aproape de Setagaya, chiar lângă Komazawa-koen, și, la un moment dat, mi s-a părut că parcul și zona înconjurătoare sunt bântuite.

— Komazawa-koen? Sigur este bântuit!

— Crezi?

— Sunt absolut sigură! Cum o să nu fie bântuit tocmai parcul Komazawa?! Înseamnă că ești o persoană

cu gust dacă ți-ai dat seama!

— Mersi. Și unde altundeva mai știi că sunt fantome?

— Shinjuku. Acolo este plin! La tot colțul dai peste câte o fantomă!

— SHINJUKU?! La Shinjuku nu m-aș fi așteptat! Este atât de aglomerat, încât nu m-aș fi așteptat să fie tocmai acolo fantome!

— Tocmai, că e multă lume! Jumătate sunt fantome!

— Aa, da? La asta nu m-am gândit.

— Acum te rog să mă scuzi. Am treabă!

— Ce treabă?

— Este ora contactului.

Am ridicat întrebătoare din sprâncene.

— Contactul cu extratereștrii – îmi explică Rie.

— Aha. Pot să mă uit?

— Da. Numai să fie liniște, să nu scoți nici o vorbă!

— Bine.

Rie s-a întins pe pat cu fața în sus, și-a împreunat mâinile deasupra pieptului, a ridicat cele două degete arătătoare și a început să le depărteze unul de altul și să le apropie ritmic, de parcă ar fi fost niște antene captatoare. Era foarte interesant, dar tocmai atunci au anunțat la difuzor că eram chemată la *kango-shitsu,* camera asistentelor. M-am retras pe vârfuri și am închis ușa în urma mea cât mai silențios posibil.

M-au dus într-o altă clădire din cadrul spitalului Matsuzawa, pentru o EEG și un CT Scan. M-am întors în salonul B21, la timp pentru masa de prânz.

Imediat după ora țigărilor, au anunțat că aveam o vizită. Asistenta mi-a spus că de data asta treacă-meargă, dar, de acum încolo, ori de câte ori cineva voia să mă viziteze, trebuia să telefoneze în prealabil și să ceară aprobarea lui Takahashi-*sensei*. A descuiat apoi o ușă și m-a condus la vorbitor. Mi-a spus că aveam voie numai la 30 de minute.

De cum am intrat în antreul vorbitorului am știut cine venise să mă vadă. Mirosea puternic a Chanel No. 5, parfumul doamnei Hamasaki. Venise cu Yumi, o conservă de cafea, țigări și monezi de 10 yeni. Am desfăcut cafeaua s-o beau și am pus restul deoparte, urmând să le ascund în pantaloni la sfârșitul celor 30 de minute.

Yoshiko Hamasaki nu mai avea timp de pierdut cu saluturile:

— Ce-am auzit?! Nenorociții de Gyoda te-au adus pentru o simplă beție la un spital specializat în nebuni, în loc să te fi dus măcar la secția de psihiatrie a unui spital normal, ca să nu știe toată lumea că ești la nebuni?!

— Ăăă, da.

— Extraordinar! Ce cretini! De unde dracul a auzit țăranca aia din Kyushu[44] despre Matsuzawa nu pot să-mi închipui!

— Aha! – făcu Yumi. E din Kyushu! Nu știam! De-aia are accentul ăla ciudat și artificial: încearcă să-și disimuleze accentul din Kyushu!

— Vorbește o japoneză execrabilă! – fu de acord Yoshiko. Nici n-ar trebui să primească *gaijini* la ea acasă ca să prindă accentul ei de țărancă! Este cel mai urât lucru ca atunci când vorbești o limbă să folosești un dialect sau un accent de țărănoi! Închipuie-ți: să vorbești japoneza cu accentul din Kyushu! Din Osaka! Din prefectura Aomori! Ce dezastru! Ce nesimțire!

— Claudia-san vorbește japoneza mult mai bine decât țăranca aia din Kyushu! Vorbește limba din Tokyo și nu are accent de țărancă venită cine știe de pe unde! Auzi, Kyushu! Ha!

— Și ăla, Gyoda… cum îl cheamă?… Akira! E mai rău ca Angela! Nu mănâncă prăjitură hawaiană! Nu-i place! Un mocofan! Niște țărănoi! Cum au auzit țărănoii ăștia de Matsuzawa nu pot să-mi închipui! Auzi la ei! Hop-țop la Matsuzawa! Pentru un pahar în plus de whisky! Toți oamenii civilizați fac excese din când în când! Pe proști și pe țărănoi nu-i bagă nimeni la Matsuzawa! Uite, vecinul de peste drum!

— Nakamura-san?

— Da, ăla! – confirmă Yoshiko. Ăla care ne spionează toată ziua! Vorbește de unul singur. Când ies la cumpărături, îl găsesc mereu în fața porții și el bla-bla-bla-bla vorbește cu sine însuși verzi și uscate despre *yakuza*. A făcut obsesie. Ce-ar fi ca, dacă ne mai spionează mult, să-l băgăm la Matsuzawa, pe motiv că bla-bla-bla-bla vorbește de unul singur! Numai că noi nu suntem niște țărănoi ca Gyoda! Ne facem că plouă – *mizaru, iwazaru, kikazaru*[45] – și lăsăm lucrurile să curgă!

— Cât o să stai aici? – mă întrebă Yumi, întrerupând filozofările lui Yoshiko.

— O lună. Aș vrea să ies mai repede, dar doctorul nu-mi dă voie și Akemi Gyoda spune că n-are ce face dacă nu vrea doctorul să-mi dea drumul.

— Aia e o mincinoasă! – se înfurie Yoshiko. Nu trebuie să crezi nici *5%* din ce spune țăranca aia mincinoasă! Pe deasupra, mai e și urâtă! *Busu*! Nu-i așa că-i *busu*?

— Alta mai *busu* ca aia nici c-am văzut! – spune Yumi. Grasă și scundă ca un borcan, cu gușa aia și părul vâlvoi!

— Chiar că gușa aia îi atârnă ca la curcan! Buuura! uite așa îi atârnă! – ne arătă Yoshiko trăgând cu mâna de o gușă proprie imaginară. Și părul ăla vâlvoi și creț! Câtă lipsă de eleganță! Să ai părul creț! Eu m-aș omorî dacă aș avea părul creț!

— Mai bine chel decât creț! – confirmă Yumi.

— Auzi la țărănoii ăia! O lună! Să te țină o lună la Matsuzawa! O să vorbesc eu cu doctorul să-ți dea drumul mai repede. Îți dă medicamente?

— O mulțime!

— Să nu le iei! Te faci că le iei și splach! – le scuipi! În locuri din astea îți dau numai porcării! Și pe mine m-a băgat curvarul de bărbatu-meu la dezalcoolizare, ca să-și poată el face mendrele cu curva lui de la Osaka, dar nu m-a băgat chiar la Matsuzawa, ca să știe toată lumea că am fost la Matsuzawa! Toate medicamentele pe care mi le dădeau acolo eu splach! – le scuipam. Numai porcării! Se vede că iei porcării. Ești palidă. O să-ți aduc niște rujuri. Un om trebuie să păstreze întotdeauna o fațadă demnă!

— Se pare că nu e voie.

— Nu e voie cu fațadă?

— Nu, cu rujuri.

— Nu-i nimic. Îți dai pe ascuns!

Se apropia sfârșitul celor 30 de minute. Am băgat pachetul de țigări și bricheta la spate, în pantaloni, iar monezile de 10 yeni în șosete, sub talpa piciorului. Yoshiko și Yumi au promis că aveau să mai vină să mă vadă și că aveau să vorbească chiar acum cu doctorul Takahashi, ca să-mi dea drumul mai repede. Trebuiau să mă sune în aceeași seară, să-mi spună ce au făcut.

Asistentele mi-au făcut percheziție corporală înainte de a intra înapoi în salon și au dat peste pachetul de țigări și peste brichetă. Numai monezile de sub talpa piciorului au scăpat cenzurii.

La scurt timp, veni și Ruxandra cu provizii.

— Ăsta chiar e spital?!?!? se miră ea.

— Nu. E castel.

— E chiar spital de nebuni?

— Nu. E institut de studii asupra fenomenelor paranormale. Colega mea de cameră tocmai intrase în contact cu extratereștrii când m-au chemat asistentele. Am ratat întâlnirea de gradul 6!

Ruxandra râse și apoi mă descusu cu privire la celelalte mediumuri din salon. S-a arătat foarte impresionată când a aflat ce și cum și a zis că trebuia să fiu mândră de mine însămi că mă aflam la Matsuzawa, căci alți *gaijini*, oricât s-ar fi străduit și oricâți bani ar fi dat, tot n-ar fi reușit să intre într-un spital de nebuni din arhipelag pentru a face astfel de studii aprofundate asupra meandrelor societății nipone.

— Aoleuu! – se pomeni ea. Cu ce o să plătești spitalul?

— Să plătesc?! Nici vorbă! M-au adus aici pe sus și mă țin cu forța, așa că vor trebui să plătească Gyozii sau spitalul va fi nevoit să mă țină pe gratis! Nu-mi face nici o plăcere, oricum, să stau aici! Plictisul dracului!

Jumătatea de oră se scursese. Am scos numai 5 țigări din pachetul pe care mi-l adusese Ruxandra și i-am înapoiat restul. Le-am ascuns de data asta împreună cu bricheta în șosete, sub talpa piciorului. A trebuit să merg ca o balerină, pe vârfuri, ca să nu le strivesc, dar, din fericire, temnicerele albe nu și-au dat seama.

Am ajuns repede în camera mea și le-am lăsat acolo.

Se auzea agitație în salon și m-am dus să văd ce se întâmpla. Taki-san tocmai ieșise din celulă și acum se răstea la un asistent:

— Mi-ai spus și ai spus la toată lumea că am făcut pipi în pantaloni! Nu este adevărat! M-am stropit doar cu puțin pipi când am fost în camera doamnelor! Zi că n-am făcut pipi în pantaloni!

— Da, Taki-san, nu ai făcut pipi în pantaloni.

Uchida-san, care era lângă mine, mi-a șoptit la ureche:

— I-a zis acum vreo două săptămâni, când a văzut-o cu pantalonii uzi în fund, că a făcut pipi pe ea și, de atunci, cum dă cu ochii de el face scandal.

Taki-san era roșie la față și părea pornită rău de tot:

— Ești un nesimțit și un mincinos! Spui la toată lumea în spatele meu că am făcut pipi pe mine, când eu doar m-am…

— …stropit cu puțin pipi când am făcut pipi la camera doamnelor – continuă asistentul replica lui Taki-san, imitându-i vocea de copil bătrân.

Auzindu-l, aceasta începu să urle de-a dreptul:

— MIIINCINOOSULEE! Eu n-am făcut pipi pe mine niciodată! Niciodată…

Lumea se strânsese în jurul lui Taki-san și al asistentului, inclusiv Hatsue care nu rezistă mult la incitație și începu să mârâie și să bată în scaun. Se făcuse o tevatură extraordinară („…pipi pe mine nicio… mmmmtactactacmmtacmm… nesimțit și mincinosmmmmtactacmmmpipilacamerammmm…”), așa că m-am retras în camera mea. Rie nu terminase încă cu extratereștrii și continua să-și apropie și să-și depărteze ritmic degetele arătătoare, uitându-se fix la tavan. Am deschis una din cărțile pe care mi le adusese Ruxandra și așa trecu mai repede timpul.

Seara, m-au sunat Yumi și Yoshiko. Mi-au spus că vorbiseră cu doctorul să-mi dea drumul repede, dar se pare că era căpos rău de tot și voia morțiș să mă țină în spital. Însă doamna Hamasaki vorbise deja cu avocatul familiei și știa ce trebuia făcut. Aveau să vină a doua zi să discutăm. Am profitat de conversația noastră la telefon și am rugat-o pe Yumi să-mi aducă o cutie de *Kleenex,* dar nu cu șervețele, ci cu pachete de țigări. I-am explicat în detaliu cum trebuia să rupă partea din spate a cutiei, să scoată majoritatea șervețelelor, lăsându-le înăuntru numai pe cele din partea superioară, și să pună în locul lor pachete de țigări și o brichetă.

După ora stingerii, am fumat împreună cu Rie cele 5 țigări de la Ruxandra. Rie renunțase mai demult la fumat, dar mi-a spus că, dacă era să fumăm pe ascuns, ca la liceu, chestia o tenta.

Yoshiko și Yumi au revenit a doua zi cu cutia de *Kleenex* cu țigări. Mi-au explicat că, legal, singura soluție pentru a ieși mai repede din spital era ca ei, Hamasakii, să devină garanți în locul familiei Gyoda. Pentru aceasta însă Gyozii trebuiau să fie de acord să renunțe la acest statut. Yoshiko avea să vorbească cu „țăranca aia *busu* din

Kyushu” despre această problemă și avea să mă țină la curent.

Totul părea simplu, dar viitorul apropiat avea să-mi mai rezerve niște surprize. Eram la mii de mile depărtare de casă și tocmai aici, în vechea țară a samurailor, îmi era dat să învăț ce înseamnă Ura și Prietenia.

12
Unko în Komazawa

Cutia de *Kleenex* cu țigări trecuse de control fără nici o problemă. Aveam acum destule țigări și puteam să le dau și celorlalte fumătoare. În multe camere, ora de după stingere a devenit așadar ora țigărilor. Terasaki s-a sesizat și asistentele au venit întins să controleze camera lui Junko, pe cea a lui Setsumi și camera mea. Nu știu de ce noi trei arătam mai suspecte.

Mi-au pipăit insistent tot corpul, de parcă ar fi fost niște lesbiene, mi-au întors cu susul în jos dulapul, cât și așternuturile. Au luat apoi la rând dulapul și așternuturile lui Rie, dar nici acolo n-au găsit nimic. La cutia de *Kleenex,* care avea chiar o bucată de *Kleenex* scoasă în afară în mod ostentativ, nici nu s-au uitat. Doctorul Takahashi a făcut și el investigații la ora „vizitei”, dar nu a reușit nici el să dezlege enigma țigărilor.

Peste două zile, doamna Hamasaki a venit la spital cu o nouă cutie de *Kleenex* și cu o falcă în cer și una în pământ. Era de data asta singură, fără Yumi.

— M-am întâlnit ieri cu orătania să bem o cafea la Saint-Germain. Închipuie-ți ce a putut să zică!

— Ce?

— Orătania dracului a zis că ea și cu mocofanul ălălalt simt nevoia să-și asume statutul de garanți până la capăt, că e de datoria lor și bla-bla-bla-bla, prostii de genul ăsta! Și știi ce a mai zis?

— Ce?

— Ei, închipuie-ți ce a putut să zică! A zis că ea nu poate să dea o biată fată schizofrenică pe mâna unei familii de *yakuza* care consumă hașiș!

— Chiar așa?

— Exact așa!

— E nebună!

— Curat nebună! Și idioată! Îmi venea s-o jap-jap-jap plesnesc peste fața aia *busu* să nu se vadă! Dar eram în public, din păcate! I-am zis că este o țărănoaie *busu* care habar n-are ce-i ăla hașiș și să se ducă dracului în Kyushu la ea acasă să cultive orez, dacă nu-i place hașișul! Și atunci a apucat-o plânsul. Plângea ca o

isterică! A zis că ea nu s-ar fi așteptat la așa ceva, să te îmbolnăvești, și că faptul că te-ai îmbolnăvit e datorat accidentului de la Kamakura!

— E mincinoasă și nebună!

— De legat! Dar lasă că o învăț eu minte pe țăranca aia din Kyushu să mai zică așa ceva! Auzi! Începuse să-mi dea și sfaturi să n-o mai las pe Yumi cu oameni care consumă hașiș. De parcă ar fi treaba ei! Ce contează un pic de hașiș? Toată lumea, în afară de țărănoi, consumă puțin hașiș. O învăț eu minte să-și vadă de treaba ei. O… o… O S-O AZVÂRL DIN KOMAZAWA! Dacă nu se astâmpără și nu renunță la statutul ăla stupid de garant pe motiv că familia mea consumă haşiş şi nu-şi poate asuma responsabilitatea asupra unui *gaijin,* vorbesc cu proprietarul s-o dea afară din casa aia! Ce să caute o țărancă în Komazawa?! I-arăt eu ei! Dar înainte de a vorbi cu proprietarii, lasă că am eu și alte metode!

Doamna Hamasaki fierbea și a plecat întins de la vorbitor, tot bombănind: „I-arăt eu ei! Acum trec la acțiune!” N-am mai avut timp s-o întreb ce „alte metode” avea de gând să pună în aplicare, că se și făcuse nevăzută. Aveam să aflu puțin mai târziu.

Gyozii îmi dădură telefon la spital în aceeași zi și îmi spuseră că ei își vor asuma statutul de garanți până la capăt. Când aveam să ies din spital, aveau să mă oblige să părăsesc Japonia, iar dacă nu eram de acord, aveau să mă țină în spital până în aprilie anul următor, când îmi va expira viza și atunci statul japonez avea să mă expulzeze.

— De ce vreți să faceți asta? – am întrebat-o pe Akemi.

— Pentru că e mai bine pentru tine – îmi răspunse ea pe un ton din cale afară de amabil – ești bolnavă și cineva trebuie să aibă grijă în permanență de tine, iar noi nu ne putem permite asta, căci aici e casă cu copil…

Se auzi o mișcare, ca și cum cineva i-ar fi luat receptorul din mână, și apoi vocea puternică a lui Akira:

— Pentru că te urâm!

Am vorbit din nou cu Yoshiko Hamasaki și i-am spus ce aveau de gând Gyozii. Doamna Hamasaki și-a consultat iarăși avocatul care i-a spus că, legal, ceea ce voiau să facă Gyozii era posibil. Dacă între timp nu aveau să renunțe de bunăvoie la statutul de garanți, nu exista altă soluție decât să părăsesc țara sau să-i dau în judecată. Perspectiva nu-mi surâdea, căci știam că statul japonez nu

avea să-i dea câștig de cauză unui *gaijin* în fața unui japonez. Doamna Hamasaki însă îmi spuse să nu îmi fac prea multe griji, căci era pe cale să-și pună planul în aplicare.

Am vorbit și cu doctorul Takahashi despre asta. Mi-a spus că el nu avea ce face. El mă va ține o lună în spital și dacă, după aceea, familia Gyoda nu își dădea aprobarea să ies, avea să fie nevoit să îmi prelungească sejurul, deși, spuse el, „cel mai înțelept lucru ar fi să te întorci acasă, la București, după ce o să stai o lună în spital".

Zilele treceau și strânsoarea acelei gheare pe care o simțeam în jurul gâtului devenea din ce în ce mai puternică. Mă plimbam întruna de la un capăt la celălalt al coridorului și simțeam cum pereții spitalului se strângeau din ce în ce mai mult în jurul meu, făcându-mă prizonieră într-un spațiu și un timp infernale. Seara, după ora stingerii, mi se părea că sunt într-o gaură neagră, fără nici o posibilitate de scăpare.

Cu cât zilele treceau, cu atât nu mai resimțeam nici o plăcere, nici o dorință de a trăi. Mi se părea acum că gheara era înlăuntrul gâtului, strângând și absorbindu-mi din ce în ce mai mult corpul, extinzându-se și repliindu-se ca un cancer. Nu mă mai puteam concentra și nu mai eram în stare să citesc nimic. Nu aveam ce face altceva decât să mă plimb toată ziua de la un capăt la celălalt al coridorului.

Nu-mi anunțasem colegii de la facultate că eram la Matsuzawa și pe nimeni altcineva în afară de Hamasakii, Ruxandra și Hiroshi. Ruxandra venea mereu să mă vadă, Yoshiko și Yumi spuneau că erau prea ocupate și, ca atare, nu mai puteau să vină prea des, dar mă sunau mereu la telefon. La fel făcea și Hiroshi, care suna de la Paris aproape în fiecare zi și mă ținea câte o jumătate de oră la telefon.

Cu toată amabilitatea celor patru prieteni, angoasele deveniseră insuportabile și am decis la un moment dat să-mi tai venele. În salonul B21 nu exista însă nimic ascuțit sau tăios, nici măcar cuțite din plastic. La masă, totul se mânca din farfurii de plastic, cu bețișoare din lemn, cu vârful rotunjit, și totul se bea din pahare de plastic. Lamele, forfecuțele etc., erau interzise cu strictețe în salon.

Noroc cu peria de păr! Aceasta avea un suport de plastic tare, cu marginile foarte tăioase. L-am luat și m-am dus să mă închid la WC. Nu era totuși treabă simplă să-ți tai venele cu un plastic. Am făcut eforturi îndelungate, timp de aproape o oră și, când în sfârșit am reușit și mi-am pus încheietura mâinii deasupra WC-ului, mi-am pierdut cunoștința puțin după aceea și am alunecat din poziția îngenuncheat, picioarele ieșindu-mi în afară, pe sub ușă. M-a trezit strigătul lui Terasaki:

— *Kangofu-san, kangofu-san*, fata *gaijin* a căzut la WC!

Asistentele și asistenții veniră repede și dădură năvală, spărgând ușa WC-ului. După ce mi-au bandajat încheietura mâinii în cabinet, m-au cărat în aripa cu cuști.

Am stat acolo până a venit doctorul Takahashi a doua zi cu „vizita". M-a întrebat de ce îmi tăiasem venele.

— Nu mă simt bine. Am angoase. Probabil din cauza medicamentelor pe care mi le dați. Nu-mi dați ludiomil sau un alt antidepresiv, îmi dați alte chestii, nu-i așa?

— Da. Antidepresivele nu sunt bune pentru organismul tău. Îți dau alte medicamente care sunt foarte bune. Probabil că te simți încă rău din cauza bolii. Nu vrei să te întorci acasă, la București?

— Am investit prea multă energie în facultate și în japoneză, ca atare. Este specialitatea mea, așa cum a dumneavoastră este medicina.

— Este altceva; eu sunt doctor. Tu nu trebuie să-ți mai bați capul cu prea multe lucruri. Lasă facultatea! Ești bolnavă. Trebuie să te odihnești și să iei medicamentele pe care ți le dau eu. De acum încolo trebuie să te preocupe numai boala pe care o ai și să iei cu conștiinciozitate medicamentele mele; nu trebuie să îți mai faci probleme cu altceva. Poți să mergi dincolo acum.

Mi s-a permis astfel să mă reîntorc în salon, unde mă aștepta o surpriză.

Yoshiko, Yumi și Yoshi veniseră să mă vadă.

— Ghici ce i-am făcut orătaniei!

— Ce?

— Am trimis-o pe Yumi săptămâna trecută cu Yoshi și prietenii lui noaptea la familia Gyoda. S-au dus cu bicicletele și au încărcat în portbagaj *unko* de la Anko și de la Maggie. Mi-am dat silința să-l strâng o săptămână întreagă! Au sărit gardul, și-au pus mănușile și au dat cu

unko pe ușa casei, pe ziduri și pe parbrizul mașinii mocofanului. Au făcut asta în 4 nopți până acum. Mâine noapte e iarăși programată o incursiune.

— Și Yoshi – spuse Yumi – a sunat în cursul zilelor săptămânii trecute acasă la Gyozi și i-a spus cuvinte porcoase lui *busu.* Bineînțeles că țărănoaia nu le-a găsit nici o replică!

— Mersi – spusei eu întorcându-mă spre Yoshi.

— Nici vorbă! Prietenii prietenilor noștri sunt prietenii noștri!

— Mulțumesc mult și pentru *unko,* Hamasaki-san!

— Pentru nimic. Le-am și trimis prin poștă un plic cu *unko* și un altul cu o hârtie pe care am scris cu un băț înmuiat în *unko* amestecat cu apă „Vă vom umple gura cu *unko*”.

Am râs și le-am mulțumit.

— Încă iei medicamente?

— Da.

— Se vede! Ești palidă! Când m-au băgat pe mine la dezalcoolizare, toate medicamentele pe care mi le dădeau eu le…

Și astfel, în urma originalei mele călătorii inițiatice în țara Soarelui Răsare, îmi era dat să aflu răspunsul la una dintre marile întrebări ale vieții: „Cum poate fi căcatul o dovadă de prietenie?” Știam de acum că, în felul meu, eram o „alchimistă” și asta m-a făcut să mă simt mult mai bine; am hotărât că trebuia să rezist și să urmez sfatul lui Yoshiko cu privire la medicamente: splach!

13
Staruri la Matsuzawa

Eram trei care scuipam medicamentele în salonul B21: Hatsue, Junko și eu. Pe Hatsue o prindeau deseori și îi dădeau alte medicamente din pricina handicapului ei, care o împiedica să intre imediat la WC, fiind astfel nevoită să scuipe medicamentele la chiuvetă, sub ochii inchizitori ai lui Terasaki. În schimb, Junko și cu mine treceam nevăzute.

La o zi-două după ce am încetat să mai iau medicamentele fabuloase ale doctorului Takahashi, mintea mi s-a înviorat și a început să funcționeze cu o viteză neobișnuită, încât citeam un roman întreg pe zi, cu întreruperi numai la ora mesei și a țigărilor. Era o situație cum nu se poate mai fericită, căci acum nu mă mai plictiseam. Am terminat rapid romanele în engleză pe care le aveam și i-am cerut Ruxandrei să-mi împrumute de la biblioteca universității ei romane în japoneză, ca să mai exersez cititul în această limbă. Îmi fusese destul de greu să citesc romane în japoneză, chiar și în zilele mele normale, dar acum, după o perioadă așa de lungă de repaus mental, aveam o putere de concentrare și o capacitate intelectuală ieșite din comun, încât căutam cu febrilitate în dicționar toate semnele pe care nu le știam și le rețineam imediat. La ceva mai mult de o săptămână după ce trecusem la aplicarea procedeului „splach” cu privire la medicamente, am început iarăși să mă simt mai mult decât bine. Printre altele, mi-am reluat regimul dietetic din perioada Mila Schön. Trecuse deja mai mult de o lună de când mă aflam în spital, iar familia Gyoda refuza să plătească pentru mine sau să-și dea aprobarea să ies de acolo în alt scop decât ca să ajung la aeroport. Conform legii japoneze, spitalul Matsuzawa era obligat să mă țină internată până când garanții își dădeau aprobarea să mă externeze, iar cum Gyozii refuzau, spitalul era nevoit să mă țină în continuare pe gratis. Doctorul Takahashi și personalul medical nu mă priveau cu ochi buni din acest motiv, iar un asistent chiar mă întrebase o dată:

— Nu-i așa că-i bine să mănânci pe gratis, Claudia-san? De-aia nu vrei să te întorci la tine în țară: aici poți să mănânci ca lumea pe gratis, pe când în România am auzit că nu vă permiteți să mâncați decât untură și mațe de porc!

Nu știu cum personalul spitalului putea să aibă un umor atât de negru încât să sugereze că mie mi-ar fi plăcut să stau acolo. Oricum, de când îmi regăsisem buna dispoziție, nu mai simțeam nevoia să mănânc altceva decât câteva îmbucături de orez la fiecare masă.

Mă simțeam așa de bine, încât mi se părea acum cât se poate de normal să nu mai iau medicamentele, iar într-o seară nici nu mi-am mai dat osteneala să vărs prafurile în gură și am ascuns pliculețul în buzunar. Asistentele s-au prins și au trecut la acțiune. S-au adunat în jurul meu, m-au imobilizat, una m-a apucat de nas, iar alta mi-a turnat medicamentele și apă în gură. Sadismul lor mi s-a părut atât de stupid și de grotesc încât, în timp ce încercam să înghit conținutul pliculețului, m-a pufnit râsul și apa cu medicamente a aterizat într-un scuipat grosolan pe podea. M-au cărat atunci în celulă și, după ce mi-au făcut forțat o injecție, m-au lăsat să zac acolo pe o saltea până a doua zi, când s-a arătat doctorul Takahashi cu zâmbetul său luminos:

— De când nu mai iei medicamentele mele?

— De mai bine de-o săptămână și mă simt mult mai bine fără!

Sinceritatea este, într-adevăr, apanajul prostului și, cu toate că o simțisem în repetate rânduri pe propria-mi piele, dulcele meu apanaj mi se părea prea frumos ca să-l abandonez și continuam să-l port cu mândrie, ca un păun penele sale.

— Așa deci?! – făcu doctorul Takahashi pe un ton de reproș. Nu iei medicamentele mele! Ai o boală și numai medicamentele mele te pot ajuta!

— Nu pot să le mai iau! Când le luam, nu mă puteam concentra deloc și nu mai aveam nici un fel de… duh, nici un fel de harismă!

— Nu te poți concentra din cauza bolii, iar așa-zisul „duh” sau „harismă” nu au fost în cazul tău decât o iluzie datorată bolii. Renunță să te mai gândești la cai verzi pe pereți și ia medicamentele mele, căci numai așa te vei face bine și vei fi un om normal.

— Nu vreau!

— Foarte bine. Atunci o să pun să-ți facă injecție. Acum poți să mergi dincolo!

Am refuzat de atunci încolo, pentru o perioadă destul de lungă, să mai iau medicamentele de bunăvoie. Îmi făceau de fiecare dată injecție. Doctorul Takahashi începuse să susțină că eram masochistă și îmi plăceau injecțiile.

— Transfer – am comentat eu.

Nu era o chestiune de masochism, ci una de onoare, care, ca și sinceritatea, făcea și aceasta parte din apanajul prostului.

Constatam iarăși cu stupoare că nu mai puteam deloc să citesc, nici măcar romane simple în engleză. Nu reușeam să parcurg decât câteva rânduri dintr-o dată, și acelea cu voce tare. Îmi lipsea cu desăvârșire puterea de concentrare și nu înțelegeam nici măcar puținul pe care reușeam să-l citesc. Acest lucru mă neliniștea nespus și nu voiam să-l accept. M-am plâns doctorului Takahashi.

— E din cauza bolii. Ia medicamentele mele și o să te vindeci! Între timp, îți recomand cărți cu poze.

Mă încăpățânam însă și mă străduiam să citesc cât mai mult, și, din moment ce nu puteam citi decât câteva rânduri dintr-o dată, cât mai des. Ca Setsumi, ajunsesem să car o sacoșă cu cărți după mine și să scot câte una din când în când ca să mă uit la ea. Setsumi a observat aceasta și, odată, ca între tovarășe, mi s-a destăinuit.

— Nici tu nu poți de fapt să citești? – m-a întrebat ea.

— Nu, nu mai pot.

— Și cum de ești studentă la Todai?

— Pe vremuri puteam.

— Înseamnă că atunci nu-și dăduseră seama că ești sisi și nu puseseră încă mâna pe tine. Mie îmi dau medicamente de când sunt mică și nu m-am putut niciodată concentra. M-au dat la o școală pentru înapoiați mintal – îmi șopti ea – și ce n-aș fi dat să merg și eu la Todai! Îmi place să citesc cărți de economie, sociologie, chimie, medicină…, dar nu le înțeleg. Poate că dacă aș merge la Todai le-aș înțelege!

Destăinuirea lui Setsumi mă impresionă, dar nu mă consolă câtuși de puțin. Cum de era posibil? Eu fusesem la cele mai bune școli și luasem aproape întotdeauna prima examenele. Poate că, așa cum spunea doctorul Takahashi, eram nebună, fără duh și fără harismă, iar

acum 95% din minte îmi dispăruse. Căzusem jos, foarte jos, într-o gaură atât de adâncă încât lumina nu se mai zărea. Am hotărât să iau medicamentele de bunăvoie; mai jos de atât nu puteam să cad. Sau, cel puțin, așa mi se părea atunci, când nu explorasem îndeajuns adâncurile tenebroase ale existenței.

Trecuseră 2 luni de când mă aflam în salonul B21. Venise decembrie și ziua mea de naștere. Plănuisem mai demult să o sărbătoresc împreună cu Yumi, acasă la Hamasaki. N-a fost să fie însă. Gyozii nu și-au dat aprobarea să ies nici măcar pentru o zi din spital. Ce-i drept, dacă aș fi ieșit, nici că m-aș mai fi întors.

Dimineața, a venit Ruxandra cu o prăjitură și cu un cadou:

— Ți-am adus un nou prieten, să-ți țină în permanență companie! îmi spuse ea întinzându-mi foca albă din pluș.

La ora prânzului, au venit Yumi și Yoshiko cu *sushi* și tort. Yumi și cu mine ne-am urat reciproc la mulți ani. Doamna Hamasaki îmi adusese în dar două rujuri Chanel:

— Ca să-ți refaci fațada – îmi spuse ea, iar Yumi îmi dărui o brățară de argint cu pietre de ametist și o casetă cu noul album al Madonnei.

După-amiază, și-au făcut apariția Gyozii:

— La mulți ani! – îmi spuseră ei zâmbind. Și cât mai multă sănătate și drum bun în curând! Uite, ți-am adus un tort și un album cu reproduceri din Rousseau și Chagall. Takahashi-*sensei* ne-a spus că, de când nu mai iei medicamentul pentru reumatism, nu mai poți să citești lucruri complicate, așa că ne-am gândit la ceva mai simplu și primitiv. Sperăm să-ți facă plăcere!

Seara am petrecut-o ascultând la casetofonul pe care Hatsue mi l-a cedat de bunăvoie în schimbul unei felii de tort caseta cu cel mai recent album al Madonnei, *Erotica.* Angie, Nuiko, Setsumi, Junko și Rie au dansat împreună cu mine. Atât Madonna, cât și Uchida-san ne-au acompaniat. Keiko nu știa bine engleza și, în loc de „erotica”, înțelesese că se cânta „neurotica” și, ca atare, zbiera din răsputeri *„neurotic, neurotic, put your hands all over my body...”* Sfârșirăm prin a o enerva pe Hatsue, care începu să strige „kichigai! kichigai!”, bătând cu degetele în scaun. Și așa, mai trecu peste mine un an.

Zilele treceau, tot mai plictisitoare, în ciuda fetelor interesante care se aflau în preajmă. Un grup de tinere

asistente își făcea stagiul în salonul B21, studiind arta sadismului cu maestrul Takahashi, și toate păreau entuziasmate să se documenteze discutând cu noi și întrebându-ne tot felul de lucruri. Odată, una dintre ele mi-a pus o mulțime de întrebări și, după ce i-am răspuns la toate, am întrebat-o și eu cum se simte printre nebuni.

— Mă simt excelent! – îmi spuse ea. Toți sunteți niște oameni foarte interesanți și speciali și este foarte distractiv să fii într-o asemenea companie!

Setsumi, care era și ea pe acolo, se băgă în vorbă, așa cum îi era obiceiul:

— Așa e! E distractiv! Noi nu suntem nebuni pur și simplu, ci oameni cu Personalitate și Har. Suntem staruri!

Într-un fel, Setsumi avea dreptate. În salonul B21 se aflau multe persoane cu un pronunțat caracter individual și cu o personalitate atât de accentuată încât devenise extravagantă și aducea aminte de excesele și micile curiozități ale starurilor. Aproape fiecare dintre noi avea ceva eminamente caracteristic, care îl făcea să iasă cu desăvârșire din rândurile vulgului.

Setsumi și cu mine aveam mania cărților, pe care nu le puteam citi și cu care ne plimbam toată ziua în mână, de parcă am fi fost doi Hamleți bântuind prin Elsinor. Rie era cu extratereștrii și fantomele, Taki-san cu sumedenia de clăbuci pe care îi făcea pentru întreținerea mâinilor ei de Albă ca Zăpada și ofensiva împotriva celor care aveau neobrăzarea să susțină că s-ar fi scăpat pe ea, Nuiko cu dorința ei de a fi dezvirginată de un *gaijin,* Uchida-san cu dragostea ei pentru alcool și străinătate. Spunea că nu-i place Japonia, deoarece în Japonia se râde de tine dacă nu te îmbraci adecvat pentru vârsta ta, pe când în străinătate, în teritoriul *gaijin,* ești chiar apreciat dacă porți, ca ea însăși, fundă roșie în cap și fustă mini după ce ai trecut de 60 de ani. Nu voiam s-o contrariez, așa că îi spuneam că, într-adevăr, noi *gaijini*-i apreciem originalitatea mai presus de orice.

Angie povestea toată ziua despre victoria ei în lupta împotriva a numeroși *yakuza* și despre viitoarea ei nuntă din Filipine. Saito-san, despre care nu am vorbit până acum din discreție, era cu *strip-tease*-ul. Nu era cea mai fericită alegere ca tocmai ea, din tot salonul, să facă *strip-tease,* dar asta era situația. Avea în jur de 50 de ani și, cum o scăpau asistentele din ochi, cum se dezbrăca de tot și începea să umble așa prin tot salonul. Când o prindeau,

o încuiau în camera ei, dar, ca toate camerele, și a ei avea un geam care dădea spre coridor, așa că plăcerea de a se arăta nu i-o puteau lua. Deschidea apoi gemulețul și își arunca toate hainele și așternuturile pe coridor. Satisfacția ei era să le vadă în mijlocul drumului, ca toată lumea să se împiedice de ele. Mai avea și obiceiul de a se da cu capul de pereți și de aceea îi puseseră pe cap o caschetă roșie pe care nu și-o putea scoate, fiindu-i încuiată sub bărbie. Așa, goală și cu cascheta roșie pe cap, avea o extraordinară priză la public. Junko nu voia nici ea să fie mai prejos și se mândrea toată ziua cu pata ei galben-vineție de pe braț, pe care o arăta la toată lumea, demonstrând astfel că trecuse prin viață. Terasaki era ochiul și urechea salonului, iar despre Hatsue – să nu mai vorbim.

Toate aceste personalități au fost însă definitiv puse în umbră o dată cu apariția lui Mika-san, care tocmai ieșise din aripa cu cuști și se alăturase clubului. Avea 28 de ani și, având probabil probleme cu tiroida, era cât o namilă, foarte înaltă și grasă. Purta mereu un trening de culoare roșie și privea mereu în sus, cu ochii ei mari și bulbucați. Suferea de autism și, cât am stat acolo, nu a înțeles niciodată unde se afla. La început, făcea cercetări acerbe și, fiindcă eu îi părusem mai ieșită din comun, se ținea mereu după mine, mă apuca de braț și se lăsa cu toată greutatea:

— Aici este conacul tău, nu-i așa?

— Nu, nu este conacul meu.

— Ba da, aici este conacul tău, nu-i așa?

— Nu, nu este conacul meu.

— Ba e conacul tău, nu-i așa?

Mika-san nu voia niciodată să îmi dea drumul și, oriunde m-aș fi dus, era agățată de brațul meu. Aveam dificultăți până și să intru singură la WC și, când reușeam, după lupte seculare, Mika împingea de afară ușa strigând disperată:

— E conacul tău, nu-i așa?

Nu am putut să scap de ea până când nu mi-a venit o idee strălucită:

— Conacul nu e al meu! L-ai văzut pe bărbatul acela îmbrăcat în alb, cu ochelari și zâmbet pervers? Ei bine, conacul e al lui. El e stăpânul aici și suntem toți pe domeniul lui.

De atunci, Mika nu l-a mai slăbit pe doctorul Takahashi, care nu putea să scape de ea nici când se încuia în propriul său cabinet, a cărui ușă era pusă la grea încercare de gabaritul lui Mika, care o izbea încontinuu strigând cu toate puterile:

— Aici este conacul tău, nu-i așa?

Am dedus că, la un moment dat, îi venise și doctorului Takahashi o idee strălucită și îi spusese ceva de genul: „Aici este conacul nostru al tuturor și poți să te simți ca acasă!", căci Mika a început ulterior măsurătorile de teren. Umbla peste tot și își plimba mâinile pe toate marginile meselor, scaunelor, ferestrelor, de parcă ar fi vrut să le măsoare. A început de asemenea să intre în toate camerele și să se aprovizioneze cu ce credea de cuviință. O atrăgeau îndeosebi cărțile mele, pe care le căra la ea în cameră și pe ale căror coperți își scria numele cu carioca magică.

Cea mai mare plăcere a ei era însă mâncatul săpunului; era convinsă că astfel se spală mai bine pe dinți. Asistentele i l-au confiscat și au introdus o nouă regulă: nimeni nu mai avea voie să-și lase săpunul la lavabou, căci Mika punea mâna pe orice, mai ales pe săpunuri, pe care le înfuleca pe nerăsuflate. Însă, cu tot autismul ei, Mika avea fler și, dacă voia săpun, știa unde era de găsit cea mai impresionantă panoplie. S-a introdus așadar pe furiș în camera lui Taki-san și a dat iama în săpunurile ei. A reușit să-i mănânce jumătate de Lux la toaletă până când s-o prindă asistentele asupra faptului. Taki-san s-a făcut foc de supărare și a sărit s-o bată, dar au oprit-o asistentele care i-au spus că spitalul își asuma întreaga responsabilitate și avea să-i înapoieze cât mai curând un Lux nou-nouț.

În sfârșit, omul-bufniță trasa și ea din când în când o tușă originală pe tabloul vieții cotidiene de la Matsuzawa. O țineau numai în celulă, dar, uneori, o aduceau în salon și de acolo o scoteau în curtea interioară. O legau cu o funie în jurul taliei și o asistentă o ținea ca într-un lasou. Numai când simțea aerul de afară, omul-bufniță se ridica în picioare și începea să alerge în cerc, fiind ținută în lasou ca să nu-și piardă orientarea. Făcea sute de ture și nu părea să obosească. Trebuiau s-o oprească cu forța și s-o care la loc în aripa cu cuști, de unde se auzea apoi urlând.

Doamna Hamasaki adăugase noi elemente în operațiunea *unko*. Într-o noapte, Yoshi și prietenii lui dezumflaseră cauciucurile *Legacy*-ului și își descărcaseră imaginația scriind pe mașină fel de fel de chestii cu un *spray* magic. Se duseseră apoi în parcul Komazawa și aruncaseră cu pietre în geamuri, reușind să spargă unul.

Cu toată predilecția lor înnăscută pentru așa ceva, Gyozii s-au săturat în cele din urmă de *unko* și au renunțat la statutul de garanți, care a fost preluat de Hamasaki. Eram astfel liberă să părăsesc spitalul după mai bine de 2 luni și jumătate.

Înainte de a-mi face externarea, doctorul Takahashi mi-a zâmbit și m-a întrebat:

— Nu-i așa că o să-ți fie dor de spital?

M-am uitat inchizitor la el să văd dacă nu cumva glumea, dar părea să fie cât se poate de serios. Mi-am dat seama atunci că nu era un *sadisto* pur și simplu, ci un *kichigaina sadisto.* M-am ferit însă să i-o spun – de teamă – și am bălmăjit în schimb:

— Ăăăăăăă… daa…

Atunci a părut extrem de încântat și mi-a zâmbit triumfător:

— Trebuie să iei medicamentele mele în continuare și să vii la control.

14
Shaba

Shaba Ioka este o expresie din budismul indian, care desemnează lumea terestră și efemeră, în contradicție cu lumea eternă a lui Budha. Japonezii au dat o interpretare originală lucrurilor și au formulat expresia *shaba ni deru* – a ieși în *shaba,* adică în „lume”, după o perioadă îndelungată de recluziune. Expresia este folosită în zilele noastre mai ales de către membrii *yakuza,* care redescoperă plăcerile *shabei* după câte un sejur la închisoare.

Un *gaijin* care folosește o asemenea expresie este privit cu suspiciune de oamenii comuni. M-am putut convinge de aceasta atunci când am văzut stupoarea care a apărut pe fețele câtorva asistente și pe cea a doctorului Takahashi, ieșiți în hol să-și ia la revedere, atunci când am exclamat:

— Ah, *yatto shaba ni deru*! – În sfârșit, ies în *shaba*!

Am fugit până la Mini-Golful lui Yumi, dar, înainte de a urca, am ținut să fumez o țigară. Era extraordinar! Eram într-adevăr în *shaba*: puteam să fumez pe stradă, în văzul tuturor! Mă simțeam în al nouălea cer și aproape că-mi venea să scot fumul pe urechi.

Ruxandra îmi cărase deja jumătate din lucruri cu taxiul acasă la ea, la căminul Universității Waseda, iar pe cealaltă la Hamasaki. Aveam să stau teoretic la Ruxandra, ceea ce am și făcut pentru următoarele două zile.

Era timpul Crăciunului. În Japonia, acesta nu se sărbătorește decât între *gaijini*. Ruxandra ținea să meargă la o biserică ortodoxă împreună cu mine. I-am urat: „Drum bun! Eu nu servesc așa ceva.” Și Ruxandra s-a dus singură. Nu era de felul ei un om petrecăreț, așa că, după ce s-a întors de la biserică, a trebuit să beau singură aproape toată sticla de whisky pe care i-o făcusem cadou de Crăciun.

De Revelion, eram invitată la familia Hamasaki. Am fost somată să vin cu două zile înainte de Yoshiko și Yumi, pentru a ajuta la preparative.

După ce ne-am amuzat o zi întreagă cu preparatele culinare japoneze specifice Anului Nou, *toshikoshi soba*

(paste japoneze de „trecere a anului”), *zorii* (supă cu găluște de orez), *mochi* (turte de orez) etc., Yoshiko și cu mine ne-am relaxat seara cu o sticlă de whisky.

— Știi că Angela s-a cărat acasă, la Brisbane?

— Când?

— Acum o lună. A dat-o afară domnul doctor. Trebuiau să vină părinții lui de la Nagoya să asiste la concertul lui frate-său – e violonist așa că i-a spus să se care, să nu vadă familia lui că are relații cu o *gaijin* cu 10 ani mai în vârstă. Cred că țărănoii ar fi făcut infarct! A aterizat până la urmă într-o *gaijin-house,* dar nu i-a plăcut și s-a cărat acasă. Mă întreb ce-or mai face și țopârlanii ăia de Gyoda. Auzi la ei! Hop-țop la Matsuzawa pentru un pahar în plus de whisky! Hâc!

— Ce-ar fi să le trimitem o felicitare de Anul Nou?

— CEE?? O FELICITARE LA ȚĂRĂNOI?!!

— Nu o felicitare simplă, ci una cu *unko.*

— Aaa, așa da! Cu *unko* mai merge!

— Am eu o idee. Ne trebuie puțin *unko* de la Anko și un băț sau un pix mai vechi și o bucată de carton.

Yoshiko lăsă paharul pe masă și alergă la bucătărie, unde se afla olița lui Anko. Am mers după ea să o secondez în expediția de procurare a materiei prime.

Am diluat produsul Anko în soluție de H_2O și am scris apoi pe o bucată de carton, cu bățul care folosise și în prealabil, următorul mesaj către Gyozi:

{46}

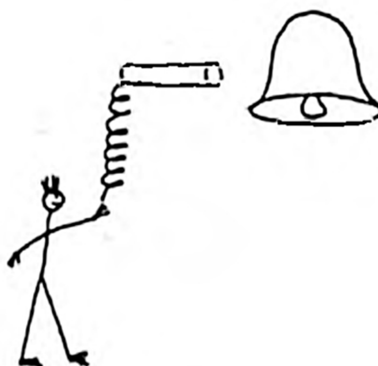
Am lăsat cartonașul la fereastră să se usuce peste noapte și a doua zi, când l-am arătat întregii familii înainte de a-l băga în plic, s-a bucurat de un succes deosebit. Domnul Hamasaki a comandat 6 cartonașe identice (unul pentru Garda Financiară și restul pentru membrii unor clanuri adverse), iar Isao, fratele lui Yumi, 22 (pentru colegii nesuferiți și profesori). Am avut așadar

activitate artistică – nu glumă! – în ziua de dinaintea Revelionului.

La 22:30 am pornit-o spre templul shintoist. Eram toți îmbrăcați în pantaloni, în afară de Anko, care mergea și ea și care purta hăinuța roșie de ocazie, și de Yumi, care își pusese kimonoul. Îi trebuise mai bine de o jumătate de oră numai ca să îl îmbrace.

Nu am făcut mai mult de 10 minute și, cum am ajuns în curtea templului, ne-am așezat la coadă pentru a primi un pahar de *ama-sake* (*sake* dulce) pe gratis. Am putut în sfârșit să-l bem după ce am așteptat vreo 15 minute. *Sake*-ul este făcut din orez și acest *ama-sake,* mai puțin rafinat, păstra culoarea alburie a materiei prime. Era fierbinte și ne-a mai încălzit puțin, deși afară nu era foarte frig: vreo 10 grade.

Ne-am așezat apoi la o altă coadă în fața unui podium deasupra căruia se afla un clopot mare cu o bârnă alături:

Toți așteptau să „clopoțească”, adică să apuce funia agățată de capătul bârnei de lemn și să o împingă spre clopot în așa fel încât acesta să răsune potrivit. Era absolut necesar să lovești clopotul cum trebuie ca să îți meargă bine în următorul an. Bârna trebuia împinsă de funie cu o forță nici prea mare, nici prea mică, pentru a obține un sunet armonios și echilibrat al clopotului, căci numai acest tip de sunet era de bun augur, asigurând un nou an fericit.

Am clopoțit care mai de care, inclusiv Anko, cu toată puterea lăbuței ei.

Am luat-o apoi înspre templul budist. Tradiția cerea ca miezul nopții să survină atunci când oamenii se aflau la jumătatea distanței între templul shintoist și cel budist. Era și aceasta o chestiune de bun augur.

Eram așadar încă pe drum când se auziră clopotele templelor din zonă. Trecuserăm în Heisei („Epoca Păcii și Liniștii”), anul 5.

La templul budist ne aștepta o nouă coadă, de data asta în fața obișnuitului suport cu nisip, în care ardeau bețișoarele de tămâie ce produceau un fum gros. Ajunși la destinație, ne-am strâns în jurul suportului și am bătut din palme ca să le atragem atenția zeilor și să le stimulăm bunăvoința, iar apoi am dat fumul cu palmele înspre noi ca să ne spele de ghinion și să ne murdărească de noroc. Anko s-a înecat, dar și-a revenit repede când a văzut că are companie. Tocmai apăruse Sugimoto-san, prietena lui Yoshiko, și doamna ținea în brațe un pudel cu fundițe roz la urechi. Și-a scuturat capul și și-a fâlfâit urechile cu bucle albe în timp ce se parfuma cu tămâie și apoi, observând-o pe Anko, i s-a adresat:

— Wuuuauaw! Wham ham ham!

Doamnele au considerat că era cazul să treacă la prezentări:

— *Akemashite omedeto gozaimasu*! Anko, *chiwawa* umilei mele case.

— *Akemashite omedeto gozaimasu*![47] Angel, pudelul umilei mele case. *Gaijin-sama wa*? – Cine este onorabilul *gaijin*?

— A, Claudia, *gaijin*-ul umilei mele case. Vă rog să o tratați cum crede măria-voastră de cuviință.

— *Akemashite omedeto gozaimasu*! Claudia *desu.* Vă rog să mă tratați cum crede măria-voastră de cuviință.

— *Akemashite omedeto gozaimasu*! Nu, din contra, eu vă rog să mă tratați cum crede măria-voastră de cuviință.

— Hai, gata, n-avem timp de așa ceva! – ne tăie Isao curtoaziile. Avem întâlnire în 30 de minute cu Yamanaka. Mergem să facem podurile și asta mai trebuie să-și dea și armura jos de pe ea! – arătă el spre Yumi.

Am luat-o așadar din loc împreună cu Isao și Yumi și ne-am grăbit către casa Hamasakilor. La scurt timp după ce am ajuns s-a arătat Yamanaka, un prieten de-al lui Isao. Venise cu mașina lui decapotabilă, împreună cu alți doi prieteni. Yumi își puse blugii și Isao își descoperi și el mașina, lăsând capota în jos.

Porniră astfel să facem podurile. Luaserăm cu noi câte o cupă de șampanie pentru fiecare și acum mai rămânea să cumpărăm lichidul. Am oprit la un magazin

non-stop de alcooluri și am achiziționat 3 sticle. Le-am lăsat nedesfăcute – trebuia să le bem la sfârșitul călătoriei – și am luat-o spre nordul orașului.

Scopul *drive*-ului era să străbatem toate podurile din Tokyo și să conducem mașina cât mai periculos și mai zgomotos posibil. Isao ne anunțase de cum urcasem la bord că aveam să căutăm alți *bosozoku* și de-abia atunci mi-am dat seama că Isao era el însuși un *bosozoku.*

Bosozoku s-ar putea traduce prin „clanul golanilor motorizați” și membrii acestui „clan” au ca principală ocupație achiziționarea ultimelor tipuri de mașini sport – eventual decapotabile – și condusul într-o manieră periculoasă și deranjantă pentru ceilalți participanți ne-*bosozoku* la trafic.

Atât Yamanaka, care se afla la bordul mașinii din față, cât și Isao conduceau cu viteză extremă, executând viraje de mare clasă care îmi aduceau aminte de alte viraje de mare clasă, în fața mașinilor unor bieți conducători obișnuiți, care făceau tot posibilul să evite felurite accidente. Manipularea motorului și a frânelor în așa fel încât mașina să producă un zgomot infernal făcea de asemenea parte din arta *bosozoku.* Cât despre idealul unui *bosozoku,* acesta era găsirea altor mașini cu șoferi de același tip și executarea împreună cu acestea a unor exhibiții motorizate sau provocarea inocentă a câte unui accident între două sau mai multe mașini conduse de ne-*bosozoku.* Acest lucru trebuia făcut cu cap, astfel ca *bosozoku,* care provocase de fapt accidentul, să iasă basma curată din punct de vedere legal.

Erau vreo zece grade afară și, deși mașina era decapotată, nu-mi era frig. Isao conducea cu viteză atât de mare încât frigul nu se simțea și, în afară de asta, aerul condiționat torcea încontinuu, aruncându-mi în față un val de căldură insuportabil. Mi-am scos jacheta și puloverul și am rămas într-un tricou cu mâneci scurte. Mi se păruse ciudat inițial că Isao mă invitase să stau în față, în loc s-o invite pe Yumi, dar acum înțelegeam de ce: o *gaijin* cu părul fluturând în vânt, în tricou cu mâneci scurte în plină iarnă, așezată la bordul unei mașini decapotate, circulând cu 180 de kilometri pe oră, executând viraje și împiedicând desfășurarea normală a circulației, era de natură să stârnească senzație și Senzația era de fapt scopul intrinsec al mișcării golanilor motorizați.

Până în sudul orașului, la Yokohama Bay Bridge, ținta călătoriei noastre, lăsarăm în urmă exact patru idealuri împlinite. Alți *bosozoku* nu am găsit până nu am ajuns la capătul drumului: Yokohama Bay Bridge. Se aflau toți în *parkingul* de sub pod și claxonau care mai de care.

Am urcat mai întâi pe pod și am oprit, ca toată lumea, la mijlocul acestuia, luând în derâdere avertismentele și rugăciunile difuzorului paranoic: „Oprirea pe pod este strict interzisă. Vă rugăm insistent să vă continuați drumul fără să opriți. Oprirea pe pod este strict…” Am ieșit din mașină și am desfăcut sticlele de șampanie.

Ne-am umplut fiecare cupele și am ciocnit îngânându-ne unul pe altul:

— *Akemashite omedeto gozaimasu*! *Akemashite omedeto…*

Valurile negre ale oceanului treceau pe sub noi reflectând luminile vesele ale portului Yokohama. Când azvârlirăm sticlele de șampanie în apă, am simțit pentru un scurt moment pulsul peisajului și mi s-a părut că îi aparțin.

Difuzorul paranoic continua să repete „Oprirea pe pod este strict…” când ne urcarăm în mașini. Am coborât podul pe șoseaua în spirală și am tras în *parking*-ul de dedesubt. O dată ajunși la destinație, Yamanaka și Isao începură și ei să claxoneze, alăturându-se sunetelor orchestrei infernale.

În zori, o luarăm spre Tokyo.

Yoshiko ne aștepta în living, cu o sticlă de whisky pe trei sferturi goală în față.

— Hei, hei! *Irrrassshaiii*! *Akemashite omedeto gozaimasu*!

— Akemashite omedeto gozaimasu!

— Câți s-au ciocnit în noaptea asta?

— Patru! – declară Isao cu mândrie.

— *Banzaaai*![48] – strigă Yoshiko. Hai noroc! Cine se duce să mai cumpere o sticlă?

Sărbătorile trecuseră și anul 5 al Epocii Păcii și Liniștii nu se anunța prea vesel pentru mine. Mă întorsesem la căminul Universității Waseda și asistam toată ziua la pregătirile febrile de examen ale Ruxandrei, fiindu-mi imposibil să o imit și să-mi repet și eu cursurile.

Doctorul Takahashi mă pusese – cum s-ar spune – cu botul pe labe și mă convinsese că, dacă nu continuam să iau medicamentele „lui”, aveau iarăși să înceapă să îmi apară diverse chestii.

Se terminase vacanța de iarnă și am reînceput orele la Todai, dar nici acolo situația nu era roză. Cursurile care îmi plăcuseră atât de mult înainte mi se păreau acum fade și de neînțeles. Ieșeam mereu afară din clasă la jumătatea lor și îmi aprindeam o țigară.

Așa nu mai puteam continua. Era oricum vremea să mă duc la Matsuzawa să iau o nouă rețetă de medicamente, moment prielnic pentru a-mi revărsa furia asupra doctorului Takahashi.

— Ei, acum pot să știu și eu ce medicamente îmi dați?

— Da, acum se poate. Chlorpromazin și haloperidol.

— Ceeee?? Astea sunt antipsihotice notorii!

— Și vrei antipsihotice mai puțin notorii?

— Nu. Vreau antidepresive! Am depresie de la medicamente, nu mă mai pot concentra, nu pot sta locului, îmi este aproape imposibil să circul cu metroul și alte asemenea. Tot ce e mai rău!

— Toate astea nu se întâmplă din cauza medicamentelor, ci din cauza bolii.

— Și, dacă e așa, atunci cum de înainte puteam de exemplu citi sau aveam răbdare să merg cu metroul?

— Nu erai îndeajuns de bolnavă.

— Aha. Și cât mai trebuie să iau chlorpromazin și haloperidol ca să mă vindec?

— Vreo 5 ani de acum încolo.

— CEEE?? 5 ani de chlorpromazin și haloperidol pentru un pahar în plus de whisky?!

— Nu este vorba de whisky, ci de schizofrenie. Dacă nu iei medicamentele mele timp de vreo 5 ani de zile, boala, care în prezent este pe cale de vindecare, va reveni, chiar dacă nu acum, în următoarele luni, mai târziu, cu siguranță. Se va accentua și, cu fiecare criză, va deveni tot mai gravă, încât, în cele din urmă, nu se va mai vindeca niciodată.

Ochiul drept mi se refugiase la baza nasului și căscam gura siderată în fața porților pe care mi le deschidea doctorul Takahashi către viitorul meu strălucit. Mă speriase de-a binelea și am plecat de la spital – cum s-

ar spune – cu coada între picioare și cu o nouă rețetă de haloperidol și chlorpromazin.

Era limpede că în starea în care eram, incapabilă de a citi alt gen de carte decât *Home Alone* sau a privi până la capăt alt gen de film decât *Basic Instinct,* nu puteam să dau examenul de masterat la Todai. Îmi venea să iau toate pastilele de chlorpromazin și haloperidol dintr-o dată, dar, într-un moment de optimism paradoxal, am hotărât să fac un efort și să văd ce îmi va mai rezerva viața.

Am stabilit o întâlnire cu directorul adjunct al firmei la care trebuia să lucrez din aprilie. Domnul Kamiyama mi-a oferit să încep mai devreme și, de asemenea, un împrumut din partea firmei pentru a plăti așa-numitul *key-money* pentru garsonieră. Compania m-a și ajutat să găsesc locuința cu pricina și, într-o săptămână, eram instalată în Ikebukuro, zonă și stație de tren aflată în partea de nord-vest a cercului trasat de linia Yamanote.

Camera era destul de spațioasă, cu baie, bucătărie și tot confortul: aer condiționat, ventilație etc. Era ideal și totuși nu-mi revenisem în fire. Nu mai fusesem niciodată într-o stare depresivă atât de accentuată și sinuciderea mi se părea inevitabilă. Nimic din *shaba* nu mai prezenta interes pentru mine. Mă afundasem ca un porc într-o mocirlă adâncă și simțeam că, dacă nu avea să se ivească foarte curând nici o minune, aveam să mă înec acolo, „în liniștea serii”.

15
Shabu

Trecuseră câteva luni de când lucram în departamentul internațional al firmei N.S.S. și de când îmi lingeam rănile în timpul liber în garsoniera mea din nord-vestul orașului. Zâmbetul distant al doctorului Takahashi începuse să-mi stea ca un os de pește în gât. Se impunea o schimbare, așa încât Hiroshi mi-a recomandat un nou psihiatru pe care îl cunoștea indirect.

Am fost să-mi iau trimiterea necesară de la doctorul Takahashi. I-am spus că nu mai puteam veni, deoarece lucram și nu aveam timp de spital decât sâmbăta, când *sensei* nu avea consultații externe.

— Te simți bine cu medicamentele mele?

— Foarte bine.

— Ai văzut că te simți bine și cu medicamentele mele? O să scriu aici că trebuie continuate. Trebuie de asemenea să ai grijă să respecți un program sănătos de viață: să te culci la orele stabilite etc.

— Da.

Doctorul Takahashi mă mai întrebă câte ceva, apoi îmi înmână „trimiterea" într-un plic sigilat. Știam de când fusesem internată că lui *sensei* îi plăcea să primească scrisori de la pacienți. Ne spunea el însuși la „vizită" să-i scriem scrisori dacă avem probleme și să i le băgăm pe sub ușa cabinetului. Îi pregătisem așadar, în semn de rămas-bun, un plic cu o misivă înăuntru.

— Poftiți. Vă rog să-l deschideți după ce plec!

I-am întins plicul, mi-am luat la revedere și pe-aci ți-e drumul. Am ieșit în fugă și m-am îndreptat tot în fugă spre stația de metrou. Aceasta din pricină că misiva pentru doctorul Takahashi nu conținea nimic altceva în afară de laconicul mesaj: „100 mg de trifluoperazină!" și, citindu-l, s-ar fi putut să i se năzare că nu eram încă „vindecată".

Cabinetul doctorului Eguchi se afla la un spital din apropiere, la două stații de metrou de la Road House (așa se numea blocul în care locuiam). La Matsuzawa, trebuia să aștepți vreo 45 de minute pentru a da ochii cu zâmbetul distant al doctorului Takahashi, pe când aici, în sala de

așteptare, nu era nimeni. Eguchi-*sensei* m-a poftit așadar imediat înăuntru. Mi-a zâmbit, am făcut cunoștință și m-a invitat politicos să iau loc. Am avut timp destul să-l studiez în timp ce citea „trimiterea” de la doctorul Takahashi.

Era tânăr, în jur de 35 de ani. Îi remarcasem de la bun început statura foarte înaltă. Ca și Mika-san, avea probabil probleme cu tiroida, dar, în cazul lui, acestea acționaseră favorabil: Eguchi-*sensei* era foarte înalt și slab. Purta blugi și adidași. În rest nu se știa ce, din cauza halatului alb. „Statură de jucător de baschet”, am hotărât eu. Fața îi era foarte albă pentru un asiatic și, ca și doctorul Takahashi, purta ochelari care dădeau un aer intelectual figurii sale de baschetbalist. Ramele nu erau metalice, ci groase și negre, adăugându-i o nuanță încă și mai intelectuală și severă. Ce voia oare să disimuleze doctorul Eguchi?

— Scrie aici că ai avut oarecari probleme. Cum te simți acum? Mai bine?

— Nu. Mai prost.

— Cum adică mai prost?

— Mai prost ca oricând.

— De ce?

— Nu mă pot concentra, nu pot sta locului și, în același timp, nu-mi vine să mă mișc. Nimic nu-mi mai face plăcere. Vreau să mor.

— Aha.

— Vreau antidepresive.

— Aha.

— Nu pot să mai suport haloperidolul și chlorpromazinul. Am nevoie de o catapultă, adică de antidepresive. Mai înainte m-aș fi mulțumit cu ludiomil, dar acum m-am posomorât în așa hal încât am nevoie de tranilcipromină[49] pe puțin.

— TRANILCIPROMINĂ???!!!

— Da. Promit să nu beau vin de Chianti și să nu mănânc brânză! Sau, dacă nu, de amfetamine. Oricum, am și narcolepsie. Munca de birou de la firmă mă adoarme întotdeauna.

— Asta nu trebuie neapărat să fie din cauza narcolepsiei.

— Ba e narcolepsie. Vreau tranilcipromină sau amfetamine.

— Ăăăăăăă… – făcu doctorul Eguchi, punându-și mâinile în cap – nu se poate așa de repede. Trebuie mai întâi reduse treptat haloperidolul și chlorpromazinul. Dacă le întrerupi brusc, o să ai iarăși o psihoză.

— Daaa???

— Da.

— Bine. Atunci o să iau *shabu* pur și simplu.

Doctorul Eguchi zâmbi cu un aer de cunoscător:

— *Shabu* nu se găsește așa de ușor în Japonia. O să reducem treptat chlorpromazinul și haloperidolul și pe urmă mai vedem.

Am plecat de la doctorul Eguchi la fel de posomorâtă cum venisem, dar, de data asta, mai mult ca niciodată, eram hotărâtă să fac ceva.

Hiroshi m-a sunat în aceeași seară. M-a anunțat că avea să vină în curând la Tokyo pentru două săptămâni.

— Auzi? Adu-mi, te rog, puțină cocaină sau marijuana! Aici nu se găsește decât *shabu.*

— Ceeee?!! Iar ai înnebunit?! Cocaină îți mai lipsea?!

— E mai inofensivă decât *shabu.*

— Doar nu ți-o trece prin minte să iei *shabu*??!!! Ori ai înnebunit de-a binelea??!! Știi că poți să mori de la *shabu*???!!

— Tocmai de-aia. Mai bună puțină cocaină. Dar nu găsesc. Nu găsesc decât *shabu.*

— De unde ai găsit tu *shabu*??

— E pe toate drumurile.

— Care toate drumurile??!! Ai înnebu…

— Gata! Gata! Nu iau!

— Doar n-ai înnebunit în așa hal încât…

— Gata, gata! Nu iau!

Hiroshi se calmă și îmi dădu întâlnire în câteva zile.

Firește că „toate drumurile” duceau la Junko.

— Auzi? Vreau și eu niște *shabu.*

— Ai bani?

— Cât?

— 20.000 de yeni (200 $) o doză.

— Ceee? Și dacă vreau să iau două doze, ce fac? 40.000 de yeni dintr-un foc!

— Atunci, poți să faci H?

— H? Cu cine?

— Cu niște prieteni de-ai mei, *yakuza.* Am întâlnire cu ei sâmbăta asta. Putem să facem H în 4.

— H în 4? Interesant.

— Bine. Atunci ne întâlnim sâmbătă la 6 după-amiaza în Shinjuku, în fata studioului Alta.

— O.K.

Hiroshi trebuia să sosească la Tokyo sâmbătă seara și îmi spusese că avea să vină la Road House sâmbătă noaptea. Nu vedeam însă nici un impediment: *rendez-vous*-ul de la Alta era pentru după-amiaza.

De acasă până la stația Ikebukuro mergeam 5 minute pe jos. Ikebukuro se află în nord-vestul „buclei" și, urcând în direcția Shibuya, trecând apoi prin Mejiro, Takadanobaba și Shinokubo, ajungeam în vreo 7 minute la Shinjuku.

Shinjuku este o stație și un cartier comercial important al orașului. Aici se află poate cele mai multe magazine, cele mai multe baruri, cele mai multe restaurante, cei mai mulți *business-men/women* de tot felul, de la *yakuza* până la prostituate și, de asemenea, după estimările lui Rie, numeroase fantome.

Ca și Piața Hachi, studioul Alta este în Tokyo un loc favorit de întâlnire. Așa cum nu i-o arată numele, este un super-magazin cu haine și încălțăminte șic pentru tineri. În partea de sus a clădirii Alta se află un ecran uriaș al firmei Panasonic care transmite în permanență reclame și ultimele video-clipuri. Locul este întotdeauna arhiplin, dar am putut remarca de la distanță pletele portocalii ale lui Junko.

Mi-i prezentă pe Yukio și pe Kazumi. Amândoi erau în jur de 35-40 de ani și amândoi purtau cămăși cu motive hawaiene. Cum după *shabu* nu putea nimeni mânca, spuseră ei, trebuia să mergem să luăm masa înainte.

— Ce vreți să mâncăm? – întrebă Yukio.

— Ce-ar fi să mâncăm *thai*? – am propus eu.

Am mers la un restaurant thailandez din apropiere. În timpul supei *tomyankun,* ne-am prezentat mai bine unul altuia: Junko și cu mine ne cunoscuserăm la Matsuzawa, iar Yukio și Kazumi vindeau droguri împreună în Kabukicho[50] de când se știau. Kazumi o cunoscuse pe Junko la un *soap land,* unde aceasta lucrase pentru o scurtă perioadă, și astfel eram acum toți patru împreună, sorbind *tomyankun.*

— Ce e ăla *soap land*? – am întrebat eu.

Se uitară unul la altul zâmbind, ca și cum ar fi vrut să spună ceva și, în același timp, se ascundă ceva.

— Ăăă… baie publică.

— Aha. Și ce lucrai la baia publică? – o întrebai pe Junko.

Începură toți să se foiască și să dea din colț în colț, dar, din fericire, situația fu salvată de *curry*-ul thailandez cu nucă de cocos și ardei iute, care tocmai fusese adus la masă.

Am aflat mai târziu că un *soap land* este într-adevăr o baie publică. Clienții sunt însă numai bărbați, iar angajatele îi spală, îi săpunesc și le masează toate părțile corpului cu o *body lotion* specială, iar apoi, dacă clientul este dispus să mai plătească două-trei sute de dolari în plus, lucrurile capătă și „profunzime”.

Curry-ul thailandez a fost condimentat cu discuții despre droguri. Se pare că eram singura care nu avea nici o experiență în materie de *shabu.*

La desert, am avut tapioca și o conversație despre ce fel de prezervative prefera fiecare. (H, pronunțat ca în engleză, înseamnă în japoneză, printr-o coincidență, *echi* – „destrăbălare” –, iar *H* (*echi*) *suru* – a te destrăbăla – este sinonim cu *seksu suru.*)

Ca și străzile lăturalnice ale Shibuyei, și cele ale cartierului Shinjuku oferă o panoplie impresionantă de *lo*ve-hoteluri. Kazumi știa unul cu camere mari și *jacuzzi,* tocmai potrivit pentru patru.

Camera avea într-adevăr un pat foarte mare și, la capătul acestuia, nelipsitul panou de control cu butoanele pentru lumini și muzici. Cada cu *jacuzzi* se vedea din cameră, peretele despărțitor fiind compus pur și simplu dintr-un geam mare. Era un decor foarte „H”.

Am hotărât toți patru să folosim *jacuzzi* imediat căci, deși de-abia început de mai, era foarte cald afară. Yukio a luat săculețele cu *shabu* și cele 4 seringi pe care le adusese în baie.

După ce ne-am dușat fiecare, am intrat toți patru în cadă. Kazumi și Yukio nu arătau rău, dar erau cam slăbuți. Yukio era puțin ieșit din comun. Puțin cam mult. Mă întrebasem la început de ce, deși rămăsese gol în rest, ținea să-și păstreze în cadă tricoul acela înflorat. Miopia îmi juca întotdeauna feste. Când ne-am apropiat la o distanță adecvată, am avut surprinderea să constat că

tricoul era pur și simplu pielea lui Yukio vopsită. Avea un *irezumi* – tatuaj tradițional – ce imita contururile unui tricou și oferea cu generozitate privirilor mirate ale unei *gaijin* inocente o pleiadă de flori și dragonași de toate culorile și speciile.

Seringile și pliculețele cu cristaluri se aflau acum pe marginea căzii. Părea că am fi fost la o ședință de magie și mă așteptam ca dintr-un moment într-altul cada rotundă de culoare albastră să înceapă să se învârtească prin sala de baie ca o Calypso într-o Luna Park. Cristalurile din pliculețe stăteau gata să ne pătrundă în organism și curiozitatea mea deja nu mai avea margini; mă pregăteam să redescopăr secretele alchimiei. „Cristal” este o altă denumire pentru *speed,* adică *shabu*[51].

Yukio pisa acum cristalele în farfuria din serviciul de ceai, pe care o luase din cameră, și le amesteca cu apă de la robinet. Mă întrebam dacă era igienic, dar igiena nu mai conta acum. Conținutul celor 4 pliculețe fu tras apoi, în mod egal, în fiecare seringă, Junko, Kazumi și Yukio și-au făcut toți injecțiile singuri, iar apoi s-au oferit să-mi facă și mie injecția, deoarece, fiind începătoare, eram incapabilă și neajutorată. Junko era cea mai insistentă:

— Vreau eu! Vreau eu! Îmi place să le fac injecții altora!

I-am întins așadar brațul drept.

— Ce piele albă și ce vene albastre ieșite în evidență! Extra pentru *shabu*! – exclamă Junko fericită.

Alese o venă și înfipse acul seringii. Mă uitam fascinată cum substanța mi se scurgea în venă, puțin câte puțin, cum Junko aducea o parte din ea înapoi în seringă, împreună cu puțin sânge, și cum continua apoi să injecteze din ce în ce mai mult în venă. Simțeam cum sângele începe să-mi circule cu toată viteza, cum venele și vasele pulsau și gâlgâiau de sânge amestecat cu *speed,* cum adrenalina țâșnea din toate părțile și cum tentaculele plăcerii biochimice se extindeau acaparatoare înăuntrul corpului. Contururile lucrurilor din sala de baie începură apoi să se miște, liniile să joace și luminile să sclipească. Cada rotundă albastră era o Calypso care valsa într-o Luna Park, o farfurie zburătoare învârtindu-se prin cosmos, o planetă, o… Intrasem în contact cu universul și mă simțeam bine, firesc și Importantă. Eram o stea călătoare luând după mine întreg universul, eram Plăcerea și cosmosul se mula după formele mele, zburam în infinit,

iar mantia mea era decorată cu constelații. Auzeam acum un țiuit continuu și mi se părea că este o muzică siderală, un tic-tac al armoniei universale. Dar, ceea ce era anormal de plăcut, era concomitența cu senzația carnală, terestră. Jeturile de apă fierbinte de la *jacuzzi* îmi mângâiau trupul și, deși călătoream în cosmos, mă simțeam totuși Acasă.

Explozia de adrenalină din organism te împingea să faci ceva, de preferință repetitiv, orice, să cânți, să dansezi… și sexul era o activitate la fel de bună ca oricare alta, sexul repetat la infinit, căci în lumea „cristalului” oboseala este un cuvânt fără sens.

Era oare uman să resimți o plăcere atât de exacerbată? Era uman să nu mai ai nici un fel de inhibiție? Nu. Era divin.

„Timpul” este de asemenea un cuvânt fără sens în lumea amfetaminelor. Am fost surprinsă să zăresc cifrele fosforescente ale ceasului electronic de pe panoul de comandă: 11:23.

— O, o! Trebuie să plec. La 12 trebuie să fiu acasă.

Mi-am făcut un duș la repezeală, apoi m-am îmbrăcat.

— *Ja, mata*![52]

Mi-am luat rucsacul la spinare și am ieșit în fugă. Junko alergă după mine pe coridor, într-un halat de baie care o îmbrăca mai mult sau mai puțin:

— Stai! *Dozo*!

Îmi întinse patru bancnote de câte 10.000 de yeni. „Ia te uită ce insultă!” – m-am gândit. Dar 400 de dolari nu erau nicidecum de refuzat.

— Mersi! – i-am zis luându-i banii din mână și apoi am întins-o.

Când am ieșit afară, în noapte, întunericul presărat cu lumini electrice mi s-a părut fabulos. Am făcut primii pași și mersul pe jos mi s-a părut fabulos. Nu voiam să iau un taxi, nu! Voiam să fiu în comuniune cu planeta. Am mers spre stația Shinjuku și când am coborât scările și am intrat în metrou, locul mi s-a părut o minunată cetate subterană, cu neoane atât de multe și atât de puternice încât soarele nu mai era de nici un folos. Când am urcat în vagon, trenul mi s-a părut o mașinărie magică, un tunel luminos în deplasare prin lumea tenebrelor. Când am coborât, am mers pe jos până acasă,

iar mișcarea picioarelor mele și drumul îmi plăceau atât de mult încât aș fi vrut să nu se mai termine.

Când am ajuns acasă, garsoniera mea mi s-a părut un palat. Am pus muzică și m-am apucat să redecorez, mutând mobilele din loc în loc. Eram plină de energie și muzica pe care o pusesem era în perfect acord cu starea mea de spirit:

„Tonight
I'm gonna have myself
A real good time…
I'm floating around
In Ecstasy
(…) *I'm a shooting star deep into the sky*
Like a tiger defying the laws of gravity
(…) *I'm burning through the sky*
200 degrees
Just call me mister Fahrenheit
I'm driving at the speed of light…"[53]

„*Cool*!" – am comentat eu în sinea mea. „Când te gândești câți bani fură statele de la contribuabili pentru campanii împotriva drogurilor, în timp ce toată lumea ascultă astfel de cântece!"

Am făcut apoi o listă cu lucrurile care mai trebuiau cumpărate pentru redecorarea completă a palatului.

Când lista fu completă, am scos din frigider cartonul de *Hawaian Guava Drink* și mi-am turnat un pahar. Era un lichid de culoarea unui coral roz și avea un gust de… mm… poțiune magică. Mi-am aprins o țigară și, deși era o țigară ordinară, gustul mi s-a părut de marijuana. Ah! Viața era într-adevăr minunată!

Mă întrebam dacă Hiroshi nu avea cumva să se prindă că luasem „cristale". Aș fi putut să-i spun că nu eram proprietatea lui și eram liberă să fac ce mă tăia capul, dar nu aveam chef să-mi stric starea de spirit paradisiacă cu un scandal meschin. M-am uitat în oglindă. Aveam pupilele extrem de dilatate și strălucitoare și părea că *juice*-ul de *guava* mi se urcase la cap, căci aveam o stare febrilă plăcută și obraji de culoarea „poțiunii magice".

Se făcuse aproape 1 și tocmai atunci l-am auzit pe Hiroshi sunând. I-am deschis și, de cum a intrat, s-a și sesizat:

— Ai răcit?

— Mmmm… mda, puțin!

— Ai febră. Ar trebui să iei un medicament.

— Nu-mi plac medicamentele și, de fapt, n-am decât febra de sâmbătă seara!

— Sau ai băut?

— Nici un strop. Numai *guava drink.*

— Înseamnă că ești bolnavă rău. Îți sticlesc ochii, ai febră!

— Ca să te văd mai bine, Scufiță Roșie!

— Ce dracu' spui?! Te-ai dilit iar?

— Da. Am o transă de schizofrenie, care-mi aduce un pic aminte de Mila Schön, și atât schizofrenia, cât și Mila Schön, prezintă avantaje nebănuite… – îl anunțam cu o voce lălăită în timp ce începusem să-l dezbrac.

— Mila ce?! Ce faci?! Lasă-mă'n pace! Sunt obosit mort! *Shinjirarenai*!

— …avantaje nebănuite, Scufiță Roșie!

Hiroshi avu, în mod fulgerător, revelația avantajelor nebănuite ale schizofreniei și învie parcă din morți. Se dezbrăcă repede de ce mai avea pe el și își puse un *condom.* Păru însă să se răzgândească brusc în momentul următor și și-l scoase, căci Scufița Roșie nu se putea niciodată acomoda cu acest gen de scufiță.

Hiroshi gustă și el în acea noapte, cu inocență și fără să o știe, din fructul oprit și descoperi astfel plăcerile izvorâte din alchimia cristalelor. Către dimineață, căzu lat, iar eu, cum nu puteam închide un ochi, am pornit-o spre *supermarket*-ul din zonă, în expediția de redecorare. Hiroshi avea oricum să doarmă până la prânz.

Cele două săptămâni care au urmat au fost asemănătoare primei nopți, adică… decadente iar, la sfârșitul lor, *love story*-ul nostru temporar se încheie ca de obicei, la aeroport.

Priveam peisajul în mișcare pe geamul trenului „Skyline" care mergea de la aeroportul Narita până la stația Ueno, în nord-estul „buclei". Mă gândeam la Hiroshi și la ultima jumătate de an: Mila Schön, infernul de la Matsuzawa, libertatea de apoi, *speed*… Într-o perioadă atât de scurtă, privisem lumea din străfundul celor mai adânci tenebre, o cunoscusem apoi ca un om Liber și o privisem în cele din urmă din perspective magice și… ilegale. „Am călătorit în multe țări…"

spunea Hiroshi. Și totuși, știam acum că erau locuri în care Hiroshi nu călătorise și nu avea să călătorească niciodată. Lui îi lipsea cu desăvârșire Nebunia. Era oare Hiroshi persoana cu care ar fi trebuit să mă întâlnesc sau drumurile noastre se încrucișaseră pur și simplu într-un popas efemer, de unde urma să pornim în curând spre destinații diferite?

16
Murasaki Jo

Era duminică după-amiaza și eram invitată la Kyung-Mi, așa că de la Ueno am mers direct la ea acasă.

O cunoscusem pe Kyung-Mi când începusem să lucrez la N.S.S. Eram născute în zone total diferite ale planetei, dar, dacă ea s-ar fi născut la București și ar fi trăit într-un mediu asemănător celui în care trăisem eu și dacă, invers, eu m-aș fi născut la Seul, într-un mediu asemănător celui în care trăise ea, Kyung-Mi ar fi fost probabil Claudia și Claudia ar fi fost Kyung-Mi.

Aveam într-adevăr multe puncte în comun. Eram de-o seamă, aveam cam aceeași înălțime, aceleași plete lungi, de culoare diferită însă… Studiaserăm amândouă japoneza și veniserăm la Tokyo ca studente (Kyung-Mi învățase la Waseda). Eram amândouă traducătoare la N.S.S. și, fiind din cale afară de pretențioase și individualiste, nu aveam nici un *boy-friend* stabil și, ca atare, timpul liber ne era cu adevărat liber. Îl petreceam adeseori împreună. În pauza de masă de la serviciu, cele două Lotte mergeau întotdeauna la restaurant în tandem. Acolo devorau cu poftă cât șapte și, într-un *sotto-voce* conspirativ, îi bârfeau pe autohtonii de la N.S.S. și complotau felurite chestii. Oful nostru principal și comun era că ne pierduserăm timpul să învățăm o limbă atât de complicată ca să ajungem… ei, ce? Niște traducătoare fără importanță, obligate să tălmăcească prostiile altora în diferite limbi și dialecte.

— Noi, traducătorii, ar trebui să facem timp de vreo 6 luni o grevă generală pe mapamond și să-i lăsăm pe proștii care ne tratează ca pe niște femeiuști-papagal să se înțeleagă între ei prin semne și răcnete, ca maimuțele!

— Și așa, dacă noi am traduce cu fidelitate prostiile lor și nu le-am răstălmăci, s-ar bate între ei ca gorilele și ce *fiasco cool* ar mai fi!

Perspectiva grevei generale și a fiasco-ului internațional ne încânta și ne sporea apetitul. Mai comandam câte o porție și ne întorceam la companie în ultimul minut de la sfârșitul pauzei.

Kyung-Mi locuia la o stație de metrou de Road House, 10 minute de mers pe jos. Pregătise deja mâncarea mea coreeană favorită, *ojingo pokum,* și în garsoniera ei mirosea a sepie prăjită cu ceapă, morcovi și sos de ardei iute. *Ojingo pokum* se servea cu orez și *kimchi,* murături specific coreene.

— Chiar îți place *ojingo pokum*? – mă întrebă Kyung-Mi. Japonezilor nu le place. Ei nu mănâncă așa de iute, iar de la *ojingo pokum* ar lua foc de-a dreptul! Dacă îți place mâncarea coreeană, înseamnă că și în România se mănâncă la fel de iute, nu?

— Mda… cam așa. M-am gândit ca duminica viitoare să luăm masa la mine, așa că bucătăria românească nu va mai avea secrete pentru tine.

Ochii negri jucăuși ai lui Kyung-Mi începură să strălucească precum agatele, pe fondul feței ei albe, înconjurate de bucle negre.

— *Subarashii*! – Minunat! – N-am mâncat niciodată mâncare românească! Ce vom mânca?

— Ăăăăăăăă… ăăăă… Mă gândeam la un fel de mâncare specific românesc: piciorușe de broscuță *à la* Claudia, adică cu piure și ciuperci în sos iute de paprika și boia de ardei.

— Boiadardei?

— Da. Este un condiment specific românesc.

— Boiadardei… booiaadardeeeiii… Sună frumos! Cred că este foarte bun!

Terminarăm sepia și o pornirăm spre Road House să vizionăm un film la video.

— Ai redecorat?!! – se minună Kyung-Mi de cum intră. Arată *subarashii*! Parcă ar fi Murasaki Jo (Palatul Violet)!

Deși mică, garsoniera avea câte o fereastră mare, de sus până jos, pe doi dintre pereți, și draperia lor, pe care o țineam mereu trasă, era violetă și, astfel, în garsonieră predomina această culoare. Canapeaua era din imitație de piele neagră și pe ea tronau două perne roșii cu niște desene simpatice. În fața televizorului era un fotoliu japonez fără picioare, cu scaunul negru și spătarul roșu. Kyung-Mi se trânti pe acesta și își întinse comod picioarele pe podea. Ne uitarăm ca de obicei la două filme, apoi am rămas singură în „Palatul Violet". Când ești într-un palat violet, singurătatea este fermecătoare.

Cel mai frumos era însă diminețile, când razele soarelui pătrundeau prin țesătura draperiilor și inundau camera într-o lumină mov-trandafirie. Nu îmi mai venea să plec de acasă și aș fi stat numai acolo să mă uit încontinuu la video, să fumez și să consum „cristale”.

— Cum te simți? Mai bine? Arăți mai bine!

— Da, mă simt mai bine.

— Aha! Vezi că te simți bine și cu medicamentele mele? – întrebă doctorul Eguchi zâmbind triumfător.

— Mă simt bine cu medicamentele dumneavoastră în dulap. Le țin acolo de aproape o lună și mă tratez cu altceva.

— Cu altceva?! Cu ce?! Fără rețetă de la mine?!

— Fără rețetă.

— Ce iei tu fără rețetă?

— *Shabu.*

— *SHABU*?! De unde ai găsit *shabu*? În Japonia, numai *yakuza* au *shabu*!

— Da. Așa că am găsit *shabu* la *yakuza.*

— *Shabu* de la *yakuza*??!! – se scandaliză doctorul Eguchi, însă, în momentul următor, un zâmbet șmecheresc îi lumină fața:

— Arată-mi brațul!

Mi-am ridicat mâneca și i-am arătat pata galben-vineție de pe brațul drept.

— *Cool,* nu-i așa?

Doctorului Eguchi îi pieri zâmbetul, își puse mâinile în cap și scoase un „Aaaaa…” sfâșietor. Acesta este probabil jargonul medical în caz de eșec profesional.

— Nu mai lua! Nu mai lua *shabu*! Faci dependență! Faci paranoia!

— Cum să nu mai iau? De-abia am început și mă simt foarte bine! Să mă las chiar înainte de a fi ajuns toxicomană?!?!

— De ce ții neapărat să ajungi toxicomană?

— Pentru că e interesant.

— INTERESANT??!! N-am mai auzit pe cineva să ia droguri pentru că e interesant!

— Niciodată nu e prea târziu!

— Nu mai lua! Uite! Nu îți mai dau chlorpromazin și haloperidol și îți dau ludiomil.

— Cât?

— 25 mg pe zi.

— 75.
— 30.
— 50.
— 50? Bine, na, ia 50! – încuviință doctorul Eguchi mâzgălind o rețetă. Dar nu mai iei *shabu*!
— N-o să mai iau. După ce mă satur.
— Cum după ce te saturi?
— Păi acum de-abia am început și încă nu m-am săturat.
— Aaaaa… – făcu iar doctorul Eguchi luându-se cu mâinile de cap.
— Până acum nu luasem niciodată *shabu* și acum am luat din cauza medicamentelor *dumneavoastră.*
— Nu poți să spui așa ceva! Nu poți să dai vina pe medicamentele mele!

Într-adevăr, nu aveam deloc de gând să renunț la *shabu* așa de curând. Era de pe acum vară în Tokyo, dar în apartamentul de lângă Kabukicho al lui Yukio ningea cu fulgi imenși.
— Ce frumos ninge! – exclamam eu după 2-3 doze de *shabu.*
Era, firește, o halucinație provocată de „cristale”, dar visul meu de iarnă părea atât de aievea și fulgii cădeau neîncetat din tavan!
Apartamentul lui Yukio de lângă Kabukicho era poate cel mai original pe care îl văzusem în lumea întreagă. La prima vedere nu se observa nimic dar, cum mutai un obiect din loc, cum dădeai peste câte un săculeț cu boabe de cristal. Dacă aveai inspirația să ridici covorul, îți dădeai seama că pe jos nu era nici *tatami*[54], nici parchet, nici linoleum, ci *shabu.* Ți se făcea părul măciucă atunci când te gândeai că *omawari-san* ar fi putut da iama în amfetaminele lui Yukio-san tocmai când te aflai acolo. Dar Yukio n-avea treabă și, cu cea mai inocentă dezinvoltură, trafica în stil mare, petrecându-și jumătate din timp cu distribuția *en-détail* și *en-gros* în apartamentul său din Kabukicho, iar cealaltă jumătate – cu aprovizionarea în portul Yokohama, unde aștepta transporturile clandestine.
— Iei prea multe doze! – mă avertiza Yukio și trebuie să recunosc că avea dreptate.
Nu se resimțea nimic pe moment, din contra, aveam acea dorință de mai mult și tot mai mult, dar, după ce mă

întorceam la Murasaki Jo, palatul se popula de viziuni și de voci. Umbrele îmi jucau feste, transformându-se în diverse arătări, iar liniștea se preschimba în mod pervers în voci amenințătoare. Nu puteam să scap de ele nici când ieșeam afară din palat și fugeam pe strada dinaintea Road House-ului. Vocile mă urmăreau pretutindeni în noapte și nu îmi dădeau pace oriunde m-aș fi dus.

— Vezi? Ai dat în paranoia – spuse doctorul Eguchi.

— Nu e chiar paranoia! Încă îmi dau seama că viziunile și vocile sunt doar halucinații vizuale și auditive.

— Ei, poftim: e paranoia în prima fază!

— O fi! Înainte m-aș fi putut sătura cu ludiomil în loc de amfetamine, dar acum nu mai este cazul.

— Ei, poftim, atunci ia cocaină!

— Cocaină? Îmi dați rețetă pentru cocaină?

— Nu pot să dau rețetă! Înainte se putea, dar acum ne-au luat drepturile! Oricum, e mai bună decât methamfetamina. Înainte era „medicament" și se dădea cu rețetă. Freud o prescria pacienților lui și lua și el din când în când.

— Daaa???

— Da.

— Atunci, o fi bună! Numai că eu nu m-am săturat încă de *shabu.*

— Înseamnă că ai făcut dependență. Ar trebui să te internezi. Știu eu un spital în apropiere care…

— Aa, nu! Nu, mersi! Nu vreau să mai aud de spitale de nebuni! Și așa, sunt obsedată! Îmi este teamă în permanență și am coșmaruri.

— Daa?? Ce anume visezi?

— Am un vis care se repetă mereu. Se face că sunt într-o pădure, într-un luminiș unde se află mai multe cuști, iar eu sunt închisă într-una dintre cuști și o mulțime de oameni îmbrăcați în alb mișună în jurul cuștii mele. Oribil, nu?

— De ce o pădure și de ce cuști?

— Din cauza asocierii pe care o fac între un spital de nebuni și grădina zoologică. Asistenta șefă de la Matsuzawa inspecta deseori aripa cu cuști și exclama de fiecare dată: *„Koko wa dobutsu-en desu ne*!*"* – „Aici este grădina zoologică!"

— Aha! – făcu doctorul Eguchi. Asistenta de la Matsuzawa! Și acum oalele se sparg în capul meu! Află că și eu am coșmaruri!

— Da? Ce visați?

— Visez că sunt farmacist și poliția vine la farmacia mea să facă inspecție. Unul dintre polițiști spune: „Am venit în legătură cu *Gaijin*-san" și apoi se apucă toți să-mi dea toate flacoanele și cutiuțele jos din rafturi și unul scoate la un moment dat o seringă de nu știu unde și-mi zice rânjind: „Așa care va să zică, *sensei*!" Știi că în Japonia, dacă îl prind pe un doctor că are pacienți care iau *shabu* și nu-i declară la poliție, îi ridică licența! Aici nu se respectă secretul profesional și dacă te prind că prescrii cocaină, de exemplu, te strâng cu ușa și adio licență!

Știam în sinea mea că „farmacistul" avea dreptate. Deși cu efecte stimulente asemănătoare, cocaina este mai inofensivă decât *shabu,* sau, cel puțin, așa se crede. *Shabu* era *cool,* dar mult prea tare și, în plus, ca să își facă efectul în continuare, necesita doze din ce în ce mai mari, iar dozele din ce în ce mai mari aduceau atât plăcerea, cât și halucinațiile ulterioare. Era, într-adevăr, o chestie prea *yabai,* așa că era mai recomandabil ceva mai *mild* și mai rafinat. Cocaina se găsea mai greu în Japonia, dar, fiindcă acum făceam parte din cercurile înalte ale lumii interlope, puteam să-mi permit chestii mai *high class.* L-am anunțat așadar pe Yukio că aveam să fac iarăși H cu el atunci când va face rost de cocaină în loc de *shabu.*

A durat aproape o lună până când am primit telefonul mult așteptat de la el:

— Cocaina asta e pentru snobi și filfizoni, care o iau numai pentru că gestul în sine li se pare *chic*: o împărți în dungulițe pe o folie și apoi o tragi pe nas cu paiul ăla tâmpit: snif, snif! Eu am tot tras-o pe nas ca prostul și să fiu al naibii dacă am simțit ceva! Nu e bună de nimic! Pudră ordinară! Făină! Chestie pentru filfizoni! Vino să ți-o iei și să ți-o tragi pe nas, „snif, snif!"

Unul dintre avantajele cristalelor este acela că senzația de bine se poate prelungi câteva luni după ultima doză și, ca atare, viața în sine începuse să îmi placă atât de mult încât nu mai simțeam nevoia nici de *shabu,* nici de cocaină, nici de H. Mă trezeam diminețile în lumina mov-trandafirie a zorilor și îmi spuneam încântată: „Ah, cât de frumos este palatul violet! Cât de fabuloasă e

planeta Tokyo! Cât de bine e să fii singură și fără obligații în *shaba*!…”

Murasaki Jo deveni așadar locul armoniei mele existențiale. Nu se mai popula niciodată cu creaturi sinistre și nici o voce nu mai răsuna, în afară de cele ale actorilor din numeroasele filme pe care le vedeam la video și de vocea lui Kyung-Mi, a lui Yumi, a lui Yoshiko, a Ruxandrei și a mea. Numai ele patru aveau acces în „palat”.

Îmi venise odată ideea nefericită să dau la Murasaki Jo o petrecere de revedere între *kichigai*-ele de la Matsuzawa. Le invitasem pe Nuiko, Rie, Setsumi, Taki-san și Keiko, ca și pe câțiva foști colegi, toți studenți străini la Todai. Fetele nu păreau să suporte prea bine viața în *shaba;* se îngrășaseră ca niște scroafe și se diliseră complet. Keiko venise într-o *mini-jupe* roșie și își pusese o fundă roz în cap, iar Nuiko, auzind că aveau să fie prezenți *gaijini*, se pusese la șapte ace, boindu-se din cale afară și împodobindu-și capul cu o pălărie cu pene. Se îmbătară criță și făcură un tărăboi monstruos, iar când Rie se apucă să învârtească masa de colo-colo prin cameră, chemând diverse spirite, „*gaijini*-i” se retraseră la repezeală, spunându-mi în englezește că femeile japoneze sunt de fapt și mai ciudate decât se crede de obicei. După ce am rămas singure, petrecerea a atins culmi de neimaginat, încât vecinii au anunțat a doua zi agenția imobiliară, iar agenția imobiliară l-a anunțat pe șeful personalului de la N.S.S., care mi-a transmis din partea proprietarilor amenințarea cu evacuarea.

Kyung-Mi, Yumi, Yoshiko și Ruxandra rămaseră așadar singurele mele tovarășe, dar cele patru făceau pentru mine cât patru sute. Credeam că aveam să fim împreună pe vecie și nu mă așteptam deloc ca vreuna dintre noi să-și schimbe „coordonatele”.

17
Sayonara, Tokyo

Casa Hamasakilor era cu susul în jos. Canapeaua din living era încărcată cu boarfe, iar parchetul acoperit în mare parte cu cutii imense. Anko făcea neobosită ture în jurul lor, lătrându-le ca pe niște intruși periculoși.

Yoshiko, Yumi și Isao observară privirea mea mirată.

— Ne cărăm. Aici nu mai e de stat!

— Numai proștii mai stau în ziua de azi în Tokyo și în Japonia!

— Așa e! Japonia întreagă miroase a *unko*!

— Vindem tot și *sayonara,* Tokyo!

— Bărbatu-meu a și întins-o!

— Situația devenise, oricum, *yabai* din cauza porcilor de la Financiară, așa că a vândut repede tot și *sayonara*!

— A lăsat-o pe curva din Osaka cu botul umflat!

— Am vândut și casa. Trebuie s-o eliberăm într-o lună.

— Până atunci vom fi pe plajă, în plin soare!

— Unde? În Hawaii?

— Nu. În Australia. Hamasaki a și cumpărat o casă și o companie acolo.

— În Australia?! Parcă nu vă plăceau australienii!

— Nici nu ne plac! Ne place Australia! Casa noastră de acolo e departe de oraș și terenul înconjurător este atât de mare încât nici n-avem nevoie să dăm ochii cu cangurii ăia țărănoi care nu vorbesc nici engleza ca lumea!

Preparativele culinare se încheiaseră și ne așezarăm toți în jurul mesei la cina de adio. În final, Yoshiko și cu mine ne-am îmbătat atât de tare încât am plâns în hohote și aproape că ne-am certat pe toaleta de la parter.

— Trebuie să ne păstrăm o fațadă demnă! – declară Yoshiko către dimineață și se duse împleticindu-se până la ea în cameră, de unde reveni cu trusa de farduri. Ne boirăm în așa hal încât Isao și Yumi își bătură joc de noi la micul dejun și ne făcură poze, spunând că aveau să le trimită la diferite circuri, doar-doar ne-o angaja careva pe post de clovni.

Era sâmbătă dimineață și, în acest *week-end,* Yumi plănuia să dea o ultimă raită orașului și împrejurimilor în Mini-Golful ei, care avea de asemenea să fie scos la vânzare.

Merserăm până la Nikko. Era deja toamnă și *momiji*-urile, frunzele roșii ale arțarilor, îți luau ochii cu extravaganța lor coloristică. Vizitarăm templul Toshogu, construit din lemn vopsit în roșu, cu numeroasele sale portice. Deasupra unuia dintre acestea trona faimoasa frescă a celor trei maimuțe: una își acoperea cu labele ochii, cealaltă gura și ultima urechile, *„mizaru, iwazaru, kikazaru”,* „să nu privești, să nu vorbești, să nu asculți”, concept favorit al culturii nipone în general și al doamnei Hamasaki în special. Avea să-mi lipsească…

Seara, eram înapoi în Tokyo, într-un turneu al barurilor și discotecilor din Roppongi unde *détaii*, alături de japonezii iubitori de exotic, încercau să-și înece diferențele culturale în cât mai multe pahare de alcool.

Pe la 4 noaptea ne-am întors la casa din Setagaya, unde am dormit până a doua zi pe la 10. Ne-am îndreptat atunci înspre Kamakura. Am vizitat, Yumi pentru ultima oară, iar eu pentru întâia, micuța insulă Enoshima din Pacific și ne-am cumpărat reciproc daruri de rămas-bun, constând din corali și scoici. Seara, priveam pentru ultima oară împreună marea și portul Yokohama din înaltul faimosului pod.

Am părăsit orașul cam în aceeași perioadă, familia Hamasaki luând avionul spre Sydney, iar eu spre Londra. *Sayonara,* Tokyo!

18
Malibu

După o noapte de nesomn, am luat avionul de la Berlin, unde petrecusem două săptămâni, spre Londra, unde urma să petrec două zile de data asta. Nu aveam să dorm nici aici, căci aveam o altă întâlnire, o întâlnire pe care o așteptam cu nerăbdare.

Annie veni să mă ia de la hotel și îmi dezvălui misterele nopții londoneze, care se prelungi până dimineața, când, după un duș și un mic dejun, pornirăm într-o nouă expediție prin oraș. Urmă o altă noapte și alte baruri. Poposirăm în final la *Limelight,* faimosul local londonez amenajat înăuntrul unei foste biserici. Am comandat o sticlă întreagă de Malibu, în memoria timpurilor trecute.

Annie lucra acum ca recepționeră la o firmă, dar nu se schimbase: aceleași bucle blonde înconjurându-i fața, aceiași ochi albaștri plini de căldură și același zâmbet dezinvolt, același lichior de nucă de cocos.

— Ce nostalgic!

— Ce este nostalgic?

— Malibu. Sunt mai bine de doi ani de când n-am mai băut Malibu. Nu se găsește nici la Tokyo, nici la Berlin.

— Aoleu! Înseamnă că eu n-aș suporta să stau la Tokyo!

— Ai mai auzit ceva de Philippe?

— Nimic de când s-a cărat la Amsterdam cu un program de schimb pentru handicapați. Mi-a trimis o scrisoare la vreo săptămână după ce a ajuns acolo, în care zicea că este încântat de cafenelele olandeze care îți prezintă un meniu cu mostre de marijuana ca să le miroși pe toate înainte de a comanda un soi. Și pe urmă, nimic. Oh, la, la, la, la, bine că am scăpat de decibelii lui! Lasă să-i mai înnebunească și pe ăia de la Amsterdam, că doar de-aia s-a făcut Europa! Dar tu, când o să mai vii în vechiul continent? Când ne mai vedem?

Aveam deja câțiva mililitri de cocos în plus la bord, așa că îi aruncai lui Annie o privire cu ochii întredeschiși, încercând să-i zăresc zâmbetul dezinvolt prin fumul

misterios al țigărilor noastre, și, după câteva secunde, i-am răspuns:

— Cine știe? Știi? Am citit mai demult un roman mișto al unui scriitor român și tipul spunea ceva de genul: „Un mare filozof francez de origine română se întreba cu dispreț: ce este viața? Iar eu răspund: o viață este totul și felul în care ea se desfășoară este adesea halucinant.”

— Oh, la, la, *c'est beau*! – exclamă Annie.

Comandarăm a doua sticlă de Malibu și a doua zi, când m-am urcat în avion, plaje cu nisip fierbinte, palmieri și cocotieri îmi pluteau care mai de care prin capul în care parcă îmi căzuse o nucă de cocos.

19
Minato Mirai

M-am trezit în frig. Era una din acele dimineți glaciale de iarnă, într-un apartament în care nu se dădea căldură și în care curentul electric se oprea des. Eram încă obosită, căci învățam până târziu la lumina lumânării. Trebuia să mă îmbrac în sumbra mea uniformă, să mă duc la școală. De dușat, aveam să mă dușez mai târziu, peste câteva zile, când maică-mea îmi promisese că avea să-mi încălzească vreo două-trei oale și să-mi toarne conținutul lor în cap cu stropitoarea, dacă țineam neapărat să-mi fac „duș". Ce mai minunății visasem! Se făcea că locuiam într-o garsonieră pe care o poreclisem „palatul violet", într-un oraș mare, curat, luminat cu atâtea neoane încât noaptea era acolo zi cu soare. Și se făcea că orașul se afla pe o insulă din Pacific, la mii de leghe depărtare de lagărul mioritic. Se făcea că aveam bani destui, pe care nici nu-i țineam acasă, ci într-o bancă cu nume poetic, „*Sakura*" – „Floare de cireș" – și îi scoteam din când în când, atunci când aveam nevoie, dintr-unul din numeroasele aparate care se aflau împrăștiate în tot orașul. Băgam în aparat un cartonaș asemănător unei cărți de vizită, apăsam pe niște butoane cu cifre pentru a desemna suma pe care o voiam și numărul apărea pe un ecran o dată cu întrebarea „Chiar doriți această sumă?" Atunci eu apăsam pe butonul din dreptul lui „da" și banii ieșeau printr-o fantă, în timp ce pe ecran apărea cineva care se înclina spunând: „Mii de mulțumiri!" Duceam o viață îndestulătoare și făceam mereu cumpărături la un magazin mare din apropierea „palatului violet". Mâncam în fiecare zi la restaurant și mă uitam la video de câteva ori pe săptămână împreună cu Kyung-Mi, o prietenă din Seul care îmi prepara deseori sepie prăjită. M-am uitat pe fereastră și am văzut-o lângă ușa blocului pe femeia urâtă cu palton bej și căciulă albă. Mă aștepta în fiecare dimineață ca să-mi țină trena până la școală, unde mă aștepta din nou la sfârșitul orelor, ca să-mi țină trena până acasă. Urma probabil să mă aresteze astăzi pentru activitate cerebrală subversivă în timpul somnului, cu următoarele capete de acuzare: deținere de valută, risipă

de curent electric, relații cu dușmani periculoși ai poporului, mâncători de sepie…

— *Okyaku-sama*! *Okyaku-sama*! Mă fac vinovată de o impolitețe impardonabilă, dar trebuie să vă rog să vă puneți centura de siguranță. Într-un sfert de oră vom ateriza la Tokyo. Vă simțiți bine? Ați dormit tot timpul și n-am putut să vă trezesc nici pentru micul dejun.

— Ceeee?! Am ratat masa?!

— Mii de scuze, *Okyaku-sama*! Trebuia să fac mai multe eforturi să vă trezesc!

Mi-am prins centura de siguranță în jurul taliei și atunci m-a lăsat în pace.

Am aruncat o privire pe fereastra rotundă. Era aproape iarnă, dar cerul era senin, un albastru deschis presărat cu nori albi. Și jos părea să fie vreme bună. Apele albastre ale Pacificului înconjurau puzderia de insulițe cu clădirile lor albe, pe alocuri joase, pe alocuri înalte, și cu clădirile lor metalice, strălucind nepăsător în soarele de noiembrie. Să fi fost oare aici „acasă”?

Trenul rapid „Skyline” m-a dus până în Tokyo și de la Ueno am luat un taxi până la Road House. Cutia de scrisori era plină cu anunțuri publicitare. Le-am aruncat pe toate în coșul de gunoi care le aștepta dedesubt. Am păstrat numai un plic al cărui expeditor era „Yumi Hamasaki, 5, Kimbriki Road, Australia”.

Am urcat nerăbdătoare până la ultimul etaj, unde se afla palatul violet. Mi-am aruncat bagajele într-un colț și m-am instalat pe canapea cu plicul în mână. Conținea o scrisoare și câteva poze. Prima înfățișa fațada unei case albe cu etaj. Părea deosebit de încăpătoare și am numărat trei geamuri mari la parter și șase mai mici la etaj. În față, o pajiște verde și apa albastră a unei piscine. Pe spatele fotografiei stăteau scrise cuvintele: „Casa noastră. 60 de km depărtare de Sidney”. O altă poză înfățișa o pajiște imensă împărțită în mai multe curți prin garduri de lemn. „Țarcurile pentru cai”, anunța legenda de pe spatele pozei. Ultima fotografie reprezenta interiorul casei, probabil parterul: un living imens și, în fundal, un bar și o bucătărie. O canapea albă și mai multe fotolii de aceeași culoare tronau în mijlocul încăperii, pe mocheta de culoare albastru-deschis. Doamna Hamasaki stătea pe un scaun înalt la bar, cu un pahar plin în față, aruncând spre

aparat zâmbetul ei de matroană. Această ultimă fotografie nu avea nici o legendă; vorbea de la sine.

A doua zi eram așteptată la companie, dar astăzi eram liberă. Dormisem destul în avion și acum simțeam nevoia de spațiu și de aer. Am ieșit din casă și am intrat să iau masa la McDonald's-ul din apropiere. M-am urcat apoi în metrou și am mers până la Yokohama. Nu știu de ce, dar simțeam nevoia să mă duc acolo.

Era deja târziu și luam masa de seară într-un restaurant din Yokohama. Fereastra oferea o perspectivă minunată a oceanului și a cartierului Minato Mirai 21. În zilele senine, se putea zări în spatele acestuia creasta înzăpezită a muntelui Fuji, dar acum smogul colorat în nuanțele portocalii și violete ale apusului era tot ce se putea vedea în fundal.

Toate luminile de la Landmark Tower, clădirea cu peste 50 de etaje, erau aprinse, și la fel erau și cele de la clădirea mai joasă în formă de semilună, aflată mai încolo, în dreapta turnului. În mijloc, între cele două, se învârtea roata cea mare, atât de repede și luându-ți ochii cu luminile ei mișcătoare, încât oamenii așezați pe scaunele ei deveneau imposibil de reperat. Dar oamenii erau oricum puncte insignifiante în peisajul atât de modern și grandios al spațiului cu nume atât de SF: „Minato Mirai 21" – „Portul Viitorului 21".

Trebuia să mă grăbesc dacă voiam să mai prind ultimul tren spre Tokyo.

Claudia Golea
PLANETA TOKYO

Claudia Golea a făcut parte din prima promoție din țara noastră care a absolvit Facultatea de Japoneză. În 1988, a luat Premiul I al Fundației japoneze pentru compoziție literară în limba japoneză. A fost primul român – și ultimul, până în prezent – care a călătorit și locuit în Japonia pe cont propriu, ceea ce i-a permis să evadeze din toate convențiile. Romanul ei *non-fiction* – primul de acest fel din literatura de la noi – nu ne povestește despre Japonia haiku-urilor și nici despre cea a shogunilor. Claudia Golea este un *gaijin* („străin”) al zilelor noastre și Japonia ei este Japonia pe viu: cea a banilor, a universitarilor, a companiilor care lucrează până la miezul nopții, a membrilor *yakuza,* a drogurilor, a sexului, și chiar cea a… spitalelor de nebuni!

Un harakiri al Japoniei actuale, din care nu scapă nici povestitoarea!

Puneți-vă centurile de siguranță și, dacă nu mai tânjiți după vremurile samurailor, doamnelor în kimono, ninja-urilor și aranjamentelor florale, decolați spre actuala PLANETĂ TOKYO!

PREMIUL NEMIRA PENTRU ROMAN, 1997

Claudia Golea

PLANETA TOKYO

Claudia Golea a făcut parte din prima promoție din țara noastră care a absolvit Facultatea de Japoneză. În 1988, a luat Premiul I al Fundației japoneze pentru compoziție literară în limba japoneză. A fost primul român – și ultimul, pînă în prezent – care a călătorit și locuit în Japonia pe cont propriu, ceea ce i-a permis să evadeze din toate convențiile. Romanul ei *non-fiction* – primul de acest fel din literatura de la noi – nu ne povestește despre Japonia haiku-urilor și nici despre cea a shogunilor. Claudia Golea este un *gaijin* („străin") al zilelor noastre și Japonia ei este Japonia pe viu: cea a banilor, a universitarilor, a companiilor care lucrează pînă la miezul nopții, a membrilor *yakuza*, a drogurilor, a sexului, și chiar cea a... spitalelor de nebuni!

Un harakiri al Japoniei actuale, din care nu scapă nici povestitoarea!

Puneți-vă centurile de siguranță și, dacă nu mai tînjiți după vremurile samurailor, doamnelor în kimono, ninja-urilor și aranjamentelor florale, decolați spre actuala PLANETĂ TOKYO!

ISBN 973-569-281-9

PREMIUL NEMIRA PENTRU ROMAN, 1997

[1] „Deschideți un ghid turistic: veți găsi de obicei un mic lexic ajutător, dar acest lexic se va referi în mod bizar la unele lucruri plictisitoare și inutile: vama, poșta, hotelul, frizerul, doctorul, prețurile. Și totuși, ce înseamnă să călătorești? Înseamnă să întâlnești. Singurul lexic important este acela al întâlnirii."

[2] Străin.

[3] *Sen* = linie.

[4] Vechea denumire a orașului Tokyo.

[5] Medicamente și întăritoare aparținând farmacopeii tradiționale chinezești, folosite în multe țări asiatice.

[6] Energizant tradițional chinezesc, cu extract de lăptișor de matcă.

[7] „Trenul a intrat în gară, iar eu nu eram încă foarte sigur de aventura mea. Poate că tocmai asta căutăm în viață: amărăciunea cea mai mare cu putință, să devenim noi înșine înainte de a muri."

[8] Ca din întâmplare.

[9] Renumită stațiune balneară.

[10] Sharaku (aprox. 1850) – pictor care a revoluționat conceptul de *ukiyo-e* (= gravuri la început pe lemn, apoi pe hârtie, vândute în acea epocă la un preț mic; aceste postere *avant la lettre* au influențat puternic pictura impresionistă europeană), făcând din personajele sale figuri realiste, cu sentimente profunde și complexe.

[11] Kitagawa Utamaro (aprox. 1800) – artist de *ukiyo-e,* renumit pentru portretele sale de curtezane. Stilul său este pur estetic, manifestând o lipsă aproape totală de realism, redând prea puțin expresia feței. Este uneori criticat pentru superficialitatea sa.

[12] Katsushita Hokusai (1760-1849) – pictor de *ukiyo-e,* cunoscut pentru peisajele sale, dintre care celebra colecție *Cele 36 de vederi ale muntelui Fuji.*

[13] Ando Hiroshige (aprox. 1800) – pictor de *ukiyo-e,* excelând în redarea aspectelor vieții cotidiene a cetățenilor orașului Edo (vechiul Tokyo).

[14] „Domnule profesor", folosit adesea cu sens peiorativ.

[15] Yoshimoto Banana – cea mai populară scriitoare japoneză actuală, acuzată adeseori de critică pentru lipsa de profunzime, stilul simplist și melodramatic, și pentru faptul că romanele sale sunt foarte asemănătoare între ele, tratând subiecte aproape identice.

[16] Aeroportul internațional de lângă Tokyo.

[17] Prescurtare colocvială de la *onesan* – soră mai mare.

[18] Soră mai mică.

[19] Tăițe asiatici instant.

[20] Insulă din sudul arhipelagului nipon.

[21] Renumită școală de limbi străine.

[22] Comerțul cu apă, peiorativ pentru comerțul cu alcool.

[23] Renumită stațiune montană.

[24] Produs specific australian, din uleiuri vegetale. Se mănâncă de obicei la micul dejun, întins pe pâine, sau în orice altă ocazie, inclusiv ca sos pentru *barbecue.* Are un gust amărui și culoare maro închis.

[25] Case speciale pentru străini. Dependințele sunt comune.

[26] Mâncare specific japoneză, constând din boabe de soia fermentate. Acestea au un miros aparte, pe care *gaijini*-i îl găsesc oribil.

[27] Actriță de filme porno. Pseudonimul ei este un joc de cuvinte: „Aida” sugerează un nume și înseamnă în același timp „între”, iar „Momo” = „coapse” sau „piersici”.

[28] Sisteme de iluminat pentru spectacole, expoziții etc.

[29] În Japonia anii se numără începând cu încoronarea noului împărat (epoca Heisei a început o dată cu încoronarea lui Akihito).

[30] Soră parșivă.

[31] Japonia a avut două perioade îndelungate de *sakkoku,* perioadă de „închidere a țării”, în care străinilor nu li se permitea să se apropie de arhipelag, iar japonezilor să meargă în străinătate.

[32] Cartierul prostituatelor din vechiul Edo.

[33] Stație de pe linia Yamanote și cartier comercial, precum și stat major al mafiei tokyote, mai ales în zona *kabuki-cho.*

[34] *Jet-coaster* proiectat de George Lucas, aflat într-o clădire ce imită spațiul cosmic.

[35] „Idee inițiatică” zen. În cadrul acestei religii, credincioșii meditează pornind de la un *koan* și încearcă să atingă vidul și atemporalul și apoi *satori* – iluminarea.

[36] Din *Tao te Zing* a lui Lao-Zi, întemeietorul taoismului.

[37] Nuvelă a lui Dazai Osamu, tratând un subiect despre infernul budist.

[38] În budism: diavol care, în Infern, le smulge limba celor ce în viața terestră au fost prea guralivi.

[39] Infernul budist.

[40] Profesor, doctor, maestru.

[41] Bună ziua.

[42] Conform legii japoneze, străinii din anumite țări, printre care și România, trebuie să aibă, pentru a merge și locui în Japonia, un *mimoto hoshonin* (garant). Acesta răspunde de străinul respectiv pe perioada șederii sale în Japonia și are – practic – drepturi depline asupra lui, printre care și dreptul de a-i impune să părăsească țara.

[43] Asistent(ă).

[44] Insulă din sudul arhipelagului japonez.

[45] „Să nu privești, să nu vorbești, să nu asculți” – dicton budist japonez.

[46] La mulți ani! Fie ca și în anul care vine să mâncați numai căcat!

[47] La mulți ani!

[48] Ura / Trăiască!

[49] Antidepresiv MAOI, cu efecte asemănătoare amfetaminelor.

[50] Renumită stradă din Shinjuku, cartier general al lumii interlope tokyote.

[51] Methamfetamine.

[52] Pa, pa!

[53] *Don 't Stop Me Now*, Queen.

[54] Rogojină.

Table of Contents

Table of Contents